

15

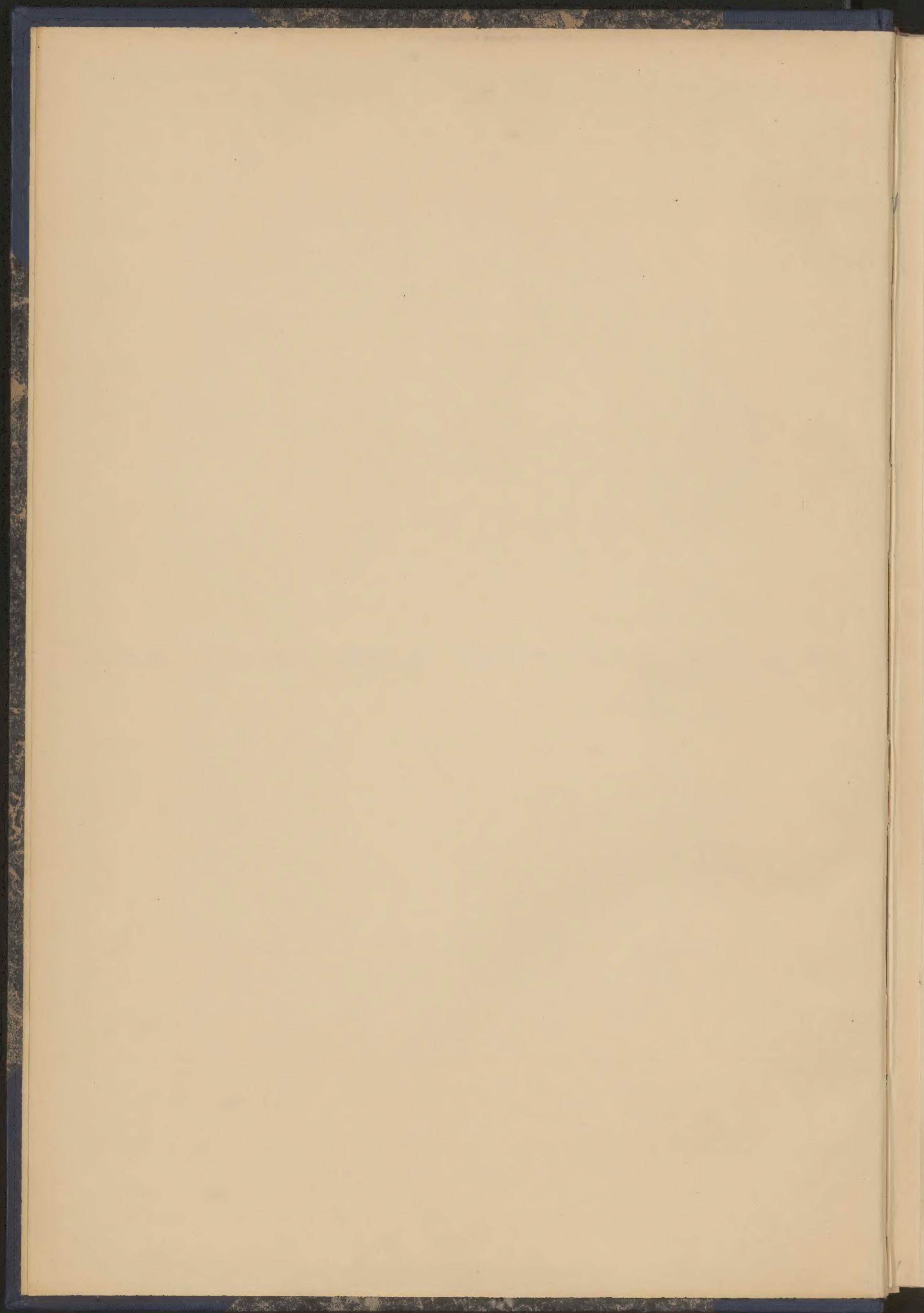
C

Dar park. K. Grodzickiego.
lug 1933.

1

C.

Słowo polskie

wykładem

Z zasad Serzeniauw.^{x)}

Uzupełnienie.

x) T. j. Mateusza Sarkyniego (por. Etc. IV. 183).

11/
Mojé stówko.
~~Wiem, że jest to tylko~~ Jezuski - wiążętek? -
~~Wiem, że jest to tylko~~ głośne dźwięnienie,
życia, Mysł do życia ciębie. Użyjcie mi głośno,
oddaję ciębie, a za radą Pana świętego, Dico
omnibus non plus sapere, quam oportet sapere,
sed sapere ad sobrietatem,, nie więcej jak do w
mówi Naród polski sam. Jezus'nie marnotrawny.
moj' kryształiku, Użyj do na lepoze?

Słowo polskie.

Przedwstępne wywody.

Składowo wyrażenie i składowe jego
Słowa i składowe słowa, przymiot, ustroj, słot, imienne wyrażenie.

Stowa i składki stowa, przedrostki, ustroj, słab, imienne czynności.
Słowo jest miano czynności. Składa się w polskiem z brzech czerpi. Wrodem
idzie, nieur słowa, wyrażona głoską albo zgłoską od czego słowo swe miano
bierze, wiążę się następnie z polubowną samogłoską „a, i, y, e, u, a...” i zamyka
w końcu głoską ^{zwykle tagodnie} $\dagger$) zniekonią przygłosem: $s+j$) obronieniem zwykłe
tagodim: $\dagger j = \bar{c}$) a przygodnie obronieniem słownem: $\dagger = \bar{c}$), tak że w
istocie stanowią formę słowa polskiego, jeżeli rzecz samą oznaczamy
gwiazdką (*), wyobrazić tak można:

$(*) + (a, i, y, e, u, a \dots) + (c' - c)$

co w myśleniu stów pojedynczych rozróżniać w potrzebie będziemy
przedziałką poprzedzającą, jak np. d/a/c, p/i/c, z/y/c, m/a/c'e, b/r/u/c, b/w/a/c,
e/o'i, m/o/c...

Technika szkolna daje każdej z tych części osobne nazwisko. Pierwszą, maturalną część pod gwiazdką (*) nazywa Pierwotem pierwotnym źródłem słowa, związkową z pierwotem samogłoskę (a, i, y, e, u, o...) nazywa Ustrojem słowa, a zakończenie (ć, c) nazywa Końcem słowa. Są to nazwy różniące się jakim jest skład słowa, i sposobem pojęcie aktu tego który wytworzył formę. Nim forma powstała, działa umysł, działa zmyślność, wstępuje co przekształca wiedzę i pojęcia w polubowne kształty; z nich urasta w następstwie forma, szersza przedstawiciela aktu zamyślowego. I pewnie nie tylko nie czare kształto. wał pierwszy kto je wyrabiał, ale pomysł tej rzeczy która natych wrytek sturzy.

Gdy więc powyższy kształt formy „ $\{k + (q.i.y.c'.u.a.) + (c'-c)\}$ ” sturij za wyraz czynności, a wyraz *solus* powszechnie zrozumiały, tedy składem swoim musi wypowiedziwać znamiona wchodzące w znaczenie czynności na ten sposób

§ 39. *Trametes* in *Herichthys* *Trametes* *Trametes*

W. Głowy polskie. Przekazanie i Spółgłówni Głowy, etc. 2.

2. jak je pierwotwórcą w jednoci myśli rozumem swym zebrał i w tej modle ple,
mieniom do potłomności przekazał. Musi i zatem forma ta wyrazić istotę
słowa pojęciem pierwotwórcy rzetelną, a tem rzetelniejszą dla nas kiedy poro-
niejmy postępowaniu umysłowemu w nim nie nadwładli jej kształtów,
owocem powagą powag potłomnych wieków utrwalili. Zamyślowy akt
pierwotwórcy pozostał duszą tej formy.

W przekonaniu że bez jasnego pojęcia aktu materialną i nieplodną, porostanie
nauka form słowa, odoszukiwać będziemy idole domysłem idąc za śladem
któru nam pierwotwórcą samym wytworem formy następuję.

Stan czynności, ruchu stanu i rozumienia doznania.

Nim ^{świat} mowa potłomna, nim ^{znajomość} sakota nauką rozstrnawiać czynności właściwym
mianem, rozstrnawiamy akt i ^{stan} rzecz czynności po, ruchach jakimi się zwiastuje
stan wykonawcy. Nie po cym innem jak po ruchach stanu poznajemy że ten
drżmie zasypia, tamten mdleje lub marzy, że ten biega ten idzie, łagwi
siadają lub stoją. Nie inaczej jak po znamionach ruchu tłumaczymy dzie-
ciom objaśniamy sobie jak to jest: czyta lub pisze, jak śpi lub orze, nie
inaczej jak po znamionach ruchu wywodzi umiejętność wyziste pojęcia
słowa w anacy erui, pragnąc, co myślei pojmować, nie inaczej jak po
znamionach ruchu odoszukuje filolog w znać zamartę dzień grnąć, rtać,
wrnąć i tym podobne, i jakiegdyś w ich znaczenie wchodzić mogą osobli-
wości, aawre samą rzeczą (*) pojmujemy ostatecznie po znamieniu,
łosiach ruchu jakimi się zwiastuje ^{stan} wykonawcy. Tak że wistocie po-
zostaje nam ^{stan} miano czynności:

Per mianum dicitur quodammodo

» mianem rozstrnawiających ruchów (*) w jakich występuje stan wykonawcy,
w młodościowym wieku rozstrnawiających po znamionach wydatniejszych, zmy-
ślowych, w dojrzalszym po znamionach ruchu zamyślowych, domysłowych.

rozumem pojęmnych; co jeżeli tak jest, tedy po ruchach stanu i po zmianach
 ruchu stworzył pierwotwórcą i miano słowa. Czem rzecz stoi tem się
 tłumaczy; rzecz słowa stanowią ruchy, rozróżniamy i istotę ruchu, istotę roz-
 ruchów stanu jak ją nasz wiek jak starożytny pojmował mógł i pojmuje, a
 rozróżniamy rzecz i tryby wytworów czynności. Przewodnikiem będzie nam
 ta prawda:

„bez usposobienia sobie właściwego nie ma zruchowienia stanu;”
 prawda stara, nie powiemy jak świat - zlamład nie doszło jeszcze świadectwo - ale
 starozańska chrześcijańska, bo ją zakonem wiary święcili usta pierwotów,
 u naszego języka i jego plemienców w owym bóstwie Zywie a raczej u istoty,
 w której sily żywotnej, w schronieniu swoim zapiekła i utrzymuje istotę na-
 szego stworzenia, a nam osobistej sily i mocy udziela ze słowny, władamy, ży-
 jemy. Nasz wiek drzewny, mowy obrazowej chroimy, a zapytani o obrot
 obojętności do tego w świętym duch zapracowaliśmy wiary, nazywa to csem ^{istoty} ^{crucis i urobienia} ^{stani}
 stoi i co ją utrzymuje Uspokojeniem, i zacięra pojęcie urobionej władzy
 wyrazem, który szkolnym znanie rozumieć nam kaze „słój wszelkich
 właściwości stanu, jego władz zdolności i przymiotów”. Gdzie mówili starzy,
 kogo oddzieliło żywie, marnieje ciało gdy żywie uchodzi, wietrzeją szaty zasychają
 wod zdroje gdy się żywie odwróci. My, ale niepramiełni starożytni, mówimy
 tak samo tylko że mniej wytwornie: upada kogo sily opadają, traci ruch, życie,
 kto traci usposobienie władz i zdolności. Tam i tu rzecz jedna i ta sama, wygo-
 brzenie tylko odmienne, a w rzeczywistości proste wyrażenie tej prawdy:
 gdzie zgasły, zamarty lub wcale nie były władze i zdolności, tam nie było i nie ma
 odpowiedniego zruchowienia stanu, co jest to samo co w zatorzeniu: „bez odpo-
 wiedniego usposobienia (żywia właściwego) nie ma zruchowienia stanu”, - a
 dla nas nadto i to przekonanie że pierwotwórcom naszego języka nie tylko

4. mogła ale musiała taka prawda przyswicić hudy się w świadziach religij-
nych utrzymywata.

Teorja wnosi alad, że ustroje słowa (q.i.y.e.u.a..) a klóreimi pierwołwona
miano rozruchów stanu (*) nierozłączenie spoit tak że bez nich miano ruchu
jakby. bieg, skok, ciąg, czynności by nie anamionowata, zastępują wyobrazenie
tych własności (władz, zdolności, przymiotów) usposobienia, pod wpływem
których wykonawca akt rozruchów stanu swego dopełnia. — Ależ rozruch,
że ze swych anamion, ze swjej statelnosci ruchu a popędem usposobienia
odpowiednie, nazywa mowa pełowna: Dążności; więc w tej myśli czyta,
jąc skład formy powyższej, wypowiada wszelka czynność mianem swoim:

Imienną dążności (*) pełowną (q.i.y.e.u.a..) usposobienia.

Podaje rozruchy czyli dążności stanu.
Ruchy elementarne i wtórne.

Jus sam pierwołwona ustrojami „q.i.y.e.u.a..” słowa rozosobnis rozruchy stanu
i ich pod wpływem usposobienia wniesione dążności, a uszytu to, ile się z po-
równania wytworów słowa domyślamy, najmłod za wiedzą i świadomością,
różniy jaka zachodzi w zruchożeniach dążności, a powłóre w powruciu
dzielności i względów usposobienia pod wpływem których zruchożenie nastąpi.

Zruchożenia w dążnościach nie są jednakowe, są dążności, jedne które się
same sobą to jest anamionami własnego ruchu jednostajnie uwydatniają,
jak jest „blychnąc, blysząc, świecić”... czym są i jakie są to uwidoczenia już
sam sobą własny ich ruchu popęd; są znowu drugie które czym są obwier,
czają się dopiero znamionami ruchów zespolonych, jak jest „jesi”, co nie
dosyć jest brać do ust, ale trzeba jeszcze gryźć, żuć, trzeba połyskać. Sam za,
powiedziany akt dążności jest ruchem swym prosty, jednostajny, jest i po-
zostaje „samostlny”; tu zaś zapowiedziany akt dążności składa swoje
ruchy z cudzemi, zsyła się a w następstwie sam się przeobraza.

Ruch ten jest Wzmiem
Ruch od siebie Chyba

Kusobny
odrobny

C. 2. C.

Z tego względu przedstawiają nam się dążności stanu w dwóch osobnych stawach, pierwszy A) zawiera dążności rozruchów stanu jednostajnych czyli samodziśnych; drugi B) zawiera dążności rozruchów stanu zespólnych czyli przeobrażonych. — W tem rozróżnieniu dopatrywać będziemy wpływów dzielności usporobienia własnej i rozróżniać jakim trybem i w jaki sposób tworzą się udzielne rodzaje rozruchów stanu i jego dążności.

A.) Rodzaje ^{swobodne} samodziśnych rozruchów stanu i jego dążności.

Gdyby nie świadomości stanu a nie poczucie i wiedza w się z nami dzieje, ani by rozróżnić istotnie rozruchów stanu swego, tem mniej wymienić jaka ich dążność. Tej zaś wiedzy tej świadomości by nabyć trzeba być albo świadkiem albo wykonawcą aktu czynności. Jak świadek jak wykonawca rozumem swym rozróżniają akt czynności, i jeden i drugi stworzyć mogą miano zasnanych ^{rozruchów} rozruchów stanu, lecz każdy innym trybem stworzyć je musi; świadek za wiedzą i świadomością potężnych wrażeń jak się swemi znamionami bezwzględnie jego zmysłom słysząc, wykonawca za wiedzą i świadomością własnej dzielności jak sam rozruchów stanu swego dopełnia, zatem z poczuciem czy wpływów ich dopełnia z umyślnego pochopu swjej woli, czyli przeciwnie, z mimowolnego popędu usporobienia swego. Musi w takim przypadku jedna i ta sama czynność przedstawiać się każdemu z nich w innem świetle, a miano jej jeśli ma być rzetelnem, wypowiedzi i stanowić inny rodzaj rozruchów stanu, gdyż u świadka powstały z bezwzględnego natężenia wrażeń, u wykonawcy zaś mogły powstać jednem z umyślnego zaobiciem od woli, drugiemu z mimowolnego popędu swego usporobienia. — Zgad wnosiemy trzy rodzaje samodziśnych czyli jednostajnych rozruchów i dążności stanu, jak oto:

rodzaj 1.
rodzaj 2.

6.
^{zamiar}
Pierwszy rodzaj samowistnych (jednostajnych) rozruchów stanu swego „ruch
bezwzględny, to jest takie co same sobą stręczą się lub nawiskają pod zmysł
dostzegaczowi, bez względu i obojętnie jaka być może wola jego i uspo-
bień. Żyjemy w otoku świata, nieprześląganego stręczyciela ruchów
które i sam wydaje i sam im ulga. Cuius zmysł światła schwyta
znamiona tych ruchów częstokroć już w samej chwili gdy się stan strę-
cyela z nimis łaczy i zewzajemnia, to jest w chwili kiedy się wzniciają,
jakby ruch błysku gdy gwiazda „błysnąć, błysnie, albo ruch powiechu
gdy wiebrzyk, „wionąć, wionie; — niekiedy dostregają w chwili gdy stan
stręczycieli z ruchem się rozstaje, to jest w chwili gdy ruchy gasną i jstną
a inne nachodzą, jak np. oha żywość gdy drzechu „spinać, usypnąć, usypnie;
albo gdy nieruchoma przedtem noga „drnąć, drnie konającemu; — a często
je miarkujemy dopiero w nieprzerwanej jednostajności lotu w jakim
się stręczyciel obec świata przedstawia, jakbywa np. gdy „niehnać, sennie,
ginać, niehnie, sennie, ginie; to przed chwilą rosnąć roste i sennie sennie to
życiem. — Krzyknijmy sobie zmysł dostregacza umiść dośledzić źródła tych ruchów
nawet skuteczności i właściwości ich w sobie samym dopatrywać czasem nawet
prolubownie samemu podnosić, lub skromniejszą pojedyńczość dzieci, ludu,
nicuków; a przynajmniej i my sami obojętni światkowie tego co się „mimo
nas, dzieje, przybrzymujemy same tylko zmysłem prołajne ^{znamiona} wrażenia, i wy-
mieniamy co zmysł i umysł w chwili dostżerzenia pochwyć i pojąć,
a rzetelnie i wiernie wtedy jedynie gdy nam więcej nie wypowiemy jak to
co prosty świadek powinien i może, to jest: znamiona ruchów z kłotkami
się stan stręczycieli obec nas wiązał i zewzajemniał? Tak my, a zapewne
i sam pierwotwórca odosobniać musiał podobne postżerzenia mianem słowa
uścielnem, ^{rodzaj m}znamionującym dażności rozruchów stanów bezwzględnych, to

niezależnych od woli i mocy świadka który je schwytyje, zatem też dla niego „obojętnych”, pod wpływem swym nie staną się powodem dalszych stanów rozruchów, lecz właściwym powodem nastają inne rodzaje rozruchów i dążeń stanu.

Drugi rodzaj samowolnych (jednostajnych) rozruchów stanu tworzą „ruchy obieralne”. — Są ruchy, są rozruchy stanu które my samowładnie z umysłu i od woli wywołujemy, podejmujemy i uchylamy możemy, jak my możemy polubownie „mówić, patrzeć, chodzić, gdy przyjdzie ochota taka albo potrzeba. — Gdy pierwowłóca przyjmował że mógł sam z pochofu własnej woli i mocy swego usposobienia wywołować, wzmiecać lub promi-jać rozruchy stanu swego, sam uważał rozruch stanu jako akt zależny od woli i mocy & własnego usposobienia, i przyznawał na ten przypadek usposobieniu swemu dążeń rozruchów stanu obieralnych rodzajem.

Trzeci rodzaj samowolnych (jednostajnych) rozruchów stanu tworzą „ruchy przyrodne”. — Są wreszcie ruchy, są rozruchy stanu tak nam własne, że się im żadną miarą oprzeć a przynajmniej niepodobna bez przykrości i drudu, jak bywa np. gdy nas sen morzy lub ciało omdlewa. — Gdy pierwowłóca dostrzeże że stan jego przyjmować lub podejmować musiał rozruchy dla przyrodnych usposobień swemu własności, sam uważał rozruch stanu jako akt konieczności niezależnej od woli, i przyznawał na ten przypadek usposobieniu swemu dążeń rozruchów stanu przyrodnych rodzajem.

B.) Rodzaje ^{zewnętrzne} ^{Zewnętrzne} ^{Nim się przejawia} przeobrażonych rozruchów stanu i jego dążeń.

Klasuje trzy rodzaje samowolnych rozruchów stanu, to jest ruchy przyrodne, obieralne i bezwzględne, zspalają się niekiedy i aktem obopólnym wydają w dalszym następstwie rozruchy stanu przeobrażone. Przeobrażają się zaś ruchy, ile zrozbiu rzeczy wykorzystujemy, w tych trzech przypadkach:

8. najprzód wtedy gdy stan wykonawcy przywłasza sobie albo przymiotu własności albo tylko znamiona wykonawce to jest skuteczności ruchów bezwzględnych; powtórę wtedy gdy stan wykonawcy w swój akt wiąże lub aktem swoim wywiązuje ruchy innych rodzajów niż akt zapowiadania; potrzeba gdy aktem odmiennych czynności wyrażamy jednomyślną skuteczność ich ruchów bezwzględnie wyją jest własnością. - Oto w szeregości:

Pierwszy rodzaj przeobrażonych (zespoleń) rozruchów stanu składają „ruchy przenosne”. - Przenosnym rozumiemy ruch wtedy kiedy stan usposobienia wykonawcy przywłasza sobie albo a) własności ruchów rodzaju bezwzględnych, albo b) tylko skuteczności to jest znamiona wykonawczych ruchów. W pierwszym przypadku zowiemy: ruchy przenosne rodzajem, w drugim: ruchy przenosne aktem. - Objasniamy bliżej:

a). „Ruchy przenosne rodzajem”. - ^{obiora i berobigny} ^{lennia} ^{prumana} ~~Trod~~ ^{tyla} ~~tyla~~ ^{tyla} bezwzględnych ruchów kto, tych świadkami jesteśmy, nie wszystkie tak są wyraźne byśmy je sami wykonywać nie mogli. Wszem często znajdujemy że stan nasz już sam z siebie tak bywa usposobion że wydawać może a czasami musi własności zupełnie tych samych ruchów, jakimi się akt bezwzględnych ruchów sam sobą wręczystością znamionuje. Nikt jeszcze nie zakłada aktu bezwzględnego „niknąć” tak byśmy własności ruchów jego sami od woli nie wydawali i „niszczyć” nie niszczyli co nam się podoba; a co gorsza że czasami stan nasz już z przyrodniego sobie usposobienia mimowolnie „niszczyć”, niszczyć, i doznaje własności tych samych ruchów co „niknąć”. Przygodnie mogli oko dostrzec że „drnąć”, drnęła noga, ręka konającemu; a przypatrując się, są własności takiego ruchu jakim jest bezwzględne „drnąć” dla jednych cał przyrodnie bo sami „drzeć drzą”, mimowolnie z bojaźni, ze strachu; dla drugich zaś są wybieralne, gdyż je wydawać

blinie obiora.

C.3.C.

mogą od woli i upodobania, jak są ci ry. co „druć drą, listy, książki, odzienie w gniewie, ze złości, z purłoty. Istotna właściwość ruchu „druć, przez to się nie zmienia, znamiona „drzenia, pozostały wszędzie, tylko że są prze- niosty wznawienie ruchów przyrodniczych albo obieralnych. Gdzie pierw- wolwona dostrzegł że mógł właściwości znanych zjad inąd ruchów bezwzględnych, wydawał sam od siebie bądź po własnym obiorze od woli, bądź z popędu sobie przyrodzonego. Sam przyznawał usposobieniu swo- mu na ten przypadek działności rozruchów stanu rodzajem przenosnych.

b.) „Ruchy przenosne aktem”... Wydarza się że stan nasz przenikają bądź do przyrodnie właściwości bądź polubowne postanowienia a takie, które gdy wrzeczywiły akt wyznaczający przechodzą, okazują skuteczności swoją znamionami znanych zjad inąd bezwzględnych ruchów. Gdy ktoś w złości wyrzuci obelgę słowo, albo w zapale gniewu pchnie nożem, to za skutek widomy wrzeczywiłości przy takim rozruchu stanu? Jak kamień gwałtem cisnięty „prnąć prnie, w głąb wody, tak słowo tak noż prną, i „prni prni, w głąb i dół. Gdy krwicieli doborom środków gubią nienawistne sobie stworzenie, to za skutek aktu towarzyszy rozruchom ich woli i usposobienia w wrzeczywiłości? Właściwie sam jakim się znamionuje akt rośliny co sama sobą „brnąć brnie, beawzględnie! Prnąć a prni, brnąć a brni, zapewne że nie to samo, u tych miano aktu dowolnego, własnych nazwa tego co oko widzi; ale znamionna skuteczności aktu i tam i tu jednakowa i niemal ta sama. - Gdzie pierw- twórcza analiza że rozruchy właściwości stanu jego uwydatniały się takimi znamionami jakimi się wrzeczywiłości znamionował znany zjad inąd ruch bezwzględny, sam uważał rozruch stanu swego jako akt sobie prni, własny, i przyznawał na ten przypadek usposobieniu swemu dział- ności rozruchów stanu rodzajem przyswojonych.

Drugi rodzaj przeobrażonych (zespoleń) rozruchów stanu

składają „ruchy spowinowacane”. - Spowinowacany rozumieć ruch wtedy kiedy stan usporobienia wykonawcy jednym i tym samym aktem albo a) wiąże i zespolą własności dwóch odmiennych rodzajów ruchu, albo b) kiedy aktem samym rozbraja i rozwija własności dwóch odmiennych rodzajów ruchu. W pierwszym przypadku nazwiemy: ruchy spowinowacane rodzajem, w drugim: ruchy spowinowacane aktem. Co objaśniamy:

a). „Spowinowactwo rozruchów stanu rodzajem, wydarza się wtedy kiedy akt ruchu odbywa się dzielnością usporobienia obieralną i przyrodnią, spotem; co tak się rozumie: Sami to wiemy z doświadczenia że przyrodnie nam rozruchy stanu nie zawsze bywają tak wystarczające by dzielności woli naszej nie mogła je powściągać, rozniecać lub przynajmniej miarować. „Myśleć, śnić, spać” są pewnie ruchy usporobienia przyrodnie, a jednak w wykonywaniu często biorą pochop od naszej woli. Todurownie; bywają ruchy całkiem obieralne, jak np. „czytać, pisać”, lecz które my sobie dzielnością usporobienia tak przyswoić możemy, że nam z natogu i przyzwyczajenia przechodzą prawie w drugą naturę jak gdyby przyrodnie były. - Gdy więc kiedy między ruchami zaszła taka konieczność wykonawcza, sam pierwotwórca przyznawał usporobieniu działności rozruchów stanu rodzajem spowinowacanych.

b). „Spowinowactwo rozruchów stanu aktem, wydarza się wtedy kiedy świadkami jesteśmy rozwoju tych drobnych ruchów, któremi się każdy akt sam sobą anamionuje w rzeczywistości. Co tak się wyjaśnia: O to niema czynności która by się w trakcie wykonania nie stoczyły mnogie inne drobne czynności nakształt nawiazków, które rozplątywac przychodzi chęć by się dokonała podjęta czynność główna. Te to drobnych ruchów, obrotów, składów podrzędnych wykonywać musi rolnik gdy orze, pisarz gdy pisze, a więcej jeszcze graik i muzyk gdy grają. To w nazywamy

"grai, orai, pisai", to są ogólne pojęcia aktu, ogólny pojim, czynności walnej, spojony z drobnymi czynnościami i z sobą tak spowinowacanych że bez nich nie istniałyby się czynności walne. One uwidamiąją rzeczywistość aktu; samek od siebie płyną, gdy walna czynność wchodzi w wykonanie, i płynąc muszą bezwzględnie i niezależnie od woli dopóki się głównym aktem zajmować będziemy. Więc też dla tego i są przez się bezwzględne, powinowacą się z rodzajem rozruchów stanu bezwzględnych. - Gdyby pierwotwórcą zwrócił uwagę na taką właściwość ruchów walnych, i chciał ją uwydatnić, sam przyznawał usposobieniu swemu na ten przypadek działność rozruchów stanu aktem rozwojowych.

Trzeci rodzaj przeobrażonych (zespoleonych) rozruchów stanu składają "ruchy spójzone". - Są ruchy, są rozruchy stanu znane nam z osobna z udzielną skutecznością swoją, ale które tę ogólniejszą mają właściwość że się same od siebie łączą z ruchami wcale innej skuteczności i w zespoleeniu wydają akt ruchów wcale nowy uskuteczniwszy wzajemną obopólnie dział, ność. O to nam wiemy co analitycy "brai do ust, kłasi", i że przedstawia samorobny akt skuteczności zupełnej; niemniej znana nam jest z udzielną skutecznością swoją i czynność "zici, zięci", również jak nam wiadomym jest z udzielną skutecznością swoją akt ruchów zwany "tykać, tykam". Z osobna każda z tych czynności ma udzielną i stanowią swych ruchów skuteczność, ale bywa, a to chociaż nikt na to nie namaga, ani wgląda czy właściwości tych ruchów jest komu przyrodnią czy obieralną, że one same od siebie wiążą się, zespoleają, jednoczą i spolem tworzą akt ruchów jeden, nierozłączny "jeść", który wozysknie one trzy rodzaje skuteczności w sobie zawiera i do pojęcia przedstawia wyprawdzie jeden akt prosty, lecz wistocie akt składem różnorodnych ruchów spójzony, akt poprzedzającym (pod b)

rozwojowemu wręcz odwrotny; tam rozwój tu zstąpi i spójnia drobniejszych ruchów.
- Gdy pierwotwórcę dostrzegł że mu przychodziło wymyślenie aktu który się
przygodnie skojarzał z ruchów różnorodnych, tam przyznawał usporobieniu
swemu na ten przypadek działności rozruchów stanu rodrazem spotęgowanych.

Co u nas rodrazem to u pierwotwórcy było trybem zapatrywania się na
otok zdarzeń, wyrazem jak umysł jego był usporobion schwytywać i pojma-
wać prądy rozruchów stanu w chwili, gdy był świadkiem albo wykonawcą
ich działań. A is trybu swego zapatrywania zaprzeci się nie mógł gdy-
kolwiek już było jego usporobienie; zatem słuchaniu temu odpowiadać mu-
siało i miano rozruchów stanu (*), i nadto przybierać wyraźną cechę
do jest ustroj (a.i.y.e.u.a.) odpowiedni tym trybom zapatrywania, a to u
potomności stało się cechą rozernawierą rodrazów działań pojęciem samo-
go pierwotwórcy.

Wskazywanie pierwotwórcy
Pierwot, nur rozruchów stanu, miano działań.

Pierwotem słowa nazywa technika szkolna „rzec czynności”, a w tem zna-
czeniu zwai się może pierwotem „miano wszelkich rozruchów stanu”, gdyż
one to stanowią rzec czynności; — rozumie się wtedy gdy występują w działaniu
rozernawierą ze swych znamion, ze swej skuteczności, bo samowol przez się zo-
stawaćby mogły tajemnicą wieków. Świat nie zna ni ruchów ni rozruchów
stanu póki się anamiennym aktem nie obwieszcza, mowa ludzka je nie
stawić się wysunąć w prąd działań rozernawierą z zawiązku swego albo
z następstwa. Wieki czekały nim umięjętność schwyłać ruchy fizyczne
w stos galwaniczny, nie mało czasów minęło nim stary Greczyn porobił
ruchy umysłowe w logikę metafizyczną — i nie pierwój aż one ruchy i rozru-
chy stanu stały się przedmiotem wiedzy i świadomości ludzkiej; a to znów

C. 4. C

wtedy dopiero nastąpić mogło raz a) gdy zmysł, czy to świadka czy wyko-
nawcy, dopatrzył znamion jakimi się one ruchy same sobą w trakcie
swój dążeń odnawiają, albo b) gdy rozum odgadł rzec i rozróżnił istotę
stanu który się znamionami takich ruchów uwydatniał. Ząd powstały
dwa tryby wytworów pierwołu: wytwór pierwołu słowa zmysłem po-
tajnym, i wytwór pierwołu rozumem pojmnych.

a). Pierwoły słowa zmysłem potajne są to miana dążeń rozróżnaw-
czych ze znamion jakimi ^{sk}prąd ich ruchu sam przez się zmysłem naczemnie
przedstawia, jak są np. miana tego co nazywamy „tk/nać, lg/nać, r/yc, z/yc,
mdl/ęć” - czym jest i jaką jest tu dążeń to nam staje się widocznym z tych
znamion które zmysł oka dostrzega. Takie tedy pierwoły wytworzą
pierwołowia „lwiną albo łazną przy drugiej spółgłosce” lecz brzmie-
niem rozmaite, stosownie do rozróżnień stanu, a mianowicie: spółgłoskę
swobodną, jakimi są: „d, z, d, t, k, g, ch, h” gdzie pojmował rozruch stanu
bezwzględny, obojętny, zaś spółgłoskę łagodnie lub zostę przez j, z, z
zruhomianą, jak są: „d, z, c, d, c, dz” gdzie pojmował rozruch stanu obieral-
ny, a zaś spółgłoskę z przystę przez ch, k zruhomianą, jak są: „z, z, c, dz,
niekiedy samorobnie prostym j, gdzie pojmował rozróżnioną właściwość
stanu przymiotną lub usposobieniu przyrodnią. Korzystko podług prawi-
del statych jak to chacie poniżej związek pierwołu zestrojem, a zawrze, ileśmy
uważali, w duchu tego znaczenia jakie pierwołowia wzięły w spółgłoskę.
Trudnością tylko dziś odgadnąć jaką-to „imienną” właściwość ruchu ta
spółgłoska wyraża? W tej mierze nim szkoła odzuka, porostaje nam ten
domysł prawem: „W jaki sposób zruhomiają się nasze dążenia, tak samo
jeżeli znane być mogły, zruhomiały się i u starożytnych”, tak jak my ty.

W. Podaje oznaczenia czyli dążeń stanów, etc.

„dąć dmiemu, tak samo i oni „dąć dęli”; a jeżeli oni właściwie takiego ruchu jak „dąć” głosem „d” wyobrażali, musi i u nas brzmienie głosu „d” mieć takie samo znaczenie kiedy to samo „dąć” rozumiemy. Byłby to ruch czynności rozumieć, pojmując się oraz i imienna właściwość spółgłoski. W tem kluczu dla filologa.

b.) Pierwoty słowa rozumem pojęmne są to miana świadomej albo domysłnej istoty stanu który był skuteczną dążnością swojej uwydatnia znamionami istocie stanu właściwymi, jak jest np kiedy kogo „głód”, dotęczy, tam ruchy i znamiona ruchów wyrażać muszą tę istotę stanu która go trapi, zatem też wytwór takiego pierwotu powstawać musiastawilozę, i pierwotwórcą wytwarzał go „zgłoską”, a mianowicie w ten sposób: najprzód wprowadzał samogłoskę która wyobrażała istotę stanu jaki miał na myśli, jak jest w owym wyrazie „głód” samogłoska „o”, powtórę, przedem tej samogłoski stawiał spółgłoskę twardą albo twardą z drugą, która wyobrażała ruchy pod wpływem których ten domysłny czy świadomy stan (o) powstał (gl+o); a w zakończeniu ~~pojawiało się~~ dodawał inną spółgłoskę, jak tam przy „głód” spółgłoskę ~~miękką~~ ^{miękką} (gl+o+d), która znamionowała świadome następstwo ciałych skutków jakim się ona miała istota onego (o) stanu pod wpływem zaznaczonych ruchów (gl). W całości tedy tworzyła się „zgłoska”, z pewnych spółgłosek z samogłoską między niemi w pospółku, jak np. ka+g/nać z potężnego ka/nać, ka+g/nać z tego ka/nać... zgłoska, którą już nie zmysł ale rozum po ścisłej rozważce i z pojęcia stanu rzeczy mógł wnosić, jak to bliżej objaśnia wytwory słowa ka+nać poniżej przy znamienitości pierwszej.

Tu to nadmieniamy: że wytworzone czy w samten sposób (pod a) czy w ten tu (pod b) miano dążności, wiązała pierwotwórcą jak do myśli z odpowiednim

1. Ustrój dążeń rozruchów stanu, bezwzględnych, (obojętnych), czyli wyraz wiedzy i świadomości że stan wykonawcy stręczyła obec świadków sam sobą, obwiesza anamiona i własności ruchów z którymi się zewzajemnit, oznaczyła nowa potoczna pierwotwórcy, brzmieniem samogłoski a), naj. częściej z przygłosem: n=na) za znak że to zewzajemnienie (a) wydaje wy. konawca stręczył wyścześnie (n) sam sobą, a świadek je schwytuje bez, względnie (n) jakby być może usposobienie stręczyła ruchów. Świadek nie byłby świadkiem ale sędzią gdyby coś więcej chciał wypowiedzieć nad to czego był świadkiem lub przyjmcą. Nikt też nie przesądza słów jego gdy opowiada: oto gwiazda co „błysnąc”, błysła, albo „mignąc”, mignęła, oto wół co „ciągnąc”, ciągnie, oto beczka co „pękając”, pękła. Każdy z nas wie że on temi słowy nie myśli wypowiedzi jakiej jest usposobienie władz i zdolności wółu, gwiazdy, beczki, lecz to jakimi znamionami ruchu ich stan sam sobą obec niego się uwidamia lub uwidomił.

2. Ustrój dążeń rozruchów stanu, ^{z wyjątkiem} obieralnych, czyli wyraz wiedzy i świadomości że stan wykonawcy wydaje ruchy z samodzielnego od woli pochopu swego usposobienia, oznaczył pierwotwórcą, brzmieniem samo, gloski i), gdzie rozumiał oznajmienie własności stanu „wykonawczych, jak to wypowiadają np. słowa: b/i/c', nę/i/c', rząd/i/c'... zas, brzmieniem samogłoski y), gdzie rozumiał oznajmienie rozruszonych w sobie własności „przymiotnych”, jak to wyrażają np. słowa: b/y/c', marz/y/c', wierz/y/c'...

3.) Ustrój dążeń rozruchów stanu, przyrodniczych, czyli wyraz wiedzy i świadomości że stan wykonawcy wydaje ruchy pochodzące z powodu własności usposobienia przyrodniczych od woli niezależnych, oznaczył pierwotwórcą, brzmieniem samogłoski e'), jak to wypowiadają np. słowa: ma/e/c', szal/e/c', butwi/e/c', nioz/e/c'...

Je trzy stanowiące ustroje własniwe dąnościom rozruchów stanu samoistnych czyli jednostajnych? często się zespalają a przynajmniej wzajem po-
nięrają i przez to samo przechodzą w dąności rozruchów stanu prze-
brażonych. W tym względzie zastaje mowa potoczna naskępujące tryby
dalezych wytworów ustroju.

4.) Ustroj dąności rozruchów stanu przenosnych, czyli wyraz wiedzy i
świadomości albo a) że stan wykonawcy sam od siebie podejmuje i wydaje
własniwości ruchów bezwzględnych (q-na) których przedtem był tylko świad-
kiem, albo b) że wykonawca pewne owbite usporobienia swego własniwości
działności ruchów bezwzględnych (q-na) do skutku doprowadza. Zgad
dwadryby przetworu pierwotnego (q-na) ustroju.

a.) Ustroj dąności rozruchów stanu przenosnych rodzaju 1. - W przy-
padkach gdzie pierwotwórcą dostrzeżt że mógł sam z pochopu własnej
woli podejmować znane sobie ruchy bezwzględne (q-na), albo odwrotnie:
gdy pojął że własniwości tych samych ruchów i jemu samemu przyrodnie
były, sam przeistaczał tylko pierwotny ustroj bezwzględny (q-na) w ustroj
własniwy temu rodzajowi dokąd i naiznienie przenosił. Zatem przyjmował
ustroj i-y) jeśli oznajmienie tego q-na) aktu szło z obioru pro własnej
woli, zaś przyjmował ustroj e) jeśli oznajmienie szło z popędu przyro-
dzonego. W tej myśli przeniesło się wiele pierwotnych q-na) w kształt
słów obieralnych i-c'yc' albo przyrodnych e-c'); jak np. z tego „beknąć”, powsta-
ło: bez/y/c' i bez/e/c', „niknąć”, dato nieza/y/c' i nieza/e/c', „marznąć”, dato
mroz/i/c', „chnąć”, dato chci/e/c', „miał, mnać”, dato mi/e/c'... W ten spo-
sób przetworzyły się drio przestawate: „drnąć”, mnać, marnać, jurnać,
drnąć, wrnąć, zorknąć, zerknąć, i wydały znane nam szeregowie w składach
z przymkami „do, za, u, prze...” drz/y/c' i drz/e/c', mraz/y/c' i mraz/e/c', praz/y/c'

i *prz/ęć*, *prz/yć* i *pa)brz/ęć*, *mz/yć* i *mz/ęć*, *zr/yć* i *zr/ęć* dojrzeć...

b.) Ustroj dążeń rozruchów stanu przenosnych aktem. - W przypadkach gdzie pierwotwórcia dostrzeż sam w sobie szeregiem różnorodnych, bądź to obywatelskich bądź przyrodniczych dążeń, lecz których skutecznosci uwidamiasia znamionami ruchów bezwzględnych (*q-na*) skąd inąd sobie znanych, sam oznaczal akt rozruchów stanu swego wprawdzie mianem słowa bezwzględnego (*q-na*) ale o nowym udzielnym ustroju, samogłoską u, wyrażonym, co słownie wypowiada że stan wykonawcy sam „u” siebie we własnym usposobieniu posiada właściwości tego co bezwzględnym aktem (*q-na*) uskutecznia. Kto „*br/yć*” sruje, ten okazuje skutecznosci dążeń wlasnego usposobienia znamionami aktu takiego jakim roślina sama sobą bezwzględnie „*brnąc*” brnie. Albo kto „*cz/yć*” czuje, ten wypowiada aktem bezwzględnym „*cząc*” *zawac*” cwa cudowną właściwość usposobienia swego znamionując się zawołaniem niebyłej potęgi wiedzy.

5.) Ustroj dążeń rozruchów stanu spowinowacanych, czyli wyraz wiedzy i świadomości że stan wykonawcy jednym i tym samym aktem ruchów swoich okazuje albo a) związek dwóch rodzajem odmiennych dążeń, albo b) rozwój znamion zawartych w podjętej czynności, występuje podobnie jak poprzedzający w dwóch udzielnych wytworach ustroju.

a.) Ustroj dążeń rozruchów stanu spowinowacanych rodzajem. - W przypadkach gdzie zachodzi konieczność okazać że dążeń stanu przyrodniczego ulega dzielności stanu obywatelskiej; albo odwrotnie: że dążeń od woli podjętych ulegają popędowi usposobienia przyrodniczego, sam pierwotwórcia, po stanowil by dążeń pierwotna przybierała ustroj i wytwór odpowiadający ustrojowi i wytworowi tego rodzaju któremu ulegać musiała. Jest to po prostu, niewiedza bardzo ważna w obrotach potocznej mowy, lecz je wyświeca dopiero bliższe rozczepienie stosunków i obrotów słowa. Świadomym

rzeczy humanary to przedwstępnie dla tego słowa rodzajem przyrodnie ci)
jak np. „myśleć, słyszeć, siedzieć, albo niektóre takie i sama ai) jak np. „spać,
stać, biał się, trzymają się w pewnych formach trybu słów rodzajem obie-
ratnych ie, ye); - albo dla tego słowa: owai, jwai, jwywai) lubo wrzeczywiście,
ści obieralne, wytwarzają się jednak w pewnych położeńiach stanu try-
bem słów z rodzaju przyswojonych ui); - i dla tego samo ui) ulga wytwó-
rom słów rodzajem przyrodnich: ci).

b.) „Ustrój dążeń i ruchów stanu spowinowawczych aktem”. - W przy-
padkach gdzie zachodziła konieczność wydzielnić te drobne ruchy i znamie-
na ruchów kłóćmi akt podjętej czynności stoi, z których się składa, z
których powstaje, sam pierwotwórcą postanowił prawem ażeby słowo zna-
mionujące akt pierwotny przybrało na ten przypadek ustrój a) za-
znamie wydawanych na jaw (a) ruchów i właściwości tego aktu w kłó-
ć jego wykonaniu stan porostaje. Gdy mówimy o kimś „kłęh/a/ci, kłęha,
to rozumiemy że stan jego porostaje w rozstraszaniu tych drobnych ru-
chów; my że kolana zgina, sam się pochyla, ustunkiem ciała nierówną poro-
wę przydaje ałakę, z której widai że ma dopełniać aktu czynności „kłęknąc-
kłęzając”. Kłó się skarży że mu „brąc/a/ci, brącają, wypowiada zażalenia że
mu naowwają takich pod-ruchów z których się akt „bracii” składa.

Większe.
6.) Ustrój dążeń i ruchów stanu „spółczonych”, osobnego znamienia
nie ma. Istotę jego stanowi, iak to rodzaju ruchów stanu powyżej okazy,
wiedza i świadomość że są pewne ze swej skuteczności samorób znane dą-
ności ruchów skłórzają w jeden akt jednolity i w zespoleńiu wydają
akt ruchów nowy z udzielną skutecznością stanowiący. Kłoby taką skutec-
ność wydawać zechciał, będzie koniecznie musiał wydawać wszystkie
w skład jej wchodzące czynności; zechce np. „jeść” będzie musiał strawę

i brai' do ust, i gryu' i zui' i tykai'. A w takim położeniu wyliczającą którejś z tych czynności będzie wymieniać ustroj? - Wytwarzanie nie może i nie, powinien żadnej gdyż wszystkie je razem i spotem wykonywać musi nie zaś jedną z nich osobną. Wzięcie pierwotwórcy w tym przypadku j'mi, nat' ustroj słowa wytwarzany; atoli dla oznaczenia że w taką czynność zespia, bają się kilkorakie inne spotem w jeden akt związane, spotęza samogłoskę „a.e.o.e.”, dobranego lub z nich lub z kąd inąd pierwotłu do brzmienia á-a-ó-é) za znak skojarzonych w nim dążeń ruchów rozmaitej składowości, a po spotężeniu wiąże końcową spółgłoskę w słok é) lecz także spotężony albo przez ujęcie poddechu „j=ǰ=c”), albo przez dodanie brzmienia ǰ) do é=ǰé), np. „nieć”, któremu źródłem zagasté (niek-niek-niek) nac', albo rosi, bosi, któremu źródłem ^{rusnaci} ~~raci~~. - Ten sposób ustalał rodzaj słów berstroj. nych, bezwzględnych, oparty wzorem ai-nai) na wiedzy i dostrzeżeniu że się znane mu pojedyncze ruchy w akt stanowiącej ^{wynikłowi} ~~składowości~~ zjednostajniły

Błędne rozumowanie

Marlow'c' losą wszystkie bez wywodu prawdy, świadczą jedynie że całą budowę słowa przemika jedna i ta sama myśl przewodnia, zaitem się też w dalorym traktacie przez się wyświecają. Uplynąć jednak mogły także może wielki nim ciałowi przyszedł do jasnego pojęcia rozruchów stanu i dążeń usposobienia swego, dróć nawet trudno z pewnością rzeczy w jaki sposób pierwotwórcy dostąpił tej wiedzy, chociaż nam jawne porostawia ślady w wytworach słowa. Tyle z pewnością wyznać atoli można że w chwili kiedy wymieniał iłotę i rzecz czynności swoich, czynić to mógł i musiał w miarę pojétności władz umysłowych na tym stopniu na którym stał i z którego siebie i świat pod ową porę rozcznawał; - a więc pod porę kiedy jeszcze schnął bawochwalirém wyznaniem wiary, bo z tamąd przyszedł do nas w spuszczenie słowo jego. I dogmatów przezto zakonu jego darby się

C. G. C.

Sam pierwotwórcia umysłowiał ustroj' usposobienia samogłoską u); - w przy-
padkach gdzie stan usposobienia różniący rozum, umysł i wola samodzielna
wykonawcy, a sądem starożytnych gdzie przerorny światowid. Jest mądrością
przewodni, sam pierwotwórcia wypowiedział ustroj' usposobienia samogłoską
albo prostą y) albo skłótną i); - a w przypadkach gdzie stan usposobienia roz-
budzał się za podniecia przyrodniij sobie sily, z przyrodnich sobie właściwości,
czyli słowy starożytnych: gdzie Nya swém dechnieniem sama pobudzała, sam
ustroj' usposobienia umysłowiał pierwotwórcia samogłoską e). - Przy sposo-
nosii zaś gdzie się dążności ruchów stanu dla swych właściwości skojarzały,
sam wymieniał ustroj' usposobienia tym sądem: gdzie właściwości stanu
oznajmiał się przywłaszczoną dążnością zobych ruchów, sam oznażał ust-
samogłoską u); gdzie się oznajmiał rozwój ruchów własnej dążności, sam
samogłoską a), a gdzie występowały spółżoną dzielnością stanu, sam
wszelką polubowną samogłoską. - Pojęcia zamysłowe przebiegały się w akt-
polownij mowy, najwidoczniej ku rozcznaniu ze związku pierwotów
z ustrojami Słowa.

Imię pierwotów z ustrojem usposobienia

Różnicę ruchu i dążności stanu mogą jednemu być obojętne, drugiemu wy-
dają się obieralne, a innym wcale bywają przyrodnie. Talerz to od władz i zdol-
ności, często i przygodnych wpływów na usposobienie. Łe krzew, roślina „krzep-
krzepnie”, to dla widza może być wcale obojętnem, ale nie tak gdy sam proca-
je mu własne członki „krzepnieć krzepnieją”, i stawie będzie tego kto mu z
miłosierdzia „pokrzepić pokrzepia”, sily. W podobnych przypadkach roz-
stanu ujęty w pierwot słowa lubo jest ten sam wzędzie, oznajmia się jedna
wzędzie w innem świetle. Chcąc te względy te światła porównać do różni-
wniośi pierwotwórcia w związku pierwotów z ustrojem pewne cechy roze-

znawca, w których pojmujemy do którego rodzaju ruchów stanu odnoszą się dźwięki pierwotem wyświadczone, i czy znamionują ustroj stanu obojętny, czy obieralny, czy przyrodni, a w dalszych przeobrażeniach czy oznaczają dźwięki usposobienia przenosną, czy spowinowaloną, czy spółzoną.

W tej mierze stawiamy prawa:

Prawidło pierwsze. Pierwsze słowa znamionujące dźwięki ruchów stanu bezwzględnych (a), jakimi się stan strząsali sam sobą obec siewadków swoich wrzutywistości swydatnia, wiąże końcową spółgłoskę swoją z ustrojem a) brzmieniem głosu „swobodnym”, a nadto z przyborem głosu n) wzdzie sam gdzie się rozumie dźwięki występują (n) z pod wpływów własnego usposobienia wykonawcy; i dlatego ustroj słów w tym zawodzie przedstawi się zawsze w formie podwójnej: a-na) jak n. d/a/c, d/na/c, na)d/na/c...

Prawidło drugie. Pierwsze słowa znamionujące dźwięki ruchów stanu obieralnych (i-y) podejmowanych od woli z samodzielnego pochopu usposobienia, wiąże końcową spółgłoskę swoją z ustrojem i-y) brzmieniem głosu „zruchomionym”, a mianowicie: zruchomionym Tagodnie przez j) do i) gdy akt ruchów znamionuje dźwięki stanu „wykonawca”, jak to wyrażają słowa n. du/s/c, nę/s/c, pęda/s/c, wó/s/c... zaś brzmieniem zruchomionym z przyrostem przez ch-h) do y), gdy akt ruchów znamionuje dźwięki „przymiotną”, jak to wyrażają słowa n. dysz/y/c, wierz/y/c, brzozy/y/c...

Prawidło trzecie. Pierwsze słowa znamionujące dźwięki ruchów stanu przyrodnych (e) występujących z powodu przyrodnych usposobień właściwych, wiąże końcową spółgłoskę swoją z ustrojem e) także brzmieniem głosu „zruchomionym”, albo z przyrostem przez ch-h) wzniesieniu ruchów usposobienia przymiotnych, jak n. dysz/e/c, nioza/e/c, mroz/e/c, drz/e/c... albo Tagodnie przez j) wzniesieniu ruchów wykonawczych, jak n. mals/e/c, leci/e/c, siedzi/e/c...

Te trzy samoistne prawa wyrażają się i popierają wzajemnie w

dążeń iach przeobrażonych, i dają dalsze trzy następujące prawa:

Prawidło czwarte. Pierwot słowa oznaczający przenosną dążeń rozruchów stanu bezwzględnych (a-na), wiąże końcową spółgłoskę swoją w duchu tego ustroju do tego samego anaismie odnosi. Jeżeli a) aktem ruchów bezwzględnych (a-na) oznaczamy taki sam stan usposobienia wykonawcy właściwy, bądź to obieralny i-y) bądź przyrodni é), tedy pierwot wiąże końcową spółgłoskę swoją z ustrojem: i-y-é) brzmieniem głosu zruchomionem według prawideł (tu 2. 3) tym ustrojom właściwych, i z tego np. „beknąć”, powstaje beca/ys/é i beca/é/é, z tego „ruchnąć”, ruos/ys/é i ruos/é/é, z tego „cierpnąć”, ciép/i/é i ciép/i/é/é, z tego „dmnąć”, pma/é/é, powstają drz/ys/é i drz/é/é, prz/ys/é i prz/é/é... Jeżeli zaś b) aktem ruchów bezwzględnych (a-na) oznaczamy jedynie skuteczność ich samodzielności wykonawcy wydawaną, tedy: jeżeli ta skuteczność odnosi się w dziedzinę przedmiotowej i zmysłowej rzeczy, czywistości, tam końcowa spółgłoska pierwot wiąże się z ustrojem, brzmieniem głosu swobodnym, jak jest w słowach o ustroju uc) np. dr/nać = dr/uc, pr/nać = pr/uc... a jeżeli skuteczność przenosi się w dziedzinę domyslną, zamyślową tedy brzmieniem głosu zruchomionem. Uwaga tego prawidła w dalszych obrotach wielka; i w tej to a nie innej myśli rozróżnia mowa potoczna wytwory jak np. drzę-drzą a drę-dra, dmię-dmią a dmię-dma, rwię-rwią a rwię-rwa... i wiele innych które dalszy rozbiór jęz. m. nawodzi.

Prawidło piąte. Pierwot słowa oznaczający dążeń rozruchów stanu spowinowacanych, wytwarza końcową spółgłoskę swoją raz w myśl związku drugiego raz w myśl rozwoju ruchów. Jeżeli a) w dążeń usposobienia jest przyznać ruchom przyrodnim danielności obieralną, albo odwrotnie: obieralnym przyznać właściwości przyrodnią, tam związek pierwot z ustrojem

C. 7. C.

idąc dalej myśli która ściśle w powinowactwo wchodzi. Prawa tego szerokie pole, i tylko bliższa znajomości form i zawodów czynności wyświeca. Stwierdza dla czego i kiedy niektóre przyrodnie słowa jak np. „siedzieć, słyszeć, myśleć, biegać”, albo takież: „spać, biegać, stać...” wytwarzają się trybem słów obieralnych i mówią formą ic-yc) słów „siedzieć, słysząc, myśląc, biegać”, — a zaś inne coś przeważnie wybieralne, jak np. „dać, znać, iść” przygodnie trybem słów przyrodnich i naddając ustrojom swoim przygłos j) mówią: „dając, poznając, iść” — a zaś jeżeli b) w dążności usposobienia jest objawiać jedynie wzrost i rozwój własnych z sobą spójnych drobnych ruchów z których się walny akt składa, tam koniowa spółgłoska pierwotu wiąże się w ustroj a) brzmieniem głosu „swobodnym”, jeżeli to był wzrost dążności bezwzględnych, (a), i z tego np. „kopnąć”, powstaje „kopnąć”, z tego „kopać”, „kpić”, z tego „dąć”, „dłać”... zaś wiąże się brzmieniem głosu „skłonem”, jeżeli to był wzrost dążności wybieralnych (i-y), i tworzy się z tego: „rozstrząść”, „rozstrzącać”, z tego „wyrządzić”, „wyrządzić”, z tego „zagrozić”, „zagrozić”, z tego „ujęść”, „ujęść”... a jeżeli to był wzrost dążności ^{działan} przyrodnich (e) lub sobie przy-
swojonych (u-a) tam związek pierwotu z ustrojem jaki był powstaje wypraw-
dnie bez odmiany, lecz natomiast ustroje słowa (e-u-a) nadtrawiają się
przygłos w) do a) niekiedy przygłos j) do a) za znak, że przyrodnia
dążność przez to nie ulega zmianom gdy wydaje na jaw (a) albo dzielności
(j) swoją albo zawarte „w” sobie znamiona i właściwości. W tej myśli
przetwarzają się w powinowactwie rozwojowym np. „mieść”, „mieścić”, „zawiać”,
„zawiewać”, „przeuścić”, „przeuścić”, podobnie: „zawieść”, „zawieść”, „popić”, „popić”.

Prawidło szóste. Pierwot słowa znamionujący dążności znanych z osobna
a spotem w jednolił skłórzonych ruchów bezwzględnie jakie przy tem być
może całe usposobienie stanu, pomija stosownie do tego, znamię ustroju

stanu, a sam wiąże się bezpośrednio w słok słowa (C) brzmieniem głosu spółgłoski, niem, za znak że w swém znaczeniu chowa skojarzoną dzielność wiadomych nam ruchów z których powstał. Składem takim wystąpić musi akt słowa w formie skrótowej, i przedstawia się w kształcie: (*:.) + (S-C), jak to przyjmie przygotowanym rozbiórce okazy słowa np. bieg/nąć - bić, ciek/nąć - cić, roś/nąć - rósć, grzęz/nąć - grząść...

Podkreślenie ^{organizmu} słowa Słowa.

Słok słowa czyli dzielność wykonawcza uposobienia.

Słok słowa oznacza że akt ruchów stanu wszedł w wielką rzeczywistość to jest że dążność uposobienia oznajmiła skuteczną swoją widocznością znaczeniami ruchu. Przez się dążność uposobienia, rzeźbi się, jest to własna owibista tajemnica stanu, dla nas dla widza, księga to nieczytelna powaga ja stan sam nie otwory, albo sam nie wykreśli w sobie zawiera. Nam nie wiadomo co się w duszy dzieje jeżeli stan sam nie wprowadzi swej dążności w zruchowienie rzeczywistości, a takie by po znamionach ruchu rozpoznaci się dale co za dążność zalegała w ustroju jego uposobienia. Sam przez się ustrój tego jeździ nie wymienia i nie wymieni jeżeli udziałna, wewnętrzna moc i władza uposobienia nie wydobydzie na widok znaczenia swojej dążności, i w rzeczywistości jawne nie wyprawi zruchowienie.

Władzę i moc tę, za pośrednictwem której dążności uposobienia przechodzą w jawny rzeczywisty stan zruchowienia nazwiemy: Dzielnością wykonawczą stanu - władzą równie udziałną jak jest udziałna: władzą myślności, władzą pojętności, władzą w swojej dziedzinie. Równie jak to włada, tak i, władza dzielności wykonawczej, jest właściwą władzą istnieć w miarę jej uposobienia, tak że władza mocą, istniejącą w sobie dzielności wykonawczej, wydala dążności stanu owego, głas wedle martwoży swojej, żywotne stworzenie wedle właściwości organizmu

swego, stworzył nadto wedle wyzorych władz urzucia i woli, wedle pojétności i rozumu swego.

Wierna przedstawicielka ruchomionego stanu, dzielności wykonawcza, wydobywa na widok co w skrytościach co w bodźcach usposobienia zalega, i aktem ruchów rzeczywistości przełamanych, oznajmia i uwiadamia różnicę, nie w usposobieniu dążeń z zupełną ich właściwością jaką mieć mogły. — Owóż, uwiadamiony akt rozruchów stanu, nazywamy czynnością; — jest zatem, czynności przy bliższym rozróżnieniu rzeczy: „Dzielną usposobienia oznajmiona dzielnością wykonawczą stanu.”

Dzielną wykonawczą doraźną, trwałą, dokonaną.

Dzielną wykonawczą nie jest władzą tworzącą, zatem oznajmiać musi dążeń taką jaką jest, a będzie wierną przedstawicielką gdy oznajmi dążeń z temi właściwościami które jej istotę stanowią. Stawowi, zaś istotę dążeń, jak się powyżej okazało, najprzód: pewna właściwość usposobienia albo bez, względna, albo obieralna, albo przyrodzona, albo też przeobrażona, hasła zna, mionująca się właściwym sobie ustrojem (q. i. y. e. u. a. x); potem: pewien ruch, pewne ruchomienie stanu którym się one ustroje usposobienia uwydatnia, ją. — Owóż, wszelki ruch, wszelkie ruchomienie stanu przedstawia się w rzeczywistości, o trzech metach mierniczych, zwanych pierwsza: początek, druga: ^{przebieg} tok, ^{przebieg} przewłok, ciąg, rozciąg, trzecia: kres czyli koniec. Jak u której mety dążeń stanu się uwydatnia, tej samej mety i wydawać musi zna, miona dwój skuteczności. Zatem iść muszą i oznajmienia dzielności wykonawczej trojakić, jakoż rzeczywistie rozróżniamy: a) Oznajmienia doraźne, oznajmujące jakoby początek ruchomienia czyli zawiązek dążeń; b) Oznajmienia rozruchów „trwałę”, oznajmujące ciąg i przewłok dążeń; i c) Oznajmienia rozruchów dokonanę, oznajmujące kres i koniec dążeń.

Wnogi bywają oznajmienia ruchów doraźnych, ale któreby oznajmiały sam

C. 8. C.

Tacpodnego $\frac{t}{j} = \underline{c'}$, a pod wpływem tchnienia tęższego $\frac{t}{j} = \underline{c}$). — Jest to całe uarmysłowieniem tego aktu w jakim się rzecz słotu pojęciem zarmysłowiem przedstawia, to jest: że „istniejąca (s) dzielność (j) wykonawcza, oznajmia (t) rozmierną dążność (*) pewnego usposobienia (q. i. y. e. u. a. x)».

Nie pora tu wywodzić wszelkie tych głosów (t-s-j) pojęcia; piloby się na skróty niedziwiedzia gdybyśmy już teraz znałrenie głosów (q. i. y. e. u. a) na prawdę symedawali; polowimy rozbior zawodów czynności sam od sie, bie wytorzy je i sprawdzi, a wrót i modła czasu terarmiejszego: j-e-s-t-e-m, zawierzytelni. Tu za prawdę przedugodną tyle zapisujemy ile z niniejszego rozbiotu wypływa, oto:

Znałrenie czynności.

„Czynności jest to imienna dążność (*) pewnego usposobienia (q. i. y. e. u. a. x) oznajmiona (t) istniejąca (s) dzielnością (j) wykonawczą stanu».

Zawód i rodzaje dążności czynności.

Głos $\underline{c'c}$ zamyka formę słowa ogólną „(*) + (q. i. y. e. u. a. x) + (c'c)» co znaczy że dzielność wykonawcza (c'c) przystupia tylu udziałnym zawodom czynności ile ich pierwotoworca rozróżnił, a myślimy w poprzedzających ustępach rozróżniali po rozruchach stanu, po ustrojach usposobienia i po dążnościach pierwotów. W myśł poprzednich wywodów rozróżniamy zatem sześcioraki zawód czynności.

Pierwszy zawód. Czynności bezwzględne „(*) + (q. n. a) + c'» wydatne ustrojem q. n. a) o zwykłej dzielności wykonawczej $\underline{c}$; np. jąc, dąc, tchnąc, uzerpnąc...

Drugi zawód. Czynności obieralne „(*) + (i. y) + c'» wydatne ustrojem i. y) o zwykłej dzielności wykonawczej $\underline{c}$; np. bić, wic, karcieć, ryc, myć, marzyć...

Trzeci zawód. Czynności przyrodnie „(*) + e' + c'» wydatne ustrojem e') o zwykłej dzielności wykonawczej $\underline{c}$; np. mieć, młcić, myśleć, drętwieć...

W. Głosy polskie. Kształtowanie i połączenie głosów, str. 5.

30. zwarty zawód. Czynności przyswojone „(*) + ^u + c”, wydane ustrojem u o zwykłej dźwięczności wykonawczej c; np. *uui*, *nsui*, *kui*...

Wiązły zawód. Czynności ^{rozwojowe} „(*) + ^{spójniące} a + c”, wydane ustrojem a o zwykłej dźwięczności wykonawczej c; np. *dbai*, *hochai*, *pisai*, *zapinaai*, *prosimai*, *przewidywai*, *podskakiwai*...

Prósły zawód. Czynności ^{liniowe} spółgłoskowe „(*) + (ś-c)”, wydane ustrojem ś o dowolnym o dźwięczności spółgłoskowej; np. *roś*, *nieś*, *klasi*, *moi*, *przysięc*...

Wszystkie jak oto:

I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
* + (q-na) + c	* + (i-y) + c	* + e + c	* + u + c	* + a + c	* + (ś-c)

mimo u niektórych podwójnego ustroju, a to ze się znaczeniem zgadzają i w dalszych obrotach trzymają się jednostajnych prawideł.

*Carbis dicitur quod est in terra ubi est habitus primarius
beati montis*

Wylworem słownym przedstawiają się te zawody z dwóch właściwości znamie, nite. Pierwsze trzy są rodzajem „samodziśne”, to jest pierwotnie brzmie właściwym udziałnym składem głosem; zaś trzy następujące są rodzajem „nabyte”, to jest znajdujemy że ich ^{lub skład} pierwot jest przeobrażeniem pierwotów słów samodzielnych. Zgad rozróżniamy A) Słowa rodzaju samodzielne, i B) Słowa rodzaju nabyte.

A) Słowa rodzaju samodzielne.

Pierwszy rodzaj samodzielnych. „Słowa bezwzględne, o pierwocie złożonym w ustrój a-na) brzmieniem dowolnych głosem, czyli miana czynności oznaczające rozruchy stanu tak jak je zmysł pierwotowy, świadek wy, nadków dostrzegł i pochwycił, nie wchodząc w powody ni przyczyny zjaw i jak powstają. Miana dla filologa ze wszystkich najciekawsze bo okazują jakim brzmieniem i składem głosem pierwotów przybliżamy w pa. misii setne i setne ruchy które go oświecały, a tem samem tworzył i utwierdzał pojęcie i znaczenie każdego głosu dla siebie i swoich plemienników. Odłgał też polomkowie podejmowali wszystkie dalszych słów składy

i wytwory widocznie z świadomością tego znaczenia które usta pierwotwórcy włożyły w związach pierwotów samego q̇' nq̇' słowa.

Dругi rodzaj samoistnych. „Słowa obieralne”, czyli miana czynności o pierwotnie w ustroj i-y) stworzonym z tą wiedzą i świadomością że znamionuje ruchy podejmowane z samodzielnego prosięj woli obioru. Czy mam „miliyci czy mówić”, wolno mi, ale i karidemu wolno „chwalii do lub ganić”. To co nam pierwot tych słów wzmysławia wiemy i czujemy że jest w naszej woli i mocy, więc to i czynności taka jest nam obieralna. W poruczeniu prawu tego wszędzie ^{gdzie} pierwotwórcą, świadom usposobienia swego dostrzegł, że mógł sam z własnego obioru i woli pochopie wyhonywać i uskuteczniać rzecz i właściwości aktów q̇' nq̇', którego przedtem był świadkiem obojętnym, sam przenosił pierwot słowa q̇' nq̇' w ustroj i-y), i tworzył słowo rodzajem obieralne ii-y', jak np. w ten sposób powstawały z tego: u) q̇' u) q̇' u) q̇', z tego: dr) nq̇', pr) nq̇', sr) nq̇'... dr) y', pr) y', sr) y'... z tego: więd) nq̇' wędzi', więd) nq̇' więzi', mok) nq̇' mocy', mar) nq̇' mrozi', sięk) nq̇' sięczy'.

Trzeci rodzaj samoistnych. „Słowa przyrodnie”, czyli miana czynności o pierwotnie stworzonym w ustroj ē) z tą wiedzą i świadomością że znamionuje ruchy pochodzące z powodów i z właściwości usposobieniu przyrodniczych, a nie samem od woli wykonawcy mniej zależnych. Że góra „odległosi”, malei maleje, a jej barwy „blednieli blednieją”, to nie kto inny lecz przyrodnia usposobieniu właściwości taka sprawia że stan góry takim się wydaje. Wszędzie gdzie pierwotwórcą świadom swego usposobienia dostrzegł, że właściwości i ruchy bezwzględnie q̇' nq̇' aktów zależały fakcie i we własnym jego usposobieniu i jemu samemu przyrodnie były, sam przenosił pierwot słowa q̇' nq̇' w ustroj ē) i tworzył słowo rodzajem przyrodnie ē'). W tej myśli poprzedzały się i przeistaczały gdzie potrzeba wiele q̇' nq̇' na ē'), jak

ny, a tego: mi)ać powstało mieć, a tego: ch)nać, ci)ć)nać, bled)nać... powstały
chuić, ci)ć)nić, blednić... a tych: do)nać, po)nać, do)nać... urosły: drzeć,
uprzeć się, pa)drzeć...

B.) Słowa rodzaju nabyte. spowinowaczone.

Pierwszy rodzaj nabytych. „Słowa przyswojone”, czyli miana czynności o
 pierwocie słów ać-nać) znanym, lecz przeniesionym na ustroj u) złą wiedzą i
 świadomością, że wykonawca aktem tego ać-nać) słowa sobie przywłaszczonym
 uskutecznia i uwidamia dążności swemu usposobieniu właściwe a samemu
 sobie wiadome. Cui-by nie ustat kluby przywłaszczonym sobie aktem słowa
 „ca)ać”, nie zaraż schwytywać tych wrast złą powstała wiedza i świado-
 mość samego siebie. Cui-by nie ustat kluby aktem ruchów słowa „z)ać”
 nie przerabiał pokarmu.

Drugi rodzaj nabytych. „Słowa ^{własnie „rozwinęte”} ^{spowinowaczone i linim sobie samowolnym} rozwojowe”, czyli miana czynności o
 pierwocie słów wszelkiego stroju i rodzaju, lecz teraz w ustroj a) złożonym
 złą wiedzą i świadomością, że wykonawca znamionami spójonych między
 sobą drobnych ruchów wydaje na jaw wszystkie właściwości aktu tego w kło-
 rego wykonaniu porostaje. Albo kopać kopie, ten obwiesza aktem czynności
 swojej że porostaje w wykonywaniu tych drobnych ruchów z których się powsta-
 akt „kopnąć” składa. Albo kto chce wygrabić ziemia porostaje w wyobra-
 niu tych drobnych ruchów które znamionują jej obrót około słońca, powie:
 ziemia nie „obroci się” obrociła, ale ziemia obracać się obraca.

Trzeci rodzaj nabytych. „Słowa spoleżone”, wyobrażane formą „(ć) + (ś-c)”,
 czyli miana skojarzonych w jeden akt stanowiących dostrzeżonych ruchów pro-
 dynicznych a ze swej skuteczności osobna znanych – akt, który wtedy tylko mógł
 być rzeczywistie wyobrażany, gdy doświadczenie, uwaga, rozum nauczył
 że wszystkim tym pojedynczym ruchom jedna jest meta, jeden i ten sam

C. g. C.

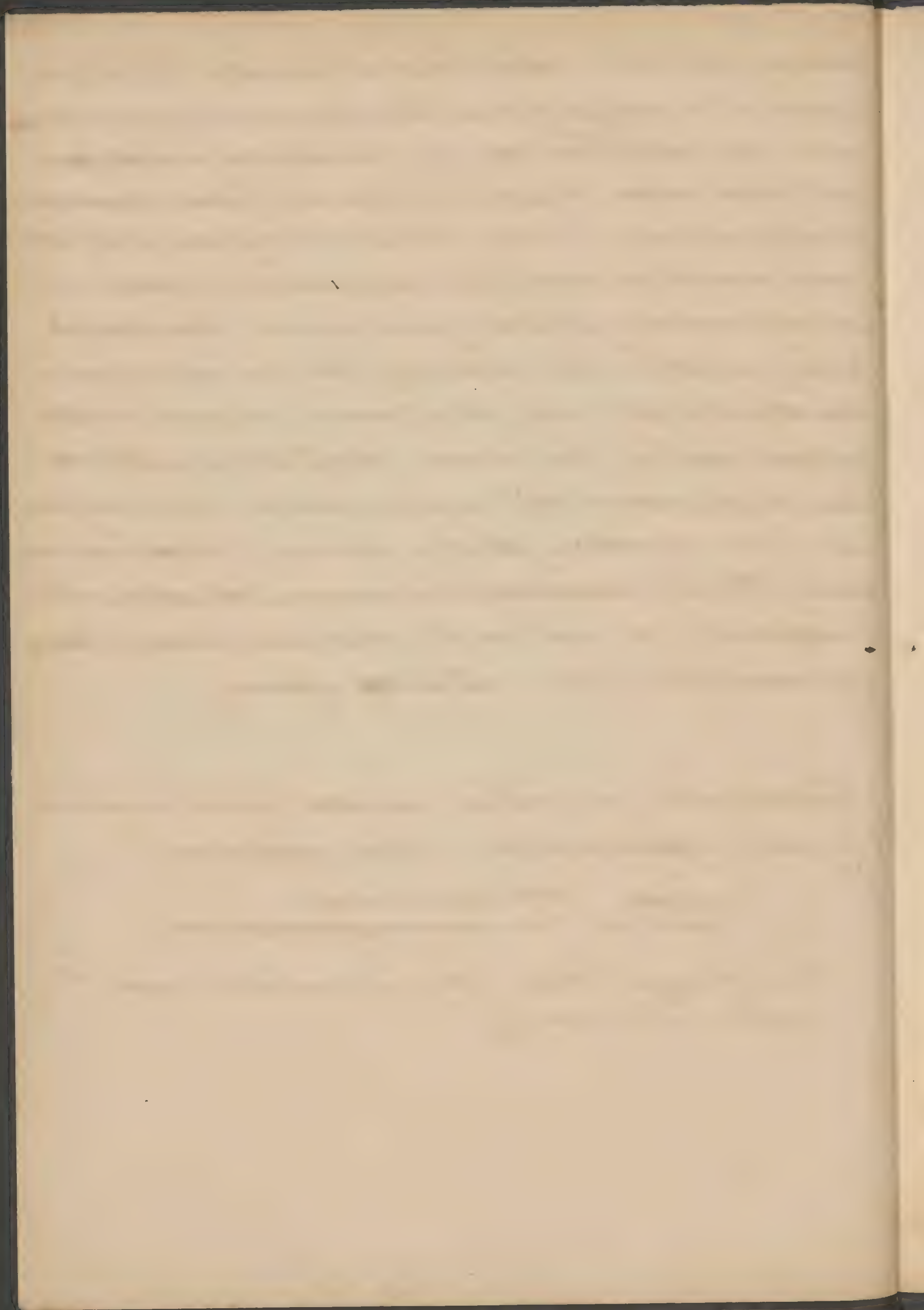
ostaturny konie, jeden i ten sam zamiar do którego dąży. Czy kto chce, ba gryzie, czy żuje, czy tyka, widocznie temu jeden jest konie, jeden ostaturny zamiar, ostaturna skuteczność jest "jeść", która wszystkie poprzedzające ruchy w sobie zawiera. - Wytworem tej słowa w tej formie wypowiada pierwotniejszą dwoisty akt wiedzy i świadomości, najmów: wiedzę i świadomości pewnych obec dostrzeżonych, a ze znamion swych wyraźnie rozróżnionych ruchów, w ist aktem czynności znawieniem bezwzględnych (q-c' nq-c'); - a, howłore wiedzę i świadomości spólniej tym pojedynczym ruchom dążności do jednej meły, jednego zamiaru, a to znowu jest aktem pojętności umysłowej, która rozumem rozstrząsa dostrzeżenia skojarzone, i aktem odrzutu (prawami logiki) pomijając wszelkie względy podstępne, wiąże w jedną myśl ogólną, w jeden, pojęm, stanowczy. Dla tego słowa formy skróconej "(*)+(s-c)", przedstawiają obok powinowactwa z rodzajem słów bezwzględnych q-c' nq-c'), nadto wszystkie znamiona czynności pochodzących z samodzielnego obioru i woli samego wykonawcy.

Przedwstępne te wywody rozbić i utwierdzać: Czynności w wytworze i Czynności w wykonaniu do której wykładu przystępujemy.

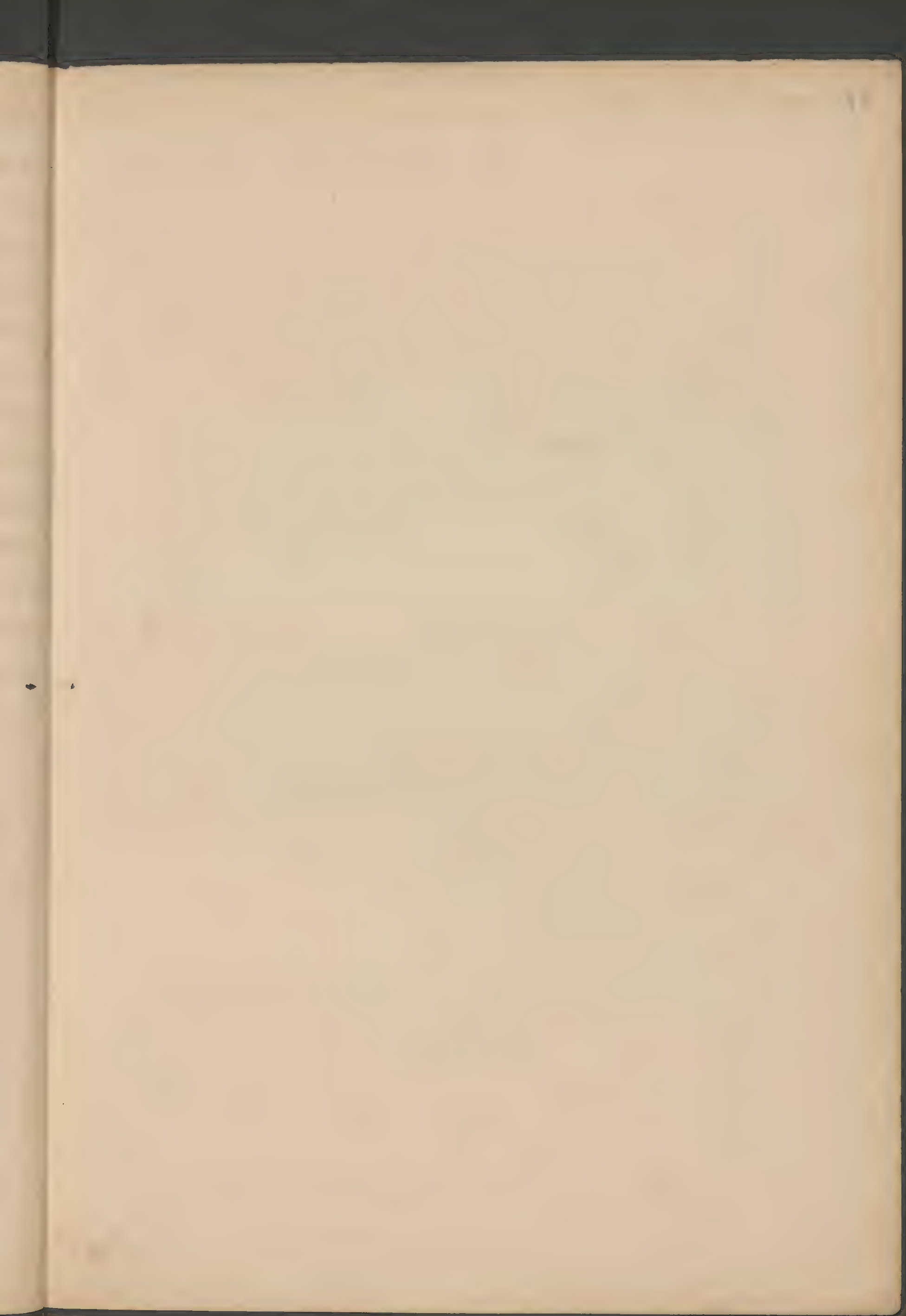
~~Wszystkie te wywody rozbić i utwierdzać: Czynności w wytworze i Czynności w wykonaniu do której wykładu przystępujemy.~~

Wszystkie te wywody rozbić i utwierdzać: Czynności w wytworze i Czynności w wykonaniu do której wykładu przystępujemy.

C. 10. C.

Czynności w wytworze głębi Rozbiór zawodów czynności.

Zawód czynności beruzgłędnych „^{forma} *+(a-na)+c, wydatnych, ustrojem a-na)
o zwykłej działalności wykonawczej c).

§ 19 Zawód i wytwór słów o stroju a-na).

Do onego autora upamiętnić

Wytwór i wytwór słów o stroju a-na).

motyka

W związku z wywodami w poprzedzających ustępach dodajemy: Pierwej niż sędzią był ustówiek świadkiem tego co się dzieje; pierwej zmysł schwytyje zna-
mienna ruchów jakimi się obec stan wykonawcy sam sobą stręca, niżli rozum zastanowić może nad źródłem, powodem i zamiarami dążeń jego; więc-
leż po znamionach zmysłem połączonych wytworzyć usta musiały słowo
pierwsze, a w jego miano wnoszą znamię tego co zmysł w chwili wrażenia
schwytyje; zatem najprzód: znamię stanu wykonawcy stręczyciela, a to że
stan jego obec sam sobą ojawia pewną dążeń uosobienia swego, a powtór-
nie stan dostrzegawszy, że jego zmysł schwytyje znamiona tych ruchów którymi
wykonawca stręczyciel swą dążeń uwydatnia; — rzecz, którą pierwotne usta
w ten sposób uzmystowiły: pierwsze to jest ustroj stanu w jakim się wyko-
nawca stręczyciel zmysłom obec przedstawia, wyraził pierwotwórcą w po-
czuciu anawienia głosem brzmieniem dwugłosu „u+a, zespolonem w samo-
głoskę a),” za znak że to w stręczyciel wykonawca ojawia (a) jest w związku i
w osobnym zwrzajemieniu (a) z własnością jaką ma i posiada stan jego
w sobie „u, siebie w swoim uosobieniu;” — drugie zaś to jest znamiona ruchu
którymi wykonawca stręczyciel swą dążeń uwydatnia, wyraził pierwotwórcą
spółgłoskami i wnoszą je w pierwot słowa składem albo luźnym albo łącznym
z samogłoską, słosownie do wrażenia jak zmysł i zmysł świadka schwyty-
wał lub pojmował własności dążeń ojawionych. Wytworzone w ten sposób

Ob. Głosy polskie; stopnie doznawstwa; i rodzaje samogłosek. Podmiem. etc.). Ob. Ustroj dążeń i sprzeczności

aktem. 5. b.) etc.). Ob. Ustroj dążeń beruzgłędnych, etc.). Ob. Ustroj dążeń przerwanych aktem, 4. b.) etc.).

Ob. Kłopot, nie rozumiejąc słów, miano dążeń, etc.).

miano dążeń (*) i znamię stanu (a) pod wpływem którego powstało wrażenie, wiązał pierwotność w jedność myśli z tem przekonaniem że dopełnionem były dziełnością wykonawcą (c') stanu, i tworzył miano czynności: $ac' = * + a + c'$, w którym miano zarzanege wrażenia, a rzetelnie, miano tych ruchów któremi się stan wykonawcy stęczyła w chwili wrażenia sam sobą znamionuje lub znamionował. — Pierwszy kłó wymienia dostrzeżenie takie że ciało „puchnie, puchnie, smola, lepnać, lepnie, wiadr „dąć, dnie, albo ręka że „jąć, jęta, wy, powiedział właściwie wrażenie które odnosi z widoku znamion po tych ruchach, lecz rzetelnie wyraził temi słowy taką właściwość stanu w ustroju (u) ciała, smola, wiadra i ręki, która wiążąc się (a) z aktem sobie odpowiednich ruchów (*), wydaje na jaw (a) czynności rozrzucone zmysłem na samo wejście: $puchn \frac{ua}{a} c'$, $lepna \frac{ua}{a} c'$, $d \frac{ua}{a} c'$, $j \frac{ua}{a} c'$ ...

W tej formie „ $* + a + c'$ “ a powścią wrażeń stanowiąca, wnoszą jednak pierwotność bliższe cechy rozrzucone, i wnoszą musiał gdy w dalszych doświadczeniach pojął że dziełność zmysłu ani u wszystkich jest jednakowa ani u siebie samego zawsze była jednolajną, i że zależy również i od przyrodnych zdolności jak i od pory w której się rozniela, a nawet i od przygodnych wpływów jakimi nas razi, naciśki wrażeń. Nastawać za takim dostrzeżeniem musiała i pewna różnica w wytworach tak pierwości jak i ustroju, a tem samem i zmańszenie słowa ac' nabierał szeregułniejszych znamienitości.

Znamienitości słów ustroju ac' nać).

Stwierdzenie, że

Jest to samo zjawisko rozrzucone w

Jest to samo zjawisko rozrzucone w

Znamienitości pierwsza. Gdzie zmysł dostrzegawsz schwytuje znamiona obu stęczących się ruchów „z potłapu wrażeń, tam pierwoś słowa ac' wytworza się „potłajunie, to jest brzmieniem samych spółgłosek; zaś wytworza się „pojemnie, to jest składem spółgłosek w zgłoskę samowolną, gdzie dostrzeżenie stęczących się ruchów idzie, z pojęcia wrażeń.”

Ob. Słuch słowa czyli dziełności wykonawstwa wprawy. Wzrostu, str.) Ob. Kłó, oraz rozrzucone słowo, miano dążeń, str.

Pojęcie tej różnicy odkrywa ważne w budowie języka prawdy:

Pierwsze. Jeżeli tak jest że pierwot o samych spółgłoskach oznacza pewną „skł.”, „lewność”, „dążność”, a za zmianą lub przyborem spółgłoski że się zmienia i Znaczenie składowości /: widać z porównania np. skł/nac’, sk/nac’, mk/nac’, albo tap/nac’, tap/nac’, albo mar/nac’, mar/nac’ /: tedy każda spółgłoska oznacza pewną skł., nową dźwięk, pewien imienny akt ruchów.

Drugie. Jeżeli tak jest że pierwot za przyborem samogłoski oznacza pewną „własności stan”, a za zmianą samogłoski że się oraz zmienia i własności stan rzeczy /: jakto widać z porównania np. skł/nac’ a skuk/nac’, klas/nac’ a klas/nac’, chryp/nac’ a chrap/nac’, drzas/nac’ a drzas/nac’ /: tedy każda samogłoska samowol wyraża pewną uderzną własności stanu, pewną imienną „własności dążność”.

Treść. Nam dziś zamarta wiedza jaką myśl, jakie pojęcie wyrażają pojedyncze głosy; lecz oto dla Filologa roszarka wskrzesiciela, niech tylko pod rozbiór weźmie miano dobrze sobie znaną „dążność”, odsłoni mu się obrazem znamiona ruchów, a tem samem i rzetelne znaczenie każdego głosu. Starzy mieli „rzecz aktu”, przed sobą w obrazach, i do niej dobieżeli miana z abecadla swą wiedzą; my mamy „miano aktu”, przed sobą w pojęciach, a domysłem odświeżamy obraz tej rzeczy którą oni braniem głosów przyodziewali. Pomocą w odrodzeniu są nam: wywody form słowa, wywody stosunków wypowiedzi, nych przymiarem lub przymówkami, wywody rzeczy zawartej w słowach pytania, zwrata i wywód wszelkiego wyrazu który znamionuje jeden staty i niezmienny wzgląd rzeczy i myśli.

Przwarde. W następstwie tych wywodów znajdujemy: a) Spółgłoski same i spółgłoski same w związku luźnym znamionują wzajemną dźwięk między sobą, poprzedzając: oznacza dźwięk ruchu pierwotnie wzniecone, następ. jąca po niej: wyraża dźwięk takiego ruchu, jakim się przeciwolny porządek uwy.

widoczny przykład takiego uuporobienia już w samej chwili wracenia, zatem i wyraża-
 ciał stan ich swobodnym ustrojem: ua=a). Mało jednak i bardzo mało mamy słów o
 swobodnym q' stroju, oto może wszystkie: ba', cia', ra', ima', da', da', ga', ka',
ka', ka', ^{ta'}ma', ^{ma'}ma', ^{ra'}ra', ^{sa'}sa', ^{sa'}sa', ^{sta'}sta', ^{sta'}sta', ^{wa'}wa', wszra', za', za', zma', zma',
 i ja' z pochodnymi: zja', wzja', wzja'... ale i te już albo, w zamierzeniu albo w
 ustach ludu utrzymują się z przegłosem n), i wymawiają, jak gdzieś po myśli
 lepiej miało: cia'=ina', miało ga'=gna', i tym podobnie: ka'=kna', ka'=
kna', ma'=ma', ma'=ma', ra'=ra', ra'=ra', wa'=wa', za' mówi za', za',
zma'=zma', i samo „da'” mówi da'. gdzie zmyśł nie dopatruje widocznych
 znamion własnej od woli samodzielności w uuporobieniu wykonawcy. Kto „da'”
 dnie, okazuje widocznie znamiona takiej władzy i woli, ale kto „da'-na)da'” dnie
 -gadnie, temu nie przypisujemy było było znamieniem samodzielnej woli uuporo-
 bienia jego. Jeśli domysł nie myli, bardzo być może że swobodny wytwór ustroju
q') nastąpił później, dopiero za pomocą władzy umysłowych, gdy przemikała za-
 wszy samowładną dzielność w uuporobieniu wykonawcy, czego oświadcza po-
 jedyni gminu nie dopatrując. musiata pojęcia aktów schwytywane w odroku,
 albo w niepramieć puszczai, albo je trybem zmyślowym z przegłosem: n=n) wy-
 mawiać.

Znamionitwa trzecia. Przelatną skuteczną dążność stanu może dostrzegac
 schwytywai już i w samym zawiązku, już i przy schitku ruchów, a często i
 w samym trakcie jej zawodu. Względem ten rozosobnia znaczenie q'-na')
 słów na miana czynności wykonem doraźnych, wykonem dokonanych i wy-
 konem trwałych.

a). Słowo q'-na') ma znaczenie czynności „wykonem trwałej”, kiedy sku-
 teczność dążności stanu (wracenie) rezerwuje się dopiero z następstwa jedno-
 słajnych po sobie znamion ruchu. Trudno byłoby poznać jaka skuteczną
 zależą w dążnościach wiatru, rośliny, drewna, jeźliby jednokrotnym na-

Stwierdzeniem anamion tego samego ruchu wiast. da' nie da', roślina, rośnaci' nie
rośła, drewno, ptynaci' nie ptynęło. Konieczna następność jednostajnych zna-
mion ruchu sprawia że te czynności muszą być trwałe.

b). Słowo qi'ngci' ma znaczenie czynności, wykonem dorasłej oraz i dokona-
nej, gdy skutowności dążności stanu rozstrnaje się już po pierwszym znaczeniu
ruchu tak że dostrzegasz pojmując ów akt na samo spojrzenie, na pierw-
szy moment zmysłu w całej zupełności. Jeden i pierwotny pogląd zmysłu jest
dostatecznym by poznać że „ptynaci', ptęki obręć, że noga o kamień, kopnaci',
kopnięcie, albo że ręka na gałęzi „ja', jęta... właściwie dla tego że czynności te
„ptynaci', kopnaci', ja', jęta są już bez dalszego troku, jednim naszym uję-
ciem tak rozstrnawierem znaczeniem, że się ich całą skutowności naraz, to jest
doraźnie przedstawia, — to i dopiero po dokonaniem wrażeń się pojmują,
wiec też w tej myśli przedstawiają się oraz jako czynności „dokonane”.

L tem worystliwym wydarzai się może że ta sama qi'ngci' czynności jednemu
wydawać się będzie staturną i trwałą, bo była wydawana pod wpływem stosun-
ków staturnych, drugiemu przeciwnie zdawać się doraźną, dokonaną, mnikłą,
bo w przypadkiem zdarzeniu zapadła. W takim przypadku słowo qi'ngci' będzie
mieć jak do myśli i jedno i drugie znaczenie, w jedynie sens mowy rozstrzyga.
I tak druga sihnie sihnia; rozumieć można „sihnie trwale”, kiedy zawrze sta.
Nie drażnij go, jeszcze sihnie na cię jadem; rozumieć można na ten przypadek.

Wydawor jednak słowny żadnej nie stawia rozstrnawierij cuki proklorij byśmy
mogli rozstrnawiać słowa qi'ngci' trwale a słowa qi'ngci' mnikł. Ulegamy się ich
znaczenia ze zwyraju razem z pojęciem do czego się odnoszą, i jaką skutur-
nośi znacznijają; a przy pierwotowości odnawiać ich różnicę rozstrnając qto
sów, tego my dziś dla wartej wiedzy w który qtos wyraża, z pewnością
oraz nie możemy.

Znamienitość cząsta. Słowo zawodu qē'nač' znamionuje „bezwzględna, dążność rozruchów stanu, przez się „obojętna, czyli i jak zmysł dostrzegacza skuteczności jej podejmuje.

Znawstwo to słąd wytytuwa ze słowo qē'nač' jest proste miano skuteczności rozruchów z wrażeń, zatem wytworzone w duchu jak dostrzegacz akt ruchów pochwył i noją. nie zaś w myśli słąd i dla czego wyhonawca taką czynność wydawał. Że Ciero pro-skołach „stnaci, stynie, wśm zastuga skoty ze roze, znata salety jego krasomowca. Że gatazka pro krzakach, ze słowko pro kngly, kach „dothnač', dothnie, wśm nie ich wino ale dostrzegacza ze wrażeń przyjął. Niedoświadcom i gatazka i słowko rzec obojętna, i dla nich też wy, razu „stnaci-dothnaci, niema. Że wszystkiego widai że pierwotność nie zastanowiło ani co powodem ani co zamiarem być mogło wrzucenych rozruchów stanu wyhonawcy, gdy z wrażeń swego dobierał miana na to co zmysł schwytywał. Nie chodziło mu pewnie o wywód tajemnic natury gdy tworzył słowa „rothnaci, wiedzaci, ani o składy organizmu gdy wymawiał „pragnaci, taknaci, gasnaci, ale mu chodziło musiał o zrozumiały wyraz znamion tej dolegliwości którą stan ludzki i zwierzęcy i roślinny zarnaje, i tworzył go w duchu povernia i wiedzy swojej, bezwzględnie jakie kim, nowo, dowato usposobienie. Wprawdzie rozum nie opętany, wolno głębiej myśleć, i z postępnem w doświadczeniu mniał pojnować ze zaród wiele qē'nač' czyn, ności zalega w przyrodniczym usposobieniu naszym, postrzegaci ze wiele qē'nač' czynności znanieniem trwałych, jesteśmy adolnisi wydawaci sami od siebie za własnym woli obiwrem, również ze i doraśne qē'nač' czynności możemy sami polubownie wzniecać, w nich powstawać i zajmować się jak czyja wola i upodobanie. — Tu wszystko prawda, lecz co za śm prosto? O to wtedy słowo qē'nač' przestało być obojętnym mianem bezwzględnej dążności, a

C. 12. C.

przeło w oznajmienie władzy, woli i przyrodzonych usposobieniu własiwo-
ści. Musiało zatem stracić i znaczenie obojętności oznaczone ustrojem q) a przy-
brać ustrój innego zawodu odpowiedniejszą wyższemu pojęciu rzeczy. Odłód
słowo qć nqć) powstało zwiłtem nieprzebraniem wytworów najrozmaitszych.
szło do niepoznania temu kło ^{prawa malarza i rzeźby} mał oswojony z trybem wytworu dalszych
zawodów czynności. Dqć, ^{dmie}widymai, dai, dawai, (cho-ro-bro) daci, isć — jąc, imai
pojmai, pojmuwai — brnai, brzei, nabrzi, opatruwai, brzei, wycierai — brui
... i setne inne składy tyle z pozoru sobie niepodobne.

*rozróżnienie między daci i brzei, a sam jama
z imiennymi pierwiastkami i odmianami
złoty w mianach i dalszym B. a.*

Znamionitów pisał. Słowa zawodu qć nqć) są pierwsze między pierwiast-
kami.

*z dalszymi odmianami i pierwiastkami
bami (ab) etc ?*

Jus samo przekonanie że pierwsi nie sądzi, był istotnie świadkiem tego
co się dzieje, mówi za tem że słowa qć nqć) jeżeli nie wyprzedzają to są
spółczesne najpierwotniejszym wytworom słów takich co znamionują
prosty zmysłem prosty akt ruchów, bo też wszystkie są mianem wrażenia
zaznanego pod wpływem zdarzeń, wypadków i przygodnie dostrzeżonych
rozruchów stanu, nawet i to jedno „słynąć” dla nas akt niby wyższego po-
jęcia, jest u ludu bliższym tylko oznaczeniem zwykłego dostrzeżenia, które
codziennie w obracanej mowie swojej powtarza: „na języki wzięli cię ludzie
jak ślinę” — gdzie przemiana głosu p) na s), przekształca „słynąć” na „słynąć”.
Szadelski niema by tu pierwsi twórcy różnieli rozruch stanu obie-
ralny a przyrodni, owszem gdzie tylko dopatrywali zaczęli łaknąć różnicy
sam natychmiast i słowa stroj przekształcali; w świadomości że pod pierze kiedy
język qć nqć) miana wytworzył, umysł nie obrzął się był jeszcze z pod mocy
zmysłowych wrażeń i w swej samodzielności jeszcze zaniemagał. Staby
zawizek swego zastanowienia zaczął dopiero oznajmiać gdy już wytworzył
słowa o swobodnym qć) stroju, ale i tych słów kilka o stroju qć) zamianowało
obec ^{z mianem oznaczającym} samych nqć), a nie pamięci uratowały się do tylko co były różniejsze

zmysłom do pochwycenia, jak np. dać, jać, a powirowałem sobie: „zjać, zdjać,
wzdjać.” ^{to ztem, nierzadko się wstępuje} A gdy staty w rozważę i siłę rozum spolegania i zaczął dokładniej
rozczuwać stosunki i bliższych dopatrywać względów w stanie czynności lu-
dskich, wtedy zaczął i wyewoluować słowa o innych wydatniejszych ustrojach, istota-
rzeczy ścisłej oznaczających. Lecz za tym postępnem poszło w niepamięć wiele i
bardzo wiele ac'nać słów, i gdzieś niegdzieś jedynie w świadomości ludu się
utrzymały.

To wszystko domyślać się dozwała że słowa ac'nać są zawodem pierwotnym
sac; a co jeszcze za pierwotnością mówi, jest to że słowa o innym stroju, jakoto:
„ic', yc', ec', uc', ac', sc', ec',” nigdy nie zdołały się przeobrazić w słowa z ustrojem ac'nać,
gdy przeciwnie słowa ac'nać z łatwością przechodziły i przechodzą na stoki
innych zawodów. Nie wraca córka w dom rodzicielski, nie wracają słowa w
drużby minione gdy z toru zjeżdżają. Nie wraca język włoski choćby chciał do łaci-
ny, nie wróci polski do starostwienica, bo nie może. Nie wracają i słowa o
stroju dalszych zawodów do stroju ac'nać, boć on jest pierwszym, bo jest
prawiem potłomniejszych zawodów, a wracać nie mogą gdyżby się musiały
zaprzeć tylu nowych, wyższych i donioślejszych orzeczeń i względów, które
na ich wytwór wpłynęły, a pierwotwórcom albo wcale nieznane były, lub
może tylko w pierwotnym zaraniu im przyswiecały.

Z tych względów są dla nas słowa ac'nać pierwsze z rzędu pierwotnych,
w i wytwór późniejszych słów owac' popiera. ^{zatem bymoby, bymoby} Wypisujemy je ile się ubierać
dało, bo dalsze wytwory z nich czepiają znaczenie swoje, a dla filologa skarbem
być mogą w odszukiwaniu słów i rzeczy znaczenia. Moć ich wielka nie licząc
nawet przeróżnie składowanych, z których tylko odleglejsze znaczeniem przystawiamy.

Korcel słów o stroju ac'nać.

(z gwarą są słowa bruali, bę, gwarąki dokonane, z doroznakiem są jedno i drugie).

Ac'. Babnać, baśznać, bażnać, bałnać, bełnać, bełnać, bełnać.

W. Kymudzijsa znanieństwo denga. W. Znamieństwo słów o stroju owac' nierzadko.

kropnac', kroplnac', ^{krasnac'} krolnac', kriuchnac', krolnac', krzyhnac', kuernac', kuknac',
 kukshnac', kwaknac', ^{kwasnac'} kwechnac', kwiknac', kwilnac', kwoknac', ksytnac', ^{stac'} stacnac',
 tacznac', taknac', tajnac', tasnac', tajnac', technac', tinnac', tomołnac', tynnac',
 tusknac', tuonac', tyhnac', typnac', tusknac', tysnac', ^{stac'} tynnac', legnac', legnac',
 leknac', ^{stac'} lepnac', ^{stac'} lipnac', ^{stac'} lgnac', ^{stac'} lnac', ^{stac'} linnac', ^{stac'} lshnac', ^{stac'} lsnac', ^{stac'} lunac', ^{stac'} Macnac',
 machnac', markotnac', marnac', ^{marznac'} marznac', ^{stac'} masnac', ^{stac'} masnac', ^{stac'} malac', ^{stac'} malnac',
^{stac'} mgnac', ^{stac'} mehnac', ^{stac'} miac', ^{stac'} miawotnac', ^{stac'} miarznac', ^{stac'} mierichnac', ^{stac'} mierziwnac',
^{stac'} miechnac', ^{stac'} mignac', ^{stac'} milknac', ^{stac'} minac', ^{stac'} miznac', ^{stac'} miolnac', ^{stac'} mknac', ^{stac'} młonac',
^{stac'} mnnac', ^{stac'} moinac', ^{stac'} mognac', ^{stac'} moknac', ^{stac'} morsnac', ^{stac'} mronac', ^{stac'} mrugnac', ^{stac'} mruknac',
 muknac', ^{stac'} muchnac', ^{stac'} musknac', ^{stac'} myknac', ^{stac'} Nędnac', ^{stac'} neknac', ^{stac'} riknac',
^{stac'} niuchnac', ^{stac'} nurknac', ^{stac'} Ochnac', ^{stac'} ochnac', ^{stac'} olonac', ^{stac'} oknac', ^{stac'} oerosnac', ^{stac'} ochrosnac',
 omoknac', onac'-unac'. ^{stac'} Vcnac', ^{stac'} padnac', ^{stac'} pachnac', ^{stac'} pachnac', ^{stac'} pajac', ^{stac'} paknac',
^{stac'} pamnac', ^{stac'} palnac', ^{stac'} paplnac', ^{stac'} parnac', ^{stac'} paroknac', ^{stac'} pastnac', ^{stac'} pasłwnac', ^{stac'} piac',
^{stac'} pślanac', ^{stac'} pchnac', ^{stac'} pchnac', ^{stac'} pichnac', ^{stac'} pierdnac', ^{stac'} pierichnac', ^{stac'} pchnac', ^{stac'} pshnac',
^{stac'} pishnac', ^{stac'} pionac', ^{stac'} pśalnac', ^{stac'} pśochnac', ^{stac'} pśonac', ^{stac'} pśynac', ^{stac'} placnac', ^{stac'} plalnac', ^{stac'} plnac',
^{stac'} plunac', ^{stac'} plushnac', ^{stac'} plusnac', ^{stac'} pinac', ^{stac'} pownac', ^{stac'} pośnac', ^{stac'} promnac', ^{stac'} pomnac',
^{stac'} pornac', ^{stac'} pośnac', ^{stac'} pragnac', ^{stac'} prdnac', ^{stac'} prnac', ^{stac'} prōchnac', ^{stac'} pruchnac', ^{stac'} pryshnac',
^{stac'} prysnac', ^{stac'} psnac', ^{stac'} pslyknac', ^{stac'} psyknac', ^{stac'} psuchnac', ^{stac'} psuchnac', ^{stac'} psuknac', ^{stac'} psuchnac',
^{stac'} pswnac', ^{stac'} psyknac', ^{stac'} psypnac', ^{stac'} psyknac'. ^{stac'} Rac', ^{stac'} rabnac', ^{stac'} ragnac', ^{stac'} riednac',
^{stac'} rēhnac', ^{stac'} rēznac', ^{stac'} rinac', ^{stac'} ranac', ^{stac'} ronac', ^{stac'} rośnac', ^{stac'} rośnac', ^{stac'} rñac', ^{stac'} rñnac', ^{stac'} runac',
^{stac'} ryknac', ^{stac'} rypnac', ^{stac'} rygnac'. ^{stac'} Sapnac', ^{stac'} sarknac', ^{stac'} sac', ^{stac'} sšnac', ^{stac'} siaknac', ^{stac'} siadnac',
^{stac'} siagnac', ^{stac'} siognac', ^{stac'} siobnac', ^{stac'} siubnac', ^{stac'} sihnac', ^{stac'} sierdnac', ^{stac'} siknac', ^{stac'} sionac', ^{stac'} schnac',
^{stac'} skinac', ^{stac'} shoknac', ^{stac'} shomnac', ^{stac'} shrobnac', ^{stac'} shrypnac', ^{stac'} shrynac', ^{stac'} shubnac', ^{stac'} slac',
^{stac'} slabnac', ^{stac'} slynac', ^{stac'} slinac', ^{stac'} slejnac', ^{stac'} slipnac', ^{stac'} slirnac', ^{stac'} sliznac', ^{stac'} smagnac', ^{stac'} smarknac',
^{stac'} smiechnac', ^{stac'} smierdnac', ^{stac'} smignac', ^{stac'} smyknac', ^{stac'} snac', ^{stac'} spuknac', ^{stac'} spiac', ^{stac'} spnac',

C. 13. C. ^{snobnaci}

^{spowrac} spowrac, ^{ssac} ssac, ^{sonac} sonac, ^{slanac} slanac, ^{slapnac} slapnac, ^{slachnac} slachnac, ^{stachnac} stachnac, ^{stierknac} stierknac, ^{strugnac} strugnac, ^{struchnac} struchnac,
^{strzegnac} strzegnac, ^{strychnac} strychnac, ^{strzygnac} strzygnac, ^{stuchnac} stuchnac, ^{stugnac} stugnac, ^{suchnac} suchnac, ^{sunac} sunac, ^{swieribnac} swieribnac,
^{swiergolnac} swiergolnac, ^{swiergotnac} swiergotnac, ^{swirlnac} swirlnac, ^{swilnac} swilnac, ^{syhnac} syhnac, ^{sygnac} sygnac, ^{sysnac} sysnac, ^{szargnac} szargnac,
^{szarpnac} szarpnac, ^{szarlnac} szarlnac, ^{szepelnac} szepelnac, ^{szepelnac} szepelnac, ^{szuchnac} szuchnac, ^{szuwnac} szuwnac, ^{szuchnac} szuchnac, ^{szuchnac} szuchnac,
^{szuchnac} szuchnac, ^{szurynac} szurynac, ^{szurynac} szurynac, ^{szurynac} szurynac, ^{szuknac} szuknac, ^{szumknac} szumknac, ^{szumknac} szumknac,
^{szurnac} szurnac, ^{szurknac} szurknac, ^{szuchnac} szuchnac, ^{szurknac} szurknac, ^{szustnac} sustnac, ^{szwargolnac} szwargolnac, ^{szwendnac} szwendnac,
^{szubnac} szubnac. ^{szargnac} szargnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac, ^{schnac} schnac,
^{stuchnac} stuchnac, ^{stlac} stlac, ^{tonac} tonac, ^{trachnac} trachnac, ^{trnac} trnac, ^{truchnac} truchnac, ^{truchnac} truchnac, ^{trunac} trunac, ^{trwonac} trwonac,
^{trysknac} trysknac, ^{trysnac} trysnac, ^{trachnac} trachnac, ^{trasnac} trasnac, ^{trasnac} trasnac, ^{trznac} trznac, ^{trznac} trznac, ^{trznac} trznac,
^{tupnac} tupnac, ^{turknac} turknac, ^{turkotnac} turkotnac, ^{twardnac} twardnac, ^{tyhnac} tyhnac, ^{tyrknac} tyrknac, ^{tyrkotnac} tyrkotnac, ^{tyrznac} tyrznac,
^{Uragnac} Uragnac, ^{urwnac} urwnac, ^{urwnac} urwnac, ^{ugodnac} ugodnac, ^{uskrzypnac} uskrzypnac, ^{usciynac} usciynac, ^{uspnac} uspnac,
^{urznac} urznac. ^{Walnac} Walnac, ^{wachnac} wachnac, ^{wachnac} wachnac, ^{wachnac} wachnac, ^{waltnac} waltnac, ^{waltnac} waltnac, ^{waltnac} waltnac,
^{wiaznac} wiaznac, ^{weschnac} weschnac, ^{weschnac} weschnac, ^{wieznac} wieznac, ^{wiednac} wiednac, ^{widnac} widnac, ^{wichnac} wichnac, ^{wilgnac} wilgnac,
^{winnac} winnac, ^{wionnac} wionnac, ^{wierznac} wierznac, ^{wierchnac} wierchnac, ^{wiedznac} wiedznac, ^{wionnac} wionnac, ^{wladnac} wladnac, ^{wloknac} wloknac,
^{wriknac} wriknac, ^{wonac} wonac, ^{wraznac} wrznac, ^{wrac} wrac, ^{wrznac} wrznac, ^{wrknac} wrknac, ^{wrznac} wrznac, ^{wrznac} wrznac,
^{wsieknac} wsieknac, ^{wszrac} wszrac, ^{wosibnac} wosibnac, ^{wsiubnac} wsiubnac, ^{wyknac} wyknac, ^{wyponac} wyponac, ^{wychnac} wychnac, ^{widrug} widrug,
^{ngac} ngac, ^{wzdjac} wzdjac, ^{wznac} wznac. ^{Lamknac} Lamknac, ^{darznac} darznac, ^{zachnac} zachnac, ^{zac} zac, ^{zac} zac, ^{zadnac} zadnac, ^{zdjac} zdjac,
^{zdechnac} zdechnac, ^{zdychnac} zdychnac, ^{zemknac} zemknac, ^{zegnac} zegnac, ^{zienac} zienac, ^{zierknac} zierknac, ^{zgiehnac} zgiehnac, ^{zgrzynac} zgrzynac,
^{ziewnac} ziewnac, ^{ziebnac} ziebnac, ^{zlopnac} zlopnac, ^{znac} znac, ^{znac} znac, ^{znac} znac, ^{znac} znac, ^{znac} znac, ^{znac} znac,
^{zunac} zunac, ^{zwiwnac} zwiwnac, ^{zwinac} zwinac, ^{zygnac} zygnac, ^{znac} znac, ^{zmarznac} zmarznac, ^{zyznac} zyznac.

Wyjaśnienie niektórych ac-nac słów wielkiem przestarzałych.

Wyjaśniamy niektóre wielkiem przestarzałe to znamienite są w składach dalszych. Pierwsze nam dziś zapomniane: chnac chociaż je powtarzamy w pochodniem „chcieć”, i w składach [te]chnac, wachnac, psachnac, weschnac, znaczyło „ruch żywiołu w siebie wciągnać”, przeciwieństwo do „dechnac, lechnac”, w którym ze znaczy „ruch żywiołu od siebie wydać”. Powiadał Stary, ja nie koortuję ale

[illegible]

dla nich: uzajmieniem stanu nierazalanie z pod wpływu wrzaw.
dada i wprost.

Nie wypisaliśmy słowa: bac' w pociąg ac' na' czynności, a to iż szkoła
upatruje w nim nie miano uosobnionej czynności, lecz prostą formę
„Imperativi”, od „będę-bądź”. — Nie wiemy jak pogodzić:

Pan mówi: Dobądź roku jak wszyscy a dostaniesz zapłatę. — A stuga panu:
Dobac' dobędę jak wszyscy, pan tylko bądź łaskaw. — Jeśli w pierwszym „dobądź”,
widoczny jest „imperativus”, to w drugim zgasłby sens prośby gdyby „dobac’”,
to samo miało znaczenie. — Owo znówu się zalił: „Jak zaranie pleń” „rudno
dobac' do końca”. Skrzak i tu niepodobne znaczenie „imperativi”. Prawda
iż szkoła tem sobie radzi ⁱⁿ zamiast „dobac’”, kładzie „dobyc’”. — Komijając
iż samo „być”, wypłynęło z pierwotnego „bac’” (a na co są dowody), ale
jak przeobrazić wyrażenie w mowie potocznej wyrażenie się „bądź co bądź”,
na „być co być”, w wypadkach kiedy się używa w znaczeniu „presentis”,
co jest to jest, a nie w znaczeniu „futuri”, w będzie to będzie. — Przeciś się dobre
mówi: a) Czy jest w domu czy go niema bac' co bac', ja zostaję; b) Czy przyjdzie
do domu czy nie przyjdzie, bądź co bądź ja zaskam. I jedno i drugie co
do wymowy dobrze; ale przy b) „bądź co bądź”, ma znaczenie przyszłości,
zaś przy a) „bac' co bac’”, znaczenie czasu teraźniejszego, co nie może być
wypływem z formy „imperativi”.

Bac' zaleń jest zamasty „infinitivus”, podobnie jak innych słów
ac' swobodnych wielu.

^{supra} Ode: Stac' słyszał: „Będzie wiosna ^{by} i na lody po brzegach nad Czarną (Wistą)
stac' się stana”, chwał powiadzi: „bo nawodem podestane lody po brzegach się
ściąg i świca, łona do stonca. Kogę się wu ⁱⁿ stac'”, znaczenie ⁱⁿ stac' i setka słowa „stac’”, a f

! Między innymi: Alkad przyszło sławem mówić: „Inymiełi zdobę łupy” — zhad:

„badać i badacz”, kiedyć nie są futura?

f może i „stonca”, co ułoga (o) odami wystawie (f) ⁱⁿ
drutem (k) zarysować (f) iść (f) = c) w upo-
sobieniu (e) myję, wyżyła i rozciąła (st) światło.

C. 14. C.

Zawód czynności obieralnych „ $\text{K} + (\text{i-y}) + \text{c}$ ” wydatnych ustrojem
 i-y) o zwykłej danielności wykonawczej c).

^{Tam czynności obieralnych}
 Wywód i wywód słów o stroju ic-y).

^{forma „K + (i-y) + c” wydatnych.}

Mimo mnogosci nie wyczerpują słowa q-c-na) wszystkiego w się dążyć;
 świadek nie zawsze biernym pryncypem wrażeń, częściej sam bywa ich wznie-
 ciwilem. Dowiem cymis tego że każda istota jest wyposażona pewną siłą
 samodzielności, usposobienia, przybywa jeszcze i to że wszelkie wrażenie
 staje się dla przyjemny bodźcem, probudką, powodem, przyczyną nowych, często,
 kroci nieznanych przedtem rozruchów stanu, które w odwet lub na przekor
 samym budzą świadomości nowych dążeń i nagle że je teraz sam, wedle
 zdolności usposobienia swego będzie ^{sam jest myśliciel i mian} musiał zagadzić, i icy-lo zochoty icy
 z potrzeby zawsze samodzielnie uskuteknić. Trzyb-le powstrzymać wszelkich
 wrażeń i probudkę że po zaimanem bądź jakim pragnieniu nastaje nieznana
 przedtem dążeń szukać ochłody i porzucić się przykrości.

W takim położeniu stręczyłem aktu jest własny rozruch stanu, a byty
 świadek przeistacza się z dostrzegacza potęg biernego, w samodzielny wyko-
 nawę własnych rozruchów stanu, własnych sobie samemu ^{uprzedmiotowionych} dą-
 żeni. Trzy podobnym składzie rzeczy już nie mógł pierwotwina, jeśli miał
 być rzetelnym, wyrażać ustrój usposobienia wykonawcy głosem q-na), lecz
 brzmieniem takiego głosu który sądem jego wyobrażał plemięcom to dwoje:
 pierwsze, świadomości roznieconych w sobie samym rozruchów pewnej dążeń;
 a drugie, świadomości usposobienia swego że tę dążeń wydaje i uskuteknia sam
^{niepewne jest wina i mian} samodzielnie z własnego władz swoich i woli pochopu. Za wyraz stanu tego
 użył głosu albo i) albo y), i do jego brzmienia przywiązał wiedzę dążeń
 stanu uskuteknianej e pochopu osobistej samodzielności władz i woli wykonawcy
 a pojęcie tego usposobienia zamknął w osobną formę słowa, jak oto:

W. Wywód i wywód słów o stroju q-c-na) etc. J.

54. Prawidło. Stawia miano wzniesionej stanu swego dązności „pierwotem”, a koniową jego spółgłoskę arukomniując stosownie za anak wzbitej samo, dzielności wykonawcy, wiąże ją wstrój słowa ic'yc';

co razem tworzy formę „*⁺(i-y)+c” i krytycznie wypowiedzi, że w dązności (*⁺) wykonawcy jest, wydawca samodzielnie z własnego władz i woli pochopu (i-y) znamiona odpowiednie tym właściwościom które stan jego przejmują. Wyobraża zatem słowo ic'yc': „Miano wolubowej dązności uskutecznianej z samodzielnego władz swoich i woli pochopu”, i stanowi zawód czynności anacem nie równie donioślejszych niż jest zawód słów o stroju ac'nac'), a już z tego najbardziej że wyraża, nie miano przygodnie dostrzeżonych, lecz miano własnych, samodzielnie od woli spełnianych czynności. Z tego też gdziekolwiek dopatrujemy lub się domyślamy powodów, pobudek, przyczyn samodzielną skuteczności aktu, sam zawsze przypisujemy wykonawcom zawód ic'yc' czynności, i mówimy np. Ziału chłopczyka trzy roni roni, z gniewu wraczyc' wrzeszczy, z pustoty piorzyć piorzy, podraz gdy ten sam akt z potępnym wrażeń dostrzeżony wyrażamy mianem prostego ac'nac' słowa: Kłórz, jak chłopcu trzy rona, rona, bo mu psotnik wó „szepnać, szepnać, i, wiać, nać, wrzaskać” uick. Komu wiadoma jest moc i siła prądów i niechęć niepowściągnięta dzielności w zapędzie nurtów rzeźnych, ten nie powie: Wita „biegnąć, biegnie do morza, ale bierzyc' bierzy.

Znamienitości słów o stroju ic'yc'.

przewodem, mianem ^{ich} „ch”
mianem ^{ich} „ch”
przewodem

Znamienitości pierwsza. Pierwot słowa ic'yc' wypowiedzi mianem swojém wiedzy i świadomości jaka jest rzecz i właściwości dązności uskutecznianej z samodzielnego władz i woli pochopu.

Już miano wszelkie słów za wyraz wiedzy i świadomości tego co stanowi istotę rzeczy, więc też i miano pierwotu słowa ic'yc' uważamy za wyraz

wiedzy i świadomości jak pierwotwórcia pojmował rzecz i własności dążeń, którą wykonał sam z własnego pochopu uskuteczenia, i zaleć wnosimy: jakim trybem pojmował rzecz i własności dążeń na ten sam sposób i wy. dawał miano jej pierwotłu. Pojmował zaś ją, ile zastawienia porównawcze. świadczą, na trzy sposoby:

a). Zwykle ją pojmował po znamionach w trakcie wykonania widocznych, jak je uchwytywał zmysł i umysł z posłuszu lub pojęcia wrażeń dostrzeżonych; a w takim przypadku albo a) tworzył miano posłubownym składowem głosem w duchu posłuszu lub pojęcia swego, podobnie jak to czynił przy wytworze słów o stroju q̄i-nq̄i), jak świadczą np. ćm̄ić, gzić, łlić, msić, burzć, barzć, raurzć... albo b) wyrażał własności znamion dostrzeżonych mianem przyczerpniętym wprost lub przenosić od osób, rzeczy, dostrzeżeń znanych sobie przedtem z podobnych lub takich samych własności znamion, i mówił np. drzć dopatrując w śmie taką samą własność ruchów jakimi się wyróżnia akt anani czynności „drnć”; mówił: godzć, dymć, rosć, morzć, dzidzć, skrzć, przć, gospodarzć... upatrując w wykonaniu tych czynności własności znamion taką samą z jakiej anani mu być mogły w przodku: godć, dymć, rosać, mekć, dźdźć, iłkć, prochć, gospodarzć; mówił: rzć, wodć... dopatrując w akcie takim podobieństwo temu co rzć, co woda znamionami swych ruchów stręczy w obrazowym świetle.

b). Przy ściślejszym zastanowieniu pojmował rzecz i własności dążeń za domysłem lub za wiedzą, probudek, powodów, zroczek i samych wrażeń pod wpływem których wykonał uskuteczenia te dążeń powziętych z własnego wola lub na przekor pochopu; przez co wywód miana sławał się zwycięższy. Włć. Gdyć nad wrogi los dołknie wrażeniem swoim, uciekamy się podobnie jak starożytni do Delfów, my do wieszczki, i po znamionach grozy, strachu, trwogi, jakimi nas nabawia los „wrogi”, sami wrć wrć o naszej przysłości,

Wł. Znamionami słów o stroju q̄i-nq̄i) pić, shć.

co nie innego nie jest jak że słosownym aktem własnej dąžnośi odpowiadamy wodwet własnościom tego wrażenia które się pierwotem tego słowa (wrog) naruci na, szemu nasuwa. Albo gdy czujemy i wiemy jakie wrażenie wywiera powaga, wieku, godności i znaczenia swego, „śeśi-cieśi” na rodzinę, wiemy i czujemy co za rodzina? oto wodwet wrażeniu swemu odpowiada imieniem samego wzmiesiciela (cieśi-ić), i ćoći go ćoći z pochopu odpowiedniej swemu wrażeniu dąžnośi. Względnie imię stręczyciela, imię domyślniej lub znanej protudki staje się pierwotem czynności ukułturzającej z własnego pod ich wpływem pochopu.

C). Wreszcie wydarzało się że pojmował rzecz i własności dąžnośi z porzucia a może i z przechowania że to co wykonawca samodzielnie z własnego pochopu po własnej myśli ukułturzenia, jest własnością jego usporobieniu przyrodnią, a w takim przypadku wyrażał miano pierwotne brzmieniem spółgłosek ludznych słosownie jak rozumiał ten pojęd usporobieniu przyrodni; tak słowo, rzyt słowa ny, być, żyć, pić, bü... jak to okazuje poniżej znamienitość czwarta.

Znamienitość druga. Ustrojem swoim i. y) oznacza słowo ic'yc' samodzielną dąžnośi ukułturzającej z własnego władz i woli pochopu swego wykonawcy; — jeśli dąžnośi usporobieniu „przymiotnej” ustroj jest y), zaś jeśli „wykonawczej” ustroj słowa jest i). — A. przymiotna, okazuje wykonawca dąžnośi gdy wydaje własne swego usporobienia własności, jak ny. dawon co sam drwić żyć drwić żyć, bo dźwięk jest własną stanu jego własnością; — zaś „wykonawca” okazuje wykonawca dąžnośi gdy wydaje własności przedmiotów i rzeczy zajęcia swego, jak my ny. zajęci dawonem to czynimy gdy wydobywamy jego własności i drwonić dawonimy. W tej myśli idzie:

a). „Wylwór ustroju y)”. Gdzie pierwotwórcia pojmował że w dąžnośi wykonawcy było wydawca z własnego władz swoich i woli pochopu własności swego usporobienia, sam wiązał miano wyrażające taką własność wstroj yc' brzmieniem głosu słosownie zruhomionem, a nikiady i swobodnem, i mówił:

wierzyć, wrożyć, grześć... mówił: ostrzyc, prosić, męczyć... mówił: żyć,
być... plemieniu i nam dziś do zrozumienia, że stan wykonawcy wydaje z
własnego władz swoich i woli pochopu takie same własności usposobienia
swego, jakie wyowiada pierwot yc) słowa: wiara, wrog, grzech, wstyd, proch,
męka, więc też takie same jakie pojęciem jego głosu „z-b, oznaczają. W po-
równaniu prawa tego przechodzić musiały miana czynności bezwzględnych
q-c-nac) w stroj yc) wszędzie gdzie własności ich okazywały własności
usposobienia zależną od woli i władzy samego wykonawcy, i zatem mō-
winny: obciążyc, zagłuszyć, ngmowyc, odwrócić... gdy pojmujemy że wła-
ściwości tego aktu, ciągnać, głuchnąć, moknąć, wilgnąć, znamionując przez się
jakim jest stan usposobienia wykonawcy, przesyły w dążności z własnego od woli
pochopu uskutecznianą. Tak powstały słowa: drażyć, mrażyć, morzyć, (u-za-prze-
przyć, (u-za-do) trzyć, (za-wy) wrzyć, proziżyć... proste przeobrażenia bezwzględ-
nych ruchów usposobienia właściwych „dnąć, mrnąć, prnąć, łznąć, zrznąć“,
gdy przesyły wzniesienie samodzielnej od woli wykonawcy zależnej dążności.

b.) „Wytwór ustroju i).“ Gdzie pierwotwórcą pojmował że w dążności wyko-
nawcy było wydawać z własnego władz swoich i woli pochopu własności
dążenia swego, tam wiązał miano zajęcia swego brzmieniem głosu słosownie
zruchomionem w stroj ic) i mówił: drzwonić, kosić, prosić, stawić, rzadzić,
ciąć, chorzyć... plemieniu i nam dziś do zrozumienia że wykonawca sam
samodzielnie z własnego władz i woli swej pochopu, wydaje te same właści-
wości i znamiona ruchów jakimi się rzecz pierwotła sama swym aktem
znamionuje, jako: dźwięk wydawaniem drzwisków, kosa pominięciem trawy,
prost powściągliwością w naproju i jadle, stawa rozgłosem wieki, rząd ładem
i karnością prawa, cięć wymogami naterętej sobie uległości, chrząst karni,
mianem prosiom woda. W tej myśli poprzehodziły rozmaite *q-c-nac*) słowa
w stroj ic) jak np. gaścić, chłonić, chwycić, łupić, morzyć, rosić, ślepić,

60.
 swem bramienu przechodzi snadniej na ciągłe ż), w ten narznięcie staty dą-
 nowi słowa jest pewnie słowoniejorem: niby było za ujęciem głosu dż), klona
 sam o sobie zamknięty nie umysłowniatty ciągłego łoku czynności. Słoi przes-
 nam w regule: „Głos g) zruhomia się w stroj yc) zawsze bramienu ciągłego
ż)”, np. mru/zyc’, dro/zyc’, chędo/zyc’, mno/zyc’... Klorym źródło: mrug/nać’,
drog/o, chędog/o, mno/o; – a jedynie sam „uwydarnia się odbitein dż) gdzie
 jui poprzedza taki sam zawód zruhomienia ż)”, co bywa w tych pierw-
 tach klorych koniowa spółgłoska jest zg), jak: brzg/nać’, brzg/nać’, dż/o,
 wtedy się mówi: brz/idzyc’, brz/idzyc’, dżidzyc’, co by mogło być znaczy: że ta
 sama własności klora jui jest ujęła, w przymiotne zruhomienie (ż), a sam
 i statucie prąży (dż) w dążności stanu. *Przykład: brat mój – przymiotnik „brat”.*

Znamienitość ciawarta. Słowo ic-yc) znamionuje akt czynności „obierania”, chociażby rzecz pierwotna przez się oznaczała własności usposobieniu przyrodzie. Mimo rozmaitych powodów i pobudek akt czynności ic-yc) jest obieralnym, a obieralnym być musi kiedy oznacza samodzielną dążność uskutecznianą z własnego władu i woli pochopu, zatem akt gdzie nam nie chodzi o jego źródło lecz o tryb wykonania, właśnie o to czym się w świecie znamionuje samodzielną obieralność. „Życ, być, są pewnie własności usposobieniu przyrodzie, ale „życ, żyje, my i, być, bywamy gdzie i jak wyją wola i upodobanie, a obieralnych trybów życia i pobytu nikt nie odmań, owszem przypisuje i samo i skryłobojom. Ze własności usposobieniu przyrodzie mogą wielki wpływ wywierać na samodzielną wykonawczą, to pewna; zatem też w datowych obrotach czynności odrywają się muszą ich wpływy; a to dają powód rozróżniać dwojaki tryb zawodu ic-yc) słowa: „zwyczajny, który jest całkiem obieralnym, i „niezwyczajny, który się powinien z zawodem słów przyrodzie, a to tak:

a) Słowa ii-ycj są spowinowacone z rodzajem słów znausem przyrodnich,
Tł. Znamienitci' popyndajana pniemna, etc. C. ib. C.

gdy zamawiają czynności takie których „pierwszy pochoy”, powstaje z pewnej
 uświadomienia przyrodniej własności, jak powstaje np. pić z wrzającego pragnienia,
 albo bić z przyrodniej popędliwości gniewu. Udana był je pierwotwórca (jak to już
 nadmieniam pod C) pierwsza słów ić yc) (znamienitość) wytworem pierwotu z
 łącznych spółgłosek, a mianowicie: z swobodnych gdzie pojmował że przyrod.
 nia uświadomienia własności własną swą mocą stoi i działa, jak np. być, ryć,
wyc... zaś ze zruchomionych gdy ich samodzielności podtrzymują widocznie
 inne wpływy, jak jest np. żyć, którego dzielność stoi widocznie zasłonięciem pokarmu.

Słowa jednak tego zawodu nie wiele, oto może wszystkie: być, bić, pić, myć,
myć, ryć, wić, wyc, żyć, żyć, żyć, żyć... wszystko zażytki drzewiżnego jeszcze
 pojęcia stanu, bo drześć dla nas z wyjątkiem może kilku, wydaćby się mogły
 całkiem obieralne gdyby nie ta pamięć komu pierwotwórca ich wykonanie
 własności przypisywał. Że my w popędzie gniewu „bić” bijemy to bywa,
 ale puls i serce biją same od siebie, „żyć” żyje krawiec kiedy sam chce, ale
 jego akt naśladowczym, robactwo, owad, wsza, wrywały się nim iść znano,
 „myć” myje kasida drzewka, lewa to własności woda myje, drzewka przyswaja
 sobie tylko jej własności. „żyć” wilej, ryć kret, taka ich natura, „pić”
 samo od siebie przyrodzenie całe, już i Anakreon to widział, pijak samo,
 dzielny naśladowca natury.

b). Wszystkie inne ić yc) słowa znamionują rodzaj czynności całkiem obieral.
 np. co już widocznym jest najmłod z samego wytworu ich pierwotu, którego
 rzecz czy to z pojęcia lub pojęcia wrażenia, czy z domysłu i z wiedzą probudek
 schwycona, porostaje zwykłe na wodzy rozsądku, rozważa, namysłu, co własnie
 jest znamieniem obieranej samodzielności; a powtór widocznym to jest z po-
 niejszych składów syntaktycznych, jakich pierwotwórca używał w pojęciu
 gdzie pojmował że akt który oświeścił był ustulcznianym z samodzielnego
 pochoy, pochodził własności z probudek uświadomienia przyrodnich, tylko że

Na wytworze tych kilkunastu słów poprzestaję pierwotwórcą gdy poro-
 niej łatwiejszego dopatrzysz sposobu jak oznaczai dokonany związek lub
 dokonany koniec czynności, składem słowa z przysłówkiem jakim albo
 z przymiłkami: „u, w, wy, z, o, ob, do, od, roz, po, pod, na, nad, przy, prze, przez,
 jak to okazał oznaczeniści słowa ai) i wytwory trybu bezosobnego
 poniżej.

Zawód czynności przyrodniczych „ $\text{K} + \text{E} + \text{C}$ ” wydatnych ustrojem E)
w zwykłej dzielności wykonawczej E).

Samobieżne panowanie. Myślenie i wyobraźnia stanowią E).

Samobieżne panowanie „ E ” w wykonaniu.

Nie zawsze rozruchy i dążności stanu tak są powolne by dozwalały obierać samu, dzielności; wydęsną niekiedy takim naporem że się im oprzeć trudno czasem i niepodobna. Inusini do upadłego trudno nie siedzieć nie leżąc, a pod ciężarem wieku nie przywołai się zwąglonych kiedy śpią, a co gorsza że wchodzą w podobne rozruchy stanu częstokroć bezwiednie, i nim się obiora przydomności odhryta, już my dawno w trakcie zawodu, a czasem dopiero po spełnionym akcie wysypujemy z pamięci co się z nami działo i wiemy sami chęć nie chęć ustuleni, mieli. Nim spróchniał, dawno belk już baraniał, postarzał się człowiek sam nie wie kiedy. Oczewiście w takich i tym podobnych położeniach nie było obieraj samodzielną, a przy E i to widocznie że to w ograniczono pochop władz i woli wykonawczy. Były własne a nierozumne usposobienia jego własności, nierozumne w swoich rozruchach, nierozumne w dążnościach tak że cały zasób sił samodzielnie obieraj mimowolnie ustępował musiał tym samodzielnym popędem stanu swego. One to same sobą dają pierwszą pobudkę, pierwszy bezwzględny pochop, one same trzymają na wodzy całą samodzielną woli wykonawczy. Nazywamy je „przyrodnią własnością stanu”, obec której — wiemy z doświadczenia — niekiedy obieraj, a samodzielną woli, i ledwo zastęp wyższych władz umysłowych zdolien zaga, daci i odwracać ich wpływy. Co to pracy, w morzu by powściągnąć popędy zemdlenia albo znużenia albo strachu, i jeszcze nie zawsze się uda. Są to położenia w przycie tak częste, tak prozaične, że je pierwotworna słowa przeoczyć nie mogą, a jeśli miał być rzetelnym i zrozumiałym, musiał tu ustroj usposobienia wyrażać brzmieniem takiego głosu który plemieniu wyobrażał to dwoje: pierwsze, świat, domów roznieconej w sobie aswemu usposobieniu przyrodniej własności, a drugie:

świadomości że wykonawca dążeń jej uskutecznia nie własnego pochopu,
 * lecz z jej samodzielnego popędu. Znamię takiego usposobienia upatrzył nare-
 w brzmieniu samogłoski e), i wprowadził ją w strój słowa jak oto:

Prawidło. Stawia miano rozmiownej w sobie przyrodniej własności
 „pierwotem”, a za anak osobistej samodzielności stanu strukturalnego koniową spój-
 głośkę jego i wiąże w strój ei) słowa, i w ten sposób,

tworzy formę „*+e+c”, która wyraża do zrozumienia wypowiada że wyko-
 nawca uskutecznia samodzielnie (c) dążeń (*) takich własności które się w
 jego usposobieniu (e) zawierają (e), a tem samem wypowiada że „Słowo ei)
 znamionuje dążeń przyrodniej własności samodzielnie uskutecznianej z
 mimowolnego ^{popędu} usposobienia,; — znając, które stawia słowa ei) przekodem
 do słów ii-yc) przez to że wykonawca słowem ei) przedstawia znamiona stanu
 swego bo znamiona własności sobie przyrodnich, podczas gdy wykonawca slo-
 wem ii-yc) przedstawia znamiona dzieła swego bo prostą strukturę czynności
 podjętej z własnego od woli pochopu.” Później, która w obrotach mowy potra-
 nej sam najwidoczniej woko wyjada, gdzie jedna i ta sama czynność wchodzi
 w wykonanie u jednego mimowolnie z przyrodzonego usposobienia popędu, a u
 drugiego dobrowolnie z rozmyślnego pochopu od woli. Biele bieleją się wapien-
 ne w górze, taka ich stanu przyrodnia własność; ale chata, isba iż się zdala bie-
 leje, to dla tego iż ją gospodyni z własnego woli pochopu biele pobielita. Że
 koza beze beczy to naturalnie, a bekiem się rodziła; a swawolnik gdy ją nasła-
 duje i bek udaje, czyni to z pochopu swej woli iż bezy beczy. Tem ustrojem
 jest e) bo wykonawca przedstawia znamiona stanu swego jakim jest przez
 się, tu jest i-y) bo wykonawca przedstawia znamiona dzieła swego, znamiona
 tego co czyni nie zaś jakim sam jest. Kto w strachu, w strwodze, w obawie, temu
 ciato doze dozy mimowolnie i sam sobą okazuje jakim jest stan jego; ale kto
 z namysłu, z dowolnego pochopu w gniewie przelęwa znamiona takiego

drzenia na przedmiot czynności swojej i drzyć drze listy, pióra, u niego znamiona
drzenia wydaje dzieło w jej pod ręką, zaś stan jego porostaje swobodny.

Anamniotoni ston ostraju ei).

Znamienitość pierwsza. ^{Dobro przyszedł} Pierwsot słowa ei' wymienia przyrodnią właściwość dążności do skutecznianości z mimowolnego przepędu swego usposobienia.

Miano pierwotne słowa éi) jak wszelkie miano tworzy się po wiedzy i świadomości tych znamion co istotę rzeczy stanowią. Stwarzając te pierwotne miana czynności éi) po znamionach jakie mu stan wykonawczy sam sobą przedstawiał w trakcie gdy się zajmował wydawaniem przyrodniczych sobie właściwości, i ustalał je na trzy sposoby:

a). W przypadkach gdzie mu się przed oczyma sielił akt niezwykajny, a sądem jego znamionujący się właściwością usposobienia wykonawcy przyrodnią, tam, jak wszędzie w podobnym przypadku, wyśwarzał miano składem spółgłosek łuz, rzym lub taczynym tak jak z potępu lub pojęcia wrażeń rozumiał dziełnoń wyko-
nawcy, i w ten sposób postwarzały się niektóre ei) słowa które dla nas, iś nie
wiemy z jak im źródło, są jakoby pierwotwórcze, jak np. mallei, klei, śmici...
butwici, fruchtli, szalei...

b.) W przypadkach gdzie pierwotwóra stawa dostrzegał lub pojmował że stan wykonawcy z przyrodniej usposobieniem swemu własności, wydaje znamiona takich „przymiotów”, jakimi się wyodrębnia stan znanych mu osób, rzeczy, przedmiotów, tam brat pierwotem do stowa ej albo: mianu znanego sobie przymiotu, i mówił np. bielej, czernej, jaśnej, młodnej, starej, gnusznej, głupiej... albo: mianu samej osoby, rzeczy, która się taką samą własnością wyodrębniała, i mówił np. babiej, mężnej, draciej, kamiennej, ostupiej... w znaczy że stan wykonawcy taką własność jaką one mają, przybiera, w nią wchodzi i w jej dążności porusza.

c). W przypadkach gdzie pierwotność słowa dostrzegat lub pojmował że stan wykonawczy a przyrodni jej usposobieniu swemu własności, wydaje z siebie znamiona takich samych lub podobnych ruchoów, jakimi się uwydatnia znany mu rzeczywisty znamion aktów ruchów bezwzględnych q̇-ṅq̇), sam brat pierwot, sam do słowa ē) miano tego samego q̇-ṅq̇) słowa, i rozumiał albo: że stan wykonawczy a przyrodni jej sobie własności, wydaje znamiona aktu zupełnego takich same jakimi się q̇-ṅq̇) uwydatnia, jak np. bezei, jezei, klezei, kipei, siedzei, sinierdzei, sapiei... albo: że stan a przyrodni jej sobie własności wydaje znamiona aktu tylko podobne, zbliżone znalezieniem swym do q̇-ṅq̇) w dalszym obracaniu światła, jak powstały np. cierpiei od cierpṅq̇, chciei od chtṅq̇, drzei od drṅq̇, drzei od drṅq̇, przei od prṅq̇ jako ruch wgląd naprost, wzei od wṅq̇ jako ruch wskos przenikający. paŕzei od brṅq̇, zŕzei spojŕzei od nṅq̇ co przygodne wrażenie schwytuje. paŕzei od paŕhṅq̇, mi̇ei od mṅq̇, wyŕzei wynurza (m) to co mam w sobie (ē), albo od mẏq̇ mi̇q̇, wynurza (m). ja wyŕzei jezei... wszystkie wywodem przyrodniejszemu iż nam psamieć pierwotnych q̇-ṅq̇) głosów zamarta.

Znamioniloi druga. ^{Sam lub samie} Ustrój normalny ē) słów znalezieniem przyrodniczym ēē) przedstawia się za ograniczeniem lub za zmianą przyrodniczych dążeń albo w ustrój słów q̇) albo słów i̇-ẏ), a to z tych powodów:

Zwierciadła przyrodniczych usposobieniu własności mi jest jednakość; są jednakże które swym wpływem przejmują całą istotę naszego stanu, zaś są drugie co tylko pewnym organem ciała naszego przystępują. Idzie za tem że pierwsze jako przezi się nieograniczone tworzą zawód „dążeń samowolnych”, to jest takich które znamionują stan w jakim wykonawczy a przyrodniczych usposobieniu swemu własności jest lub jakim się staje; drugie zaś iż do pewnych organów przywiązane, tworzą zawód „dążeń organicznych”, to jest takich które znamionują przyrodność własności tego organu jakim się uwydatniają, jak jest np. „styszei”

wszystko wydala organem sluchu, „słuch”, organem sterzydeł, podeszwy gdy akt „słuch”, szaleń, przyjmuje całą istotę stanu.

A.) Przyrodnie dążeńi zawodem samowolne. ^{jako inna sama} ^{istota stanu}

Samowolne dążeńi pochodzące z przyrodniej właściwości stanu nie są jedna, kowe, bo stan wszelki znanionowai się może na dwa sposoby, albo przymiosem albo aktem; razem powstały dwa odmienne wytwory ustroju: a) ustroj dążeńi samowolnych, przymiotny, śc), i b) ustroj samowolnych dążeńi „wykonawczy, ac).

a). „Ustroj dążeńi samowolnych przymiotny, śc)”. — Jeśli przyrodnia usposobieniu właściwości takiej jest mowy że sama swojimi znanionami wydala, nie stan wykonawcy w jakim jest lub jakim się staje, — jak bywa np. gdy nas młodość lub bole przejmują, albo owa dłoń co się już z swarzy na odludku maluje — tedy taką przyrodnią właściwość uważał pierwotnie jakoby żywy przymiot stanu wykonawcy, i miano jej wyrażone pierwotem wiązał ustroj śc), a rozumiał albo: że stan wykonawcy pozostaje pod wpływem takiej właściwości mimowolnie, wbrew woli, pochopu, bywa i mimo wiedzy swojej, jak np. mimowolnie nędnienie nędnienie schorzał ciał, bezwiednie sama sobą jasnienie jasnienie gwiarda, bo taka im przymiotem była już przyrodnia właściwość usposobienia, — ale także bywa i rozumiał że stan wykonawcy dopiero staje się, zaczyna być takim, być może bezwiednie i mimowolnie, a to wtedy kiedy w poprzód podobnej właściwości nie dopatrywał w usposobieniu wykonywawcy, jak np. gdy się powie: z żalu hamienie hamienie serce; albo, w przynajmniej męczenie męczenie i ciało i dusza; co znaczy, że zaczyna wydalać taką właściwość takiej w poprzód nie miały. — W tej myśli wytworzyło się nie mało słów śc) np. blednie, biele, ciemnie, kwaczenie, gorzenie, jasnienie, ciemnienie, kucie, smutnienie, bole, świecie, świecie, bulwienie, świecie, szale, głupienie, mądrzenie,

ziębici, martwici, topnieli, mudzi... Zowniemy je „przymiwnie, czyli swoisto-
samoistne ei) słowa.

Wzrosty słów i ich

b). „Ustroj dążeń samoistnych wykonawcy, ai)” — Jeśli pierwotwórcia do-
strzegat taką uproszczenie wykonawcy przyrodnią własności, która nie sama
przez się lecz dopiero za podniecia, za powodem wpływów udziału władzy, lub
za podrażeniem przygodnych wrażeń na jaw występuje — jak jest np. owa własność
drzewiny albo zwierzęcego umysłu, co się dopiero „chwieją, gdy wiatr zhańd inąd
zawieje — tedy taką własność stanu mienią „wykonawcą, a mianem jej wy-
razione pierwotem wiązała w stroj ai), który w tym tu przypadku stawał się
wyrazem takiej przyrodniej własności co pod wodzą władz wykonawczych
na jaw (a) występuje. (o sprawia że takie ai) słowa mogą niekiedy zbliżyć się
znanem do słów z rodzaju obieralnych, bo dzielność wykonawca zależy za-
mówie od naszej woli, i takie wcale nie zależą. — Pórsz jednak słów tego zawo-
du nie wielki, i wszystkie prawie są jak się zdaje przetworem obojętnych
ai na); oło: chwiei od chwień, drzei od drzeć, drzei od drzeć, grzei od grzeć,
łzei od łzeć, łzei, mdlei, pieli, przei, pałzei, siei, smiei się, spiei, łłai,
wiei, zieli, zieli... łłai, ba się, spai, dai, znai... przetwory znanych ai na,
ponai, łłnai, siwnai, wiwnai, ziawnai, znai... ale i te mowa potoczna wpro-
wadza z ustrojem ei) gdzie nie widzi przewagi w przyrodniej własności
nad wykonawcą dzielnością, i mówi jak do sensu: drzei i drzei, wrzei i wrzei,
przei i przei, pałzei i pałzei, zieli i zieli, gorzei i grzei, łłei i łłai, mdlei i
mdlei, smiei i smiei się... a co więcej że w dalszych obrotach słowa, gdzie
dzielność wykonawcy bezwzględniej i swobodniej o swej sile występuje może
sam wytwór tych ai) swobodniej i względów słowa ei) odstępować, jak to oka-
zuje tryb oznajmujący wykonawcy w stanie zawodu. Dla tego też zwa-
żamy zawód tych ai) słów, lubo w istocie oznajmują przyrodnią upro-
szczenie własności, słowa ai) przyrodnim ei) powinowate.

F, łłnai, siwnai, dai, znai — samo „ba” się, widoczne skrócenie słowa „bawi”, jak się bawi domyśla zawód
skróconych słów ai) (niżej)...

B.) Przyrodnie dążeńi zawodem organiczne.

W następstwie dotrzeńi rozróżnił pierwotwórcia od innych takie przyrodnie właściwości w są stanowczo przywiązane do pewnych organów ciała, i niemi się uwydatniają, a bez nich pogastyby wszelkie ich dążeńi; widzieli by nie widzieli, słyszeli nie słyszeli istotnie bez organu uszu i nosu. Narzwalimy słowa tego zawodu é') „organiczne”; a ich organa nasze prawie zawsze być mogą na posłuszeństwo woli i władze naszych, zatem też możemy czynności polegające na woli, ciwosciach organu uważać w dwóistym względzie, albo jako akt podległy przyrodnie właściwościom organu, albo jako akt ~~pr~~ zależny od woli samego wykonawcy. Zład ustroj dążeńi organicznych może być dwóisty, albo „przymiotny, é')”, jako znamię przyrodnie usposobieniu właściwości, albo „wykonawczy, i-y)”, jako znamię aktu a samodzielnego pochopu od woli.

a). „Ustroj organicznych dążeńi przymiotny é')”. — Organiczne dążeńi brat pierwotwórcia w znaczeniu przymiotnym, i ustroj słowa wywarzał brzmienie, niem głosu é'). Kiedy chiał wyrazić ze znamiona ruchem organów wydawa, ne są znamieniem stanu w którym wykonawca ruchów mimowolnie pozostaje a przyrodnie organom swoim popędu. Wót gdy ryczy, śmieje gdy szczele, chore drżenie gdy jęczy, ptak gdy leci, istotnie gdy myśli, drży, patrzy, siedzi, wydają ruchem swym organicznym znamiona takie, jakim stan ich mimowolnie ulega a przyrodnie swym organom właściwości, więc też ustroj słowa w takie protoszenie stanu wyraża, musi być é'), i mówi się zatem w tem znaczeniu: drzei, mzei, przei, wzei, patrzei, gorzei, zrzei... widzei, słyszei, siedzei, leciei, wisiei, musieci, myśleci,... ciężnieci, drżdzieci, klęzieci, sapieci, spierdzieci... „drzei, drży ciało mimowolnie ze strachu, oko „patrzei”, patrzy, „widzei”, widzi i „dojrzei”, dojrzę gdy zdrowe; głowa „myśleci”, myśli nawet choć sobie nieprzytomna.

b). „Ustroj organicznych dążeńi wykonawczy, i-y)”. — Organiczne

dążeń brat pierwotności w znaczeniu wykonawczym, a ustroj słowa wytworzył braniem głosu i-y), gdy chciał wyrazić że znamiona ruchem organu wydawane są znamieniem dzieła albo aktu, który wykonawca sam zobowiązuje samodzielną od woli instancją, jak to czyni np. kto z umysłu niszczy mur czy to w ma pod ręką, albo gdy z samowolnego pochopu coś wymyśli wymyśli. W tej mierze przechodzi przy sposobności wszystkich organicznych é) w ustroj słowa ii-y) gdzie się akt wykonawczy wyświeca obiorą od woli Samodzielną, i dla tego się mówi: drzeć ze strachu a drzyć kłose; mrać ^{nie kumam} mrażką gdy się na sensibila, a mraz ^{nie} na śmierć za ujmą sił; przeć przeje ciato zupatu, a prze prze ręką wroga na przepełni; drać patrzy oko gdy zdrowe, a my je drzyć przeciwny gdy siwierbi; wola wasza spojrzeć jak zboże dojrzeć dojrzeć. Wśród form é) stoi jakoby przechodem do formy ii-y). Chcieliście słyszeć i usłyszeliście. musić amusilli nas i musiełisimy. Napadł by nas aniszczyć i poniszczeliśmy. Myśleć mysleli długo, aż wymyśleli czy, mysleli spiorob na naszą zgubę.

Znamienność drzecia. Związek pierwotny ustrojem w słowach znaczeni przyrodniczych, odbywa się w duchu samodzielną usposobieniu przyrodniczym, bez względu czy dążność jest samowolna czy organiczna.

Tryb samodzielną przez to że jest jednemu przyrodniczym, drugiemu obiorczy, nie zmienia swój istoty, zatem też jakibądź będzie ustroj dążności czy przyrodni é) czy wykonawczy a) czy obiorczy i-y) - miano jej wyrażone pierwotem wiąże się zawsze jednako podług prawideł usposobieniu samodzielną własnych, i prawa ich odstąpić nie może chyba dążności odmienne przybrała znaczenie. Stowownie do tego:

a). W słowach znaczących samodzielną dążność usposobieniu przyrodnią idzie związek pierwotny ustrojem, czy będzie é) czy a) czy i-y) stale

74
wstające z pobudek usposobieniu przyrodniemu muszą powstawać „trwale”,
połęd, póki przyrodni usposobieniu popęd sam trwa i namaga. Słowa
przeło ēē) zpowinowatemi sobie ac) anamionują konieczności wykonu
trwałych bo usposobieniu przyrodniemu dążności, zatem i same są wykonem
trwałym.

Miana takich dążności wytworzyć mogą pierwotwina wtedy kiedy je do-
strzegat, więc albo w chwili kiedy powstawały, albo gdy je dopatrywał wstoku,
albo też w chwili kiedy ginęły i gasły;” zatem przeło i znawienie wykonu
słowem ēē-ac) wyrażonego, i wypowiada albo a) wykon przyrodniemu dążności
stanu w związku, albo b) wykon przyrodniemu dążności stanu wstoku, albo
też c) wykon dążności stanu w swym zgonie czyli skonaniu.

a). „Wykon przyrodniemu dążności stanu w związku”. – Wytworzył pierwot-
wina słowa ēē) anamionujące „związek, dążności, gdy potrzeba i stan
wykonawcy z pobudek bynajmniej od woli zależnych, sam od siebie przybie-
rał przymiotne znamiona innych właściwości niż połądził się, jak
bywa my gdy żywi ruchawy przed chwilą, obec bezprzytomny pada i mdleje
mdleje; albo gdy w przestraszu swarz rumiana połądził, mimowolnie blednieje
blednieje; albo gdy zryw i skłiny jakim był przedtem, naraz pod wpływem
wrażeń niezależnych od woli truchleje, martwieje, kamienieje kamienieje,
truchleje, martwieje... W takich chwilach przeistacza się przymiotny stan
wykonawcy, a wykonem wzniezionej dążności staje się mimowolnie takim
jakim jest popęd usposobieniu przyrodniemu, a właśnie i mimowolnie, zatem
i powstawać musi trwale takim połądził tylko trwał będzie popęd przyrodni.
Zatem też słowa ēē) anamionujące przymiotną właściwość stanu, oznaczają
„zaświadek trwałej dążności usposobieniu przyrodniemu”. Gdy trwoga truchleje
truchleje ciało, to jest zażyna uwiadamić taką właściwość dążności i w niej
powstaje póki trwał będzie trwoga. Gdy rozum trawi i mądrzei głupieje
głupieje...

1) W. Działu wykonawcy, doradca, domsta, dokonana, st. 2) Ob. Znamionu słów ēē) pierwotna a. b.)
i nadpisanie (A. a) st. 3).

głupieje, to jest zasyna być takim i będzie niem póki rozum nie wróci.

b). „Wykon przyrodniczych dążeń stanu w troku”. — Wytworzył pierwotwórcę słowa anamionujące „trok”, dążeń przyrodniczych, gdy bezwładnie jakimś pośrednim stan wykonawcy, zwracał uwagę jedynie na to jakimi znakami ruchu uwydatnia się postęp dążeń przyrodniczych w trakcie wykonu swego. A w tej mierze wykon wszelkiej usposobieniu przyrodniczych dążeń, czy ei) czy ai) jest drwalym, bo postąd tylko trwa postąd przyrodni, postąd musi się uwydatniać pewnymi znakami. Postąd ziemia trwa sama od siebie mimowolnie dai daje i dawai będzie przywienie, postąd w niej trwa taka właściwość przyrodnia, postąd wiatr wiai wieje, ogień grai grzeje, albo baran beiei beiry, ptak leiei lei, człowiek drzei, natrzei, dyszei, musiei, myliei, drzy, natrzy, musi, myśli, i w troku tych dążeń trwałe zostawai będzie, postąd taka usposobieniu jego przyrodnia właściwość zalega i podlega. A w tej myśli, pomijając wzgląd jakim był pośrednim stan wykonawcy, mogą nawet samowolnie dążeń powyżej pod a) wymienione, wyrazić nie koniecznie „zażalek”, lecz trwałe trok dążeń, jakoś się biorą się tem znalezieniem w mowie potocznej. Pod szwarem stonia płołna bieiei bieją, a ciemne ludzkie czerniei czernieją, znaczy że porostają w drwalym troku takiej właściwości stanu, a nie koniecznie że tylko zasynają.

c). „Wykon przyrodniczych dążeń stanu w skonie”. — Ciożnych wytworów słowa ei) któreby anamionowały skon i znikom dążeń przyrodniczych nie znajdujemy w potocznej mowie; pierwotwórcę albo je wytworzył nie mógł albo nie potrzebował. — „Nie mógł”, bo jeżeli dążeń usposobieniu przyrodniczym gasty „bezwiednie”, tedy je i wymienić nie mógł, inaczej byłoby to znaczyło że wymienienia „bezwiedną wiedzą”, w jest niedorzeczny. Bezwiedną strasę, dążeń stanu może człowiek wtedy wymienić gdy się opramięła, a to

pewnych przypadkach na jaw wydaje, wyprawdzie z przyrodniej usposobieniu
 swemu właściwości, ale anamionami ruchów ^{przynajmniej} dążności sobie obcych pod
 porę. Sui-snui snuje prajęzyna pająk, wtem przyrodnia usposobieniu
 jego właściwości, lecz po tem tylko widoczna że się jego ni, ou na, sunie.
 Wzruszoną zowad przeto drzielnością ruchów uwidamia się właściwości dą-
 żności jego, zatem akt anamionujący taką właściwość wstanołwotnym sa,
 mościwie nie jest; zowiemy go przeto „przyswojonym”, – i wytwarzamy
 doborom miana takiego które uwydatnia skuteczną tej właściwości przy-
 rodniej – a ile uważamy, czynił to pierwowórca w ten sposób, że jeżeli zna-
 miona skuteczności ponosił wykonawca sam sobą, dobierał miana o spot,
 głosek z ruchomionych do u), jak ru, zu, ku, pu... bo znamiona
 takich właściwości wykonawca sam sobą uwidamia; zaś jeżeli znamiona
 poprzedów jego usposobienia uwydatniały się naocznie dopiero na drzelach
 jego, tedy miano pierwotu brzmiało swobodnym wylworem spółgłosek.
 jak brzmie ru w słowach „ru, snui, ku, ku...”

Znamionitości słów a słoju uc).

Znamionitości pierwoza. Słowa uc) są przenosne, anamionują aktem
 czynności obojętnej ac-na) ^{sen u dąp. m. p. słowem} wybitniejszą taką właściwością skuteczną dą-
 żności usposobienia właściwą. <sup>przez tenże znak, bez żadnego namienia, oznaki
wspierania dźwiękowych.</sup>

Komu znawienie wzajemnych sobie słów uc) i ac) znanem jest z prolocznej
 mowy albo przynajmniej z wywodów domysłowych, temu i widocznem że
 akt słowa uc) uwidamia skuteczną rzeczywistą, ze swych znamion wy-
 bitniejszą, siłiej na pewien wypadek wymierzoną, a nieśli mogła być shu,
 skuteczną sa którą słowo ac-na) wypowiedzi pierwołem swoim. Jeżeli pierw-
 słowo „u/ac”, oznaczato w całości akt zawzięcia bądź czego, oznacza nam
 teraz gdy w słój słowa uc) = ru przeszło, zawzięcie wiedzy samego siebie,

W. Wyjaśnienie niektórych ac-na) niekiedy przyswojonych, etc. J.

zawątek przyłomności, zawątek stanu nowego który „czai się, rozpoczyna budzić i rodzić na wróceniem zuchwyconiem w samym zawiątku. Jeżeli tam kiedyś słowo „k/ai, oznaczało złęki ruchów prostopadłych do poziomu, znamionuje nam dziś swoim ku dalszą, lecz wybitniejszą skuteczną tych samych ruchów bo z odgłosem tępna. Jeżeli „kn/ai, oznaczało niegdyś wszelką skuteczną pro- chodzącą z zet-knięcia pochylonych ku sobie ruchów, wmyślowia nam dziś słowo knui dusi następną skuteczną wydobywającą się z pod zet-knięcia tych sobie przeciwnych prądów. Albo ktui gdy ktujemy, dzieje się to całe aktem czynności tej samej jaką się wyciiska „ktai, kłnie jądro ziarna z pod tupy. Mówią: nie tak skrytego by się zrazem wyktui nie wyklubo; i sama prawda tu wykluba się jak wyklęty z grona swego mieszkancie. — Wśródzie tu akt słowa ui) przedstawia w obrazowym świetle akt czynności ai-na) z przyrównaniem tylko tej własności jaką się dążeń wykonać znamionuje, i byli nam ta własność dążeń znana była ze znamion swoich, jurby i ciele zrozu, miałem było i samo ui) słowo. Widzę tej własności staryt pierwotwora w ustroju u), a składając z niem pierwot znanego sobie ai-na) słowa, wymieniam w przenośny sposób: Oto, zalega tu w dążnościach stanu taka własność (u) która się w skutkach swoich przedstawia jawnie i rzetelnie znamionami aktu słowa ai-na). Żeby gdy „zui, zuija, czynią to aktem tym samym co sięp „zai, znie, z przyrównaniem miąższenia. Soki roślinne gdy trui truija, wydają akt dążeń tej która słoja, która „trnai, trna z przyrównaniem tej własności co sprawia trai, traj, trai, która nas trai zatraca, traca roztraca. Mówimy: „wdziać buty; starzy mówili: obui w tam „bai, będąc na nogi, i wyrażali istotę rzeczy której własnością jest „być wokoło (o) nogi. My myślimy: nogę w but, oni myśleli: but wokoło nogi. Mówili: zui, uzui, zui, azui, przezui, wyui... biorąc znane sobie słowa a nasze przysłówka (ai-na) w różnych przeobrażeniach bytu. — Przenośne

Je miana czynności utrwalily się w potocznej mowie przez to że przybrały znamie-
wybitniejsza, w rzeczywistości rozróżnawac dokładnie, podraz gdy cz i cz słowo
ogólne i bezwzględne nie mając się o co opierać, pętało z widoku i zamierato;
znien i zamarto i znawenie obrazowo przenosne słów uc tak, że się niekiedy
wydają jakoby przez się były pierwotniejsze samoistnie a nie nabyte.

Znamienitość druga. Słowa uc rodzajem swym są przyswojone, w śm zna-
czeniu że znamionując pewną wybitną właściwość dążności przyrodnią,
dopełniają się aktem działalności przywłaszczonej.

Często dostzegamy w uspołobieniu naszym, często i w udrze pewnych
właściwości wydatnych wyprawdzie ze skutków swoich, i nawet dobrze rozróżnaw-
czych po znamionach które pod ich wpływem powstają, lecz bywa nie do-
pojęcia w jaki sposób działalności wykonawca taką skuteczną wytwarza. O-
ty doświadczamy co chwila tej niewystawionej w naszym organizmie właściwości,
która często bezwiednie a zawsze i za najłagodniejszą łagodnością rozbudza naszą
przytomność tak że bieżące schwytyjemy wrażenia, a przenikamy odległe chwi-
iż jesiennie niema, która sprawia że zaznajemy zmian w pożywieniu naszym,
wora odmiennych, bywa bolesnych bywa przyjemnych, a zawsze nowych. Jak
to się dzieje? nie wiemy; a przecież skuteczną tej właściwości jawna, i wrywe
oczy widoczna że jest porażeniem nowego stanu, porażeniem wiedzy samego ni-
bie, i porażeniem ~~świadczenia~~ przytomności; więc też słowo „cz” znamio-
nujące pierwotem swoim „cz”-zaczek, stało się mianem tej właści-
wości co taką skuteczną wywierca; powstało słowo czu, znamionujące
nam wiadomą a uspołobieniu przyrodnią właściwość (u), lecz uwydat-
nioną aktem czynności skąd inąd znaną (cz) sobie naten przypadek
przywłaszczonej. Tym samym aktem „cz/cz” sobie przywłaszczonej
wymusza także uliczne przyrodnią bo przymiotnie istniejącą (cz) wrobie
skosliwość czy pustotę, gdy podjudza drażliwość zwierzęcia i na przechod,

nia szurui szuruje. Podobnie w obrarowo przenosiny sporób wypowiadamy skutecznośi wrzuciwanych w usposobieniu ziałów i zgrzyzoł sumienia, że prui prują wnętrze ludzkie, chcą naownie umysłowii że „prnać”, prną w głąb serca jak gwałtowny pocisk kamienia prnie w nurt wody do spodu. Nam przy innim pojęciu rzeczy wydaje się niekiedy taka obrarowa przenosińia mniej słowną, i potępszą crasów niektóre z nich niepamięcią przypro-^{prui, (wzrost, cor)} szyć jak np. „bui, brui, dui, lui, sui, zui”, że je tylko w ścisłym znaczeniu za przyborem pewnego przykładu niekiedy używamy, a jednak przypa- brzywszy się są te ui wytwory tak jak je nam starożytnośi przyniosła i słowo nierównane. Cały zasób wiedzy potłomnej nie stworzył wyrazu który by oznaczał własności usposobienia po skutecznościach i znamionach ruchu tak rzetelnie, jak są powyższe crui, szurui, prui, albo brui, klui, zui albo wreszcie jak knui w wyobraza tajemne zmyśły i spiski ludzi sprawie publicznej niechętnych, podobne są skutecznoscią dwu prądów w wzajemnej ku sobie pochylonośi gdy zetknęte w holano wzajem się na dacie; albo kui w skutecznoscią ruchów prostopadłych do poziomu wyobraza taką samą własności przegłoszoną albo przyrodnią, bywa ptakom co kiedy bywa i ludziom co taki akt ruchów sobie przywłaścili. — A z tego względu ma słowo ui niepoślednie dla nas znaczenie, jak to oharuje:

Znamienitośi bracia. Słowa ui są postępowe, wzorem i modlą jak wytworzą miana czynnośi nowych.

Wytworem swoim słowo ui przewyższa widocznie dwakroć racierne ai — nai słowo. Wreniknąć najprzód jaka to własności ruchów zalega w dążnościach usposobienia, a potem domyslić się i odgadnąć: trybem jakim to sobie wiadomych ruchów ta własności dążności do skutku przycho- dri, wymaga uściwicie dwakroć ścisłego zastanowienia i prze-
 Tł. Znamienitośi słów crui), między innymi ^{przeobra} prui, zui).

niejniej rozważył niś było wtedy, kiedy dochodziło miano słowa q̄c' n̄c' wyłwa-
 rać po prostych znamionach ruchu jak mu się w rzeczywistości przed oczy
 sięeli. Wic teś słowa uic przedstawia postępy w wytworach miana czynności,
 i dla nas może być wzorem jakby-śo wyraża skuteczności właściwości przygod,
 nie dostrzeżonych w dążnościach naszych.

Zaligają, jak to doświadczamy, tak w naszem jak i w usporobieniu cudzem
 rozmaite właściwości, które tego kłoję posiada ani trapią ani weselą; rozruch
 ich bywa posiadaczowi wcale obojętny jak bywają obojętne na wodom i ciałom
 własne ich wyziewy, chociaż-śo od nich stan zdrowia zależy, ale dla dostrze-
 gania, ale temu kłoj onych właściwości skuteczności proją, kłoj ich dzielności
 amiarować, bardzo być mogą dotkliwie i wcale nie obojętne. Znamieni,
 tym dla nas ^{złoty magnes} magnes, znamieniem sarko elektryczne, znamieniem sarko
 galwaniczne, wszystkie z właściwej skuteczności i dzielności swojej; - ale i
 ten magnes i to sarko i ten sarko o cudownych właściwościach sam o sobie
 niemowa, głuchy i niemy, a tylko temu uległy kłoj jego właściwości wyda,
 być i zaryć umieć. Niezliczone mnóstwo podobnych właściwości odkryt
 postępy wieków. Starożytny w rozruch tej dziedzinie swej wiedzy, mógł je
 odkrywać i wymieniać jedynie na tem polu które go obawato. Niedosta-
 teczność drisć to dla nas, gdzie umiejętności w zawodach umysłowych i real-
 nych coraz nowych dopatruje właściwości w usporobieniu duszy i ciała. Pro-
 sum przy tem sili się wymienić i ściśle zanaczyć akt ich skuteczności, akt
 ich dzielności prołąd niewystowionej. Ma wyprawdzie nasz język nato sposobu
 i okazi się to w dalszym przebiegu rozprawy; z tem wszystkiem nie poślednie
 zajmuje miejsce ten sposób który samym pierwotowicom był modłą wy-
 tworów uic słowa polegający na tem „by skuteczności dążnościom właściwa,
 wypowiedzieć aktlem obojętne q̄c' n̄c' słowa,, z czego dla nas także powstaje:

Prawidło wytworu u słowa. Najprzód wyraża się rozróżnana w usposobieniu własności dążeń brzmieniem głosu u, samogłoska, która we wszystkich składach mowy oznacza stan w posiadaniu pewnych własności, co już sam przyimek u i drugie spadki rzeczownice z przymiotnym brzemieniem przypominają; — powtóre: Do tej własności u dobiega się pierwot z łaciny q̄-nā czyn, nosi która w skutecznościach swoich wydaje takie same albo przynajmniej całkiem podobne anamiona, jakie zalegać mogą w dążnościach usposobienia.

Skład taki przedstawia do pojęcia czyste: O to zachodzi tu w usposobieniu wykonawcy pewna własność (u) której dążeń skuteczność się aktem tej q̄-nā czynności wakat pierwot jest pożyteczny."

3

zawod czynności ^{rozwickich} rozwojowych „ $*+a+c$ ” wydatnych ustrojem a)
o zwykłej działalności wykonawczej c).

Wymów i ujęcie słów o stroju ac).

O znamionach ruchu, to prawda, rozstrajamy jaka jest dążność czynności² w obliwym jednak, a zastawiającym językom mało a może wcale niernanym jest tryb w jaki spowół słowo ac) pojmuje te rozruchy stanu, a to że na akt czynności nie wżyscy i my sami nie zawsze jednym okiem patrzymy? Nie, żebyśmy upowobieniom wykonawcy inną dążność niż jest podsuwali, lecz dlatego że jedni patrzą i uważają jakie są czynności w właściwie ruchu, drudzy zaś uważają jaka jest tych ruchów skuteczność, sami patrzą ja, kim jest przebieg i tok ruchów, ci zaś jakim jest sam wykon czyli skutecznosc czynności; — a czyni to z łatwością mogą, bo wszelka jaka jest czynność, chociażby z pozoru była najprościej, składa się z drobniarowych ruchów, które konsekwentnie spełniać i wykonywać potrzeba chcąc by się uwi- domił rzeczywisty zawód czynności i istotna właściwość stanu wykonawcy. Jaki za pióro o jest akt czynności bardzo prosty, a przecież ile w drobnych ruchów poprzedza i wiąże się nim ręka dojęcia przydanie. Sędzia gdy krzesło w trybunale zajął i „siedzieć” siedzi, wykonuje akt wcale prosty, bynajmniej zawity, a jednak w tu zachodu, w tu drobniarowych czynności i naciłków ciała nim związany przodopadłe ruchy członków swoich z poziomym do krzesła, ce w więzosa że bez droku i rozwoju tych poprzednich ruchów byłby nigdy „siedzieć” nie siedział ani do wykonu zamierzonej dążności swojej nie doszedł. Wykon dążności to niemal to samo co w rachunkach przeciw- stek wydobyć; nim się z danej białej wyciągnie, droczy się i poprzedza długi szeregi rachuby bez której ni wiedzy czego chce rachmistrz, ni wynikłości jaki

ma być pierwiastek. W obrazowym świetle dążeń, jest jak pierwiastek co-prze-
nika i stanowi rzecz stanu wykonawcy; rachuba, to ruch i sposoby któremi
rzecz dążeń stanu dochodzi do ujawnu i wykonu swego.

Bypaś tedy raz: że umysł dostrzegacza zwraca uwagę swoją jedynie na
rzecz i samą istotę dążeń którą stan wykonawcy ober na jaw wydaje i
ustaleniem; inną razą: zaś bywa że zwraca uwagę swoją wyłącznie na
dryby i przebieg tych drobnych ruchów które dopiero uiodą do ujawnu i
wykonu skutecznosci właściwej dążeń stan wykonawcy; a dążyć się
to może potulownie przy każdej sposobności. Często przypatrując się i gra-
kom dzieci, uważamy nie to że tużnik na płasku grot puszcza, lub to że
płak z popłochu „leci”, leci, leci zwracamy uwagę na to jak tużnik
chcąc strześć, tak napina cięcie nacięta, mienią; a płak by ulecieć jak
się w powietrze uniosł, strzykami robi i by dążeń swojej dogodzie w
różne strony zawracał. Świadkowie wypadków mogliśmy widzieć że
to się odbywało w chwili gdy posag, gdy wiecha zwierzy „padną”, paś,
padła na ziemię, a obok nas drudzy uważali że to było właśnie nim padła,
w porę gdy się pręchibita i równowagę do węzła brząc ruchem przyspi-
sionym przecignęła powietrze, w porę kiedy jessze nie padła leci dopiero
padła. — Cóż to widowanie jednej i tej samej dążeń dwa odmienne, lubo
w istocie między sobą zawisłości stanowiska ruchów. Sam jest skutecznosc
ruchów i „wykon znamion” jakimś stan wykonawcy uwypatnia rzecz i
właściwość swojej dążeń, tu zaś jest „rozwoj ruchów” które wypowiadają
jakim drybem i trokiem ruchów stan wykonawcy idzie i dochodzi do ujawnu
i wykonu znamion swojej dążeń. Choć tak odmienne względy rozruchów
stanu umysł rozczyna i poją, ten pewnie będzie się starał i odmiennym

strojem słowa wypowiedzi wiedzę pojęcia swego. Ustó różnicę & odróżnił
pierwotną prostą przemianą ustroju słowa, a to w ten sposób:

a). Gdyż miał na oku i myśli samą skuteczną ruchów czyli „wykon
znamion, jakimi się samosob uwydatnia dążeń usposobieniu wykonawcy
stwierdza, sam wypowiedat przez jej mianem słowa z ustrojem „a, na, i,
u, e, u, „ jak jaką właściwością usposobienia znamionowała się dążeń
stanu wykonawcy: bezwzględna (a, na), obieralna (i, u), przyrodnią (e)
lub przyswojoną (u). Na mocy prawa tego wyraża się mowa potoczna
słowem takiego stroju wszędzie gdzie wymieni chce prostą skuteczną
dążeń stanu tak jak ją zmyśl i umysł pojmuje i obci widzi wykon
jej anamion, pomijając w jaki sposób do wykonu przychodziła, i jeśli
mówi: „Wreszcie po długim oczekiwaniu „zawinąć, zawinął statek
do ładu, a szczęśliwa rodzina „czui, czuje radość z ojci „wróci, powró,
ci... tedy wypowiada słowem „zawinąć, czui, wróci, prostą skuteczną
akcją i wykon znamion tego czym się stan wykonawcy obci sam przez się zna,
mionuje. A w tem znaczeniu oznacza proste „słowo „a, na, i, u, e, u,
wykon znamion dążeń usposobienia właściwych, czyli samowolną
skuteczną rozruchów stanu „

b). Gdyż zaś zwracał uwagę jedynie na tok i rozwój ruchów jakie
mi stan wykonawcy dochodzi lub dochodzi do jawu i wykonu właściwej
usposobieniu swemu dążeń, sam wiązał miano dążeń (rozumie się
podług pewnych prawideł) z ustrojem a), głosem który mu wszędzie
umysłowi wydanie na jaw pewny właściwości stanu, i mówił: „gadać
zamiast padnąć, paść, siadać zamiast siedzieć, siąść; i temu podobnie
zamiast urządzić = urządzać, zamiast czui, czuwać, klęczyć, wrócić,
ujednać... czuwać, klękać, wracać, ujednać... i na mocy prawa tego

Stumany mowa polowna ze kuset jenuze „wroci”, nie wroci tam doład
 zdążyć, lew ze się już, albo dopiero z powrotem zbliża, kiedy wracai wracai
 a stras państwa jeśli nad jego bezpieczeństwem czuwa czuwa, to daniel,
 nośnię usposobienia swego okazuje gotowość zmysłu i umysłu pochwycić
 wszystko to co się tylko „czui”, datu, — zatem ze słowa ai) jak są ty. wracai
czuwa... są prosty wyrazem samego zajęcia, wyrazem broku tej dąz.
 nośi która stan wykonawcy pragnie danielnośią odpowiednich ruchów
 ukulcarni i uwidomić. Chce rządzić dobr, urządzić, gospodarstwo, wo,
darz, ujarźmić do powiągu wolu, maszalerz ujedździć, konia do Srenu,
 musi każdy z nich wprowadzić odpowiednim zestawem ruchów, ten dobra
urządza, ten wolu ujarźmiać, ten konia ujedździć; i jakiegobądź być
 mogą dalsze powody, przyczyny, zamiary, dla których wykonawca pragnie
 uwidomić i przeprowadzić znamiona dążeń swych, nie dostąpi tego
 nigdy inaczej jak rozróżnieniem i rozwojem takich ruchów jakimi się widok
 i zamiary dążeń jego znamionują. „Uklęknąć”, do modlitwy nie uklęknąć,
 nie i „klękać”, nie będzie pobożna babka, jeśli się wprzód nie przechyla
 ku klęskom, i klękać nie klęka. — Ołóż ten to przedwzięty akt wykonu
 czynności umysłowej pierwotownia ustrojem a) słowa, i dla tego „stano
ai)” znamionuje stan wykonawcy w rozwoju ruchów wiodących do objawu
 i wykonu właściwej usposobienia swemu dążności. — Zład i miano:
 słów rozwojowych.

Raz wcale prosta, a jednak pojęcie jej przyciemniły nam reguły z pod-
 szepku cudzoziemców. Co nie mając u siebie coś podobnego porozumowali
 nam słowo na stawy jednolite i czystolite, czego ai) nase nie koniecznie,
 nie tak jak oni chcą rozumieć, bo dla tego że jedna czynność uwydatnia się
 brokiem ruchów mnogich i rozmaitych, a druga brokiem jednostajnym

C. 23. C.

tego samego ruchu, przez to dążność sama nie jest jeszcze czystiejszą. Dlatego że
ry „czepai”, uwydatnia się ciągłą jednostajnością tego samego ruchu, przez to
„czepai”, nie jest czystośćliwszą od „umierai”, którego ruchu tak są mnogie
tylko wyprawne i umiejętnie oko schwytując umieć ich znamiona. Często,
chcąc dążyć nie sądzi się po mnogich ruchów lecz po brwatości uspo-
bienia. Dla nas tam czystośćliwość gdzie wiemy że usposobienie wykonawcy
tak jest nastrojone że akt dążności swojej wydaje na jaw mimowolnie przy
każdej sposobności, a taką własność przyznał pierwotności dążnościom
usposobienia przyswojonym z natogu, z przyzwyczajenia. Nawiasem to samo
możet stary bardzo często, bo tak nawykł i sposobność czepa się nadarzata,
ale tak samo mógł i „modlić się”, jeżeli tak był usposobionym.

Kierunek rozumienia ai) ston i mowy wytworów jego

Pierwotem słowa ai) jest niano tej samej dążności do wykonu której idzie
ślan wykonawcy za rozwojem odpowiednich ruchów. Dwie zatem cechy
słownią wytwór pierwotu słowa ai); pierwszą jest: wiedza ^{jaka jak} dążności którą
wykonawca chce uskutecznić; drugą zaś: wiedza ^{jaki sa} ruchów ^{które mi} jaksona się uskutecz-
nia. Alii wydarzyć się może że albo jedna albo druga cecha nie jest wiado-
ma; wtedy powstanie w tej mierze stosunek trojaki: albo a) można wiedzieć
i pojmować trocześnie się obec ruchu, a nie wiedzieć jaka się niemi właściwie
uskutecznia dążność, stanu; albo b) można wiedzieć i pojmować istotną
dążność stanu, a przecie nie wiedzieć jakim właściwie trybem i trybem ruchów
dochodzi do ojawu i wykonu swego; a można także wreszcie c) wiedzieć i poj-
mować jedną i drugą cechę, to jest wiedzieć jaką jest istota dążności i oraz ja-
kim trybem i trybem ruchów się uskutecznia i na jaw występuje. Stosownie
do tych względów powstaje troisty wytwór pierwotu słów ai); pierwszy nawię-
my: „samotworzym”, drugi „przenosnym”, trzeci „różnym”, czwarty „pokożnym”.

a). „Wytwor pierwotu słów ai samotworzy.” Wydarza się nam bywać świadkami przygodnych ruchów bieżących trybem jednostajnym, a jednak bywa trudno, czasem i niepodobna docieć dokąd właściwie mierzą cmi. myśleniu do wykonu jakiejś właściwie dążności idą. Często świadkami jesteśmy i sami doświadczamy usilnego w sobie prążenia (d) stanu aby „baci być”, w sądzie gdzie potrzeba, a jednak trudno wytowić do jawu (a) jakiej dążności ma właściwie prowadzić prążenie (d) tego pierwotu (b) = d + b + a + c. W takim położeniu jednostajny tryb i rozwój ruchów, wydaje się przez sam sobie być dążnością i że wykonawcy wolą, chęcią i dążnością jest nie dają jak wydać na jaw (a) anamiona swych ruchów bez względu wco się stan jego przez to obroci może lub obraca.

Jeżeli to dais wydarza się może ludzom nauką i doświadczeniem wystrawnym, co myśleć o wiekach kiedy jeszcze drzewicy umysł pierwotowy schwytywał wiedzę swą jedynie po prostych znamionach ruchu z potężną i pojęciem wrażeń zmysłowych? „Snadnie mógł się znajdować w położeniu że zmysł i umysł jego widział i dostrzegał wyraźny tryb i rozwój ruchów bieżących trybem jednostajnym, a jednak mógł nie dopatrywać rzetelnej ich wyników ani rozstrnawać jaka jest lub była właściwa tym ruchom skutecznosci dążności do wykonu którejś zamiary. Że zamiary, to może być widocznem bo przecież są i troczyły się, zatem też w takim położeniu sam widok ruchów był dla niego oraz i widokiem takiej samej dążności, chociaż pod pozór dla niego ze skutków niewiadomej. Mógł też gdyż nawet potrzebę wymienić słownie dostrzeżenie swoje, tedy normował wytwór i związek pierwotu z ustrojem a) podług tego:

Prawidła. Wytwarzat miano pierwotu po samych znamionach ruchu takich mu się bezwzględnie przed oczy siłeli, a wytworzone miano wiązało

1) M. Kozłowski i myślenie słów estetycznych (ai-nsi) etc 2) ut enunciativum etc 3) Kozłowski, miano pierwotu słów, miano pierwotu, a.b) etc 4)

wstrój ai) brzmieniem głosu swobodnym, właśnie dla tego iż stało się wyrazem bez względu na dostarczenie takiego."

Wzrostawać wtedy musiały miana słów ai) o różniel samowolnym, dris dla nas albo bardzo zawitem albo wcale nieznanem, jak to wypowiadają np. słowa: buj/ai, koch/ai, czyh/ai, czek/ai, rag/ai, gad/ai, mas/ai, tyr/ai, luf/ai, da/ai, rxex/ai, dum/ai, kon/ai, ab/ai, kps/ai, chow/ai, uf/ai, bruf/ai. Słowa które, iż niewiadomo jaka ich rzetelna skuteczność w rzeczywistości być musi wyrażają w mowie prozicznej się tylko pewność, że całą dążnością wykonawcy jest porostawać w rozwoju tych ruchów które pierwot wyraża.

b.) „Wytwór pierwotu słów ai) przenośny.” Znajdujemy się niekiedy w położeniu iż nas przemikają niezwykajne dążności, zajmują szeregi, niejsze zamiary, zastanawiają zdarzenia, wypadki nowe, a jednak mimo uwagi i zastanowienia trudno bywa dowieść i oznażyć jakim-ś trybem ruchów rzecz tych dążeń, zamiarów, wypadków, dochodzi do wykonu i ogłanu swego. Morzy nas sen, doświadczamy codzienn, a jakich-to ruchów i okiem dochodzimy do snu? Szeroko piosą o tem, a przecie nie wiadomo. Uwierzeni miłosierdziem, litością, udzielamy miemia naszego biedactwu; lecz za jakimś-to strokiem ruchów odbywa się ta wzajemność między majątkiem a ubóstwem, i to trudno wypowiedzieć jak trudno jednym słowem wytknąć cały przebieg ruchów, jakimśi szara płótno wyrabia. — Choc w takim położeniu oznażyć domysłowy tryb rozwoju strzęgających się obec dążeń, wypadków, zamiarów, normować pierwotwona wytwór pierwa, tu słowa ai) podług tych prawideł:

Prawidło pierwsze. Symieniat miano strzęgającej się obec dążności mianem słowa ai-ngai) a takim które — jeżeli nie rzeczywistość to przynajmniej w obrazowym świecie — wyobraziło przymiślną własność znamion, jakimśi

sę taoba stręcająca dąznoś stanowiąc w rzeczywistości objawia, - sen się objawia się „spięciem, powieki z powieką; wyrób płótna ciągłym, tknięciem, nici palcami, udzielenie mienia swego ubóstwu, popędem uczucia z jednej, a przyjęciem Taki z drugiej strony.

Prawidło drugie: Pierwot tego qē'nač' słowa, które znamionowało pręży, miotną własności dąznoś, wiązał, jako bezwzględne dostrzeżenie swoje, bez odmiany, zatem brzmieniem swobodnym wstrój ai', w słownictwie do pierwot, tego tu prawidło musiało zanarodzić, że stręcająca się obec dąznoś dochodziła do objawu (a) w rzeczywistości za rozwojem znamion tej przymiotnej sobie własności, którą słowo qē'nač' wyobraża. Oto jak się tłumaczy:

Widocznym nam jest i wiadomo że stręcająca się dąznoś np. snu morzącego do chudej do rzeczywistego objawu (a) siebie tym przymiotnym znamieniem, że się powieki z powieką „spinać, zepnie; więc też pierwot sp) tej przymiotnej własności snu ujęty wstrój słowa ai'=spai', zastąpił rozwojem swoim (a) w tym względzie miano tego aktu w jaki spowół sen ośm się uskutecznia, i słowo „spinać, przekształcone na „spai, stanęło przenośnym mianem snu samego. Również widoczna że pręży wyrobach płótna nicodłaczyniem atem samym aktu przymiotnym znamieniem jest nieustanny tryb raz poraz „tknąć, nasnuć nici palcami; więc pierwot tego słowa „tknąć, przekształcony wstrój ai'=tkai' stał się wyrazem rozwoju, a przenośnie orać i mianem tego samego aktu jakim się płótno wyrabia. St podobny przenośny i więcej obrazowy spowół słowo „dąć, - co to popędem siły swego zapętnia prężnie miecha - przekształcone na dač', zastąpiło przymiotną własności aktu takiej dąznoś w własnego popędu udziela mienia swego chudobie.

Doszukamy w ten spowół z pomiędzy qē'nač' słów pierwot, określenie

jest „przenosny”, opuścił własne (ai' naci) a przejął względy (ac') dalszej odleglejszej dązinii, wyprawdzie przymiotną własnością znamion z sobą spowinowacanej, ale zawsze istotą odmienną bo inne względy tego samego ruchu wyobraza albo przynajmniej wyobrazać może; jak to czy, nię nę. słowa: thai', drnai', puhai', brai', prai', ssai', albo grzebai', porai', wiazai'... i wiele innych, bo chociaż wszystkie do rzeczywistego wykonu i ojawu swych własności dochodzą aktem tych samych ruchów co słowa: thnai', drnai', puhai', brnai', prnai', sai', grzebnai', pornai', wiaznai'... ozna, czają; jednak wszystkie mogą wyobrazać lub rzeczywistnie wyobrażają mniej więcej dalsze i odleglejsze względy tych samych ruchów, niektóre nawet ai w obrazowem schodzą się ściśle. — Dla tego słowa o podobnym prai, nosnym pierwocie a pomiędzy słów ai' naci) dobranym, zowieśmy słowa ai') zawzględnione; — ważne z trybów wytworu, z wywodów filologicznych z obrotów w mowie potocznej; więc też bliżej się przy znamienitościach poniżej rozbiegają.

C). „Wytwór pierwotu słów ai') rzekłszy czyli ^{potoczny} potoczny”. Odmiennym wcale od poprzedzających trybem wytworzył pierwotwóra miana pierwotu słów ai') w tych przypadkach, gdzie mu zupełnie już znana była dązinii sama „ai' naci”, ic', ei', ei', ui',, znany był rodzaj jej zawodu, czy była obojętną, obieralną, przy, rodnią czy przyswojoną, i oraz znane były znamiona jekiemś się w trakcie zawodu swego rozwija. Wiedzy takiej nabywał wiek potoczny za wzrostem władz umysłowych, a przekonanie swoje w tej mierze wypowiadały usta narodu podług pewnych stałych prawideł na wodzy tych trzech norm zasadniczych:

Norma pierwsza. Pierwot powinien wypowiadać wiedzę aktu zupełną

zatem „rzecz dąży do stanu imiennic”, i w kresle jakoby nierównym skł, dać sam o sobie spółgłoskę całkowitą, gdzie pewna samogłoska w pośredku między spółgłoskami przed sobą i po sobie stoi za ustroj tego pierwołu.”

Norma druga. Ustroj tego imiennego pierwołu, to jest ta samogłoska w pośredku nie może być ani o ani e w zawodzie słów obojętnych i obieralnych, lecz się przestawiać na a; – a przeciwnie, w zawodzie słów przyrodniczych nie może być a lecz się zamieniać na e.

Norma trzecia. Związek tak ustalonego pierwołu z ustrojem rozwoju (a=ae) odbywać się winien brzmieniem głosu jeżeli nie osobnym, to swo- bodniejszym niż było brzmienie koronowej jego spółgłoski w stroju zwykłym „ae, nae, ii, ye, ei, ue”.

Więcej podług tych trzech norm idą następujące wytwory rozwoju re- zultu; a rezultu nazwane dla tego iż strojem swym ae wyrażają rzecz czyn- ności tę samą jaką się znamionuje słowo „ae, nae, ii, ye, ei, ue” samo przez się.

^{Przebieg rozwoju dążeń}
~~Wytwory rozwoju~~ słów rodzaju bezwzględnych: ae, nae.

Przebieg rozwoju dążeń rodzaju bezwzględnych ae, nae wytwarza pierwo-

łowa podług następujących prawideł:

Prawidło pierwsze. Po uchileniu zwykłego słowom bezwzględnym ust- ju a-na jeżeli wystąpi pozostały pierwoł w kresle jakoby nierównym zupeł- tedy koronowa spółgłoska jego wiąże się w stroj ae brzmieniem głosu swobod- nym jako anamię bezwzględności,²⁾ bez dalszego zastrzeżenia, byle tylko własny pierwołu ustroj wyprowadzić na a przestawiać jeżeli przypadkiem był o; i tak wytworzą się np. przemok/nae - przemakae, dorost/nae - dorostae, zaplot/nae - zaplatae, caerp/nae - caerpaie, dawig/nae - dawigae, bieg/nae - biegae, sark/nae - sarkae, wstrząs/nae - wstrząsae...

Prawidło drugie. Jeżeli po uchileniu stroju ae, nae pierwoł wystąpi nie zupełnie w kresle jakoby nierównym dla tego, że porostają dwie łecnie

¹⁾ H. Kienel, nowo odkryte słowo, imię dążeń. 3) H. Kienel, imię dążeń, imię dążeń. 2) H. Kienel, imię dążeń, imię dążeń.

96. Znamionujących poprzedz samowolnego usporobienia, uzupełniając rzeczowniczą formę pierwotu ustrojem é), i mówią: na'biér'ai, wy'piér'ai, na'siér'ai, do czego i słowo „stai” w tém znaczeniu przybliżają, i mówią no'sé'f'ai.

b). Zwrócone słowa ai'naí w formie wytworów skróconych sl'-c), rozwijają „najprzód w kształt ai'naí bezwzględny, i następnie wchodzi w rozwój ai' trybem słów ai'naí zwykłym, i stosownie do tego prawa ta wytwarzają się np. „prze'moi”, co powstało z „prze'magnai” - przemagai, „za'przai”, co powstało z „za'przegnai” - zaprzegai, i podobnie: wycieí - wyciehnai, zabiéí - zabiehnai, zabiegai, zagrzai - zagrzeznai - za'grzai...

Rzeczony rozwój dążeń i rodzajem obieralnych.

W pamięci norm ogólnych w poprzednim ustępie przytoczonych, wytwarzały się formy rozwoju słów zawodem obieralnych ic'-yc' ludzkiej organicznych é'), według tych prawideł:

Prawidło pierwsze. Ko ułożeniu strojów ic'-yc'-é' jeśli pierwot wystąpi w kształcie rzeczownym zupełny, tedy wprzód nim się w stroj ai' rozwójowi zwiąże, Tagodzi się własny ustroj jego, a tożak że pierwot organicznych é' zamiast e), zaś pierwot obieralnych ic'-yc' zamiast v) przybiera ustroj a); więc np. w słowach: mo'wií, uro'cií, mtó'cií, zgo'dzií... sié'dzií, te'scií, wie'dzií, nowie'dzií... ustroj w pierwocie rozwojowym brzmień będzie: ma', wra', mta', zga'... siá', ta', wia', nowia'...

Prawidło drugie: Cpołgłoska koniowa z tego pierwotu wychodząca, jeśli nie była przystra (sz. z, cz, dz, rz), przybrać musi za znak samodzielności obieralnej brzmienie swobodniejsze niż poład miała, a to w słowach é' organicznych całe swobodne, zaś w słowach ic'-yc' tylko spójzone, jak oto tym trybem:

96b. Znamionitici druga w wytworach pierwotnej formy e) a brzmień a) w połączonych swobodnych: maí.
96b. Wytwór: maí słów ustroju ic'-yc', Znamionitici słów é' druga á) to

nauczyć-nauczać, wymagać-wymagać...

Prawidło trzecie. Skrócone słowa ic' bądą to z powodów organicznych bądź umysłowych, rozwiązują się pierwiej w kształty słowa ic' pierwotne, i następnie wchodzi w rozwój ac' trybem słów ic' zwyczajnym.

a). Organicznie skraca mowa potoczna słowo ic' gdy końcówką spółgłoską pierwotną g' sięga w ustroj i' i wymawia: icai', gaci', maci', raci'... doi', goi', poi', roi'... klei'... zamiast: icaji', dojci', klejci'. W rozwiązaniu składają się w ustroj ac' słownie do powyższych prawideł z głosem g' i mówią: zaczajai', omajai', wydajai', napajai', przyklejajai'...

b). Ze względów wyższych skrócone „niei', wiei', wiei', leci'” rozwiązują się w kształty pierwotnych: „noici', woici', wodoci', łaci'”, i dopiero trybem prawideł ogólnych wchodzi w rozwój ac' i mówią: przemiei', przenoi', przenaszaai', przeleci', przełazi', przełazi'...

Przedelny różni dąinocii rodrazim obicetogoda przyrodniit.

Nad wodzą tych samych norm ale trybem odmiennym niż okazy słowa rodrazim bruzgłdne i obieralne, wylwarzają się formy rozwoju tych słów które znamionują przyrodnią upowobienie własności taką, co sama od siebie różnica dąinocii stanu, i odpowiednią dzielności wykonawczą podzię. Wraz tego rodzaju słów składają pewne o stroju ic'-ye', wszystkie proci orga, niernych o stroju ec' i wszystkie o stroju uc'? - Wylwór ich form rozwojo, wych Oryma się prawideł następujących:

Prawidło pierwsze. Ustala się forma pierwotu nierówniecia o tym samym jego ustroj, jakim się sam strój słowa jego znamionuje, byle ten ustroj nigdy nie był a) ale xaw é'. Więc w słowach znamionujących własności przy, rodmia „ic', y uc', ec'(ac')”, jak ny, bi/c', wi/c', by/c', szyc', cau/c', kłusc', mie/c', bole/c',
 20. Wymid. Znamionitocii słów o stroju ic'-l) niij. 20. Słowa o stroju ic'-ye' znamionitocii cau/c'
 Słowa o stroju ec' znamionitocii piemna: danga st). Słowa o stroju uc' znamionitocii danga, st).

wiać, siać, śmiać się, nadziać... będąc ich ustroj raczownicz w pierwoce
brzmień: bi), wi), by), sy), cy), ku), mi), bę), wie), się), śmie), nadzie).

Prawidło drugie. Uzupełnia się forma pierwołu raczownicza przy po-
dajaniem spółgłosek albo f) albo w), za pośrednictwem których wiąże się w
stroj ai) w ten sposób:

a). Gdy pierwoł wystąpił z ustrojem i), sam się uzupełnia forma ra-
czownicza przydaniem głosu f), za znak że własności takiej dajności roz-
wija się ^{to wyraża} własną przyrodnią sobie dzielnością (j) usporobienia, i mówi się
wybić - wybijać, zapić - zapijać, owić - owijać...

b). zaś we wszystkich innych rodzajach ustroju (y, u, e) przydaje się w uzupeł-
nieniu formy raczowniczej, spółgłoska w) za znak, że w usporobieniach
stanu zawiera się (w) dółka uskonawera własności dajności, i mówi
być - bywać, wyszyć - wyszywać, mieć - mieć, uboleć - ubolewać, przeru-
żyć - przeruwać, wykłuć - wykłuwować, zawiązać - zawiewać, przesiać - przesiewać,
wysmiać - wysmiewać, nadziać - nadziwać...

Tęgo prawidła brzmienia mają się i słowa zawodu nać) gdy po odrzuceniu
stosku tego porostają pierwoł miał i, y, u, a) na końcu bez osobnej spół-
głoski, i mówi się: mi/nać - mi/ć - mijać, pty/nać - pty/ć - ptywać, sta/nać - sta/ć -
stawiać.

Prawidło trzecie. Gdy zachodzą powinowactwa ze słowem obieralnym,
sam się i formy powinowacą. Należą tu słowa: dać, stać, znać \ bać się, spać \
i przeciwne: drażyć, mrozić, pruć, wrzyc, żrzyć, strzyc... „Dać, dają jedni
kiedy im wola, drudzy i ziemia dają sami nieświadomi siebie. „Stać, stoi
wszystko bezwiednie na świecie, ale nam wolno i nie stać. „Znać, zna się na
rzeczach kto się nauczył, ale i samo od siebie często poznanie przychodzi.
„Bać, boimy się, ale i obawę choćby i przyrodzona, przełamaj możemy, ro-
jak i od snu się wstrzymać chociażby się „spać, chciał. Otrzy w tych słowach

usposobieniu przyrodniczym, a w wykonaniu słowom obieralnym spowinowa-
lych, odbywa się wytwór rozwoju w ten sposób:

Słowa „dai, znai, stai,„ zatrzymują ustroj a), kę wiążą się za pośrednictwem
głosu w) w stroj ai): dawai, stawai, poznawai. – Słowo „bai uę, brami
w rozwoju: obawjai = obawiai ^{ba wazgi mych ora i}, więc tak jak gdyby od obieralnego „ba
wi uę,„ pochodziło, i zdaje się jakoby skróceniem uronito znamię swobody
samodzielnej, słowom obieralnym w stroju ie) właściwej, rzec, którą wyjaś-
nia uleps odwołań skróconych poniżej. – Słowo „spai, wytwarza się po-
dobnie formą słow obieralnych przez to iż pierwot. chwycła wprostodek
siebie głos y) = sup) a wstok ie przyjmując głos z) trybem w tym rodzaju
słów zwyż innym, i mówi: jai = supjai, czyli organicznem skróceniem
w wymawianiu dais: supjai, jak wszystkie płynne głosy w zawodzie
całkowicie ie).

W podobny sposób sprzymierzają wytwór obieralny z przyrodniczym
słowa ie) znalezieniem przenosi, to jest takie co apod wpływu nam przyrodo-
nego uwolnione, przenoszą wykon na p. e. rzeczywistości zależnej od woli
bezwzględnie jakie być może usposobienie przyrodnicze? Orobliwość wtem:
Z porostatych na pierwot spółgłoskach, pierwsza się Tagodai, a następna
zawobadza, wsuwając między nie w porodek samogłoskę e) za stroj
znamienny usposobienie, i w tym kształcie wiążą się w stroj ai)
trybem wytworu słów bezwzględnych jak oto:

<u>zadrz</u> ęć	<u>umrz</u> ęć	<u>przymrz</u> ęć	<u>zawrz</u> ęć	<u>udrz</u> ęć	<u>porz</u> ęć
<u>zadr</u> ierai	<u>umier</u> ai	<u>przymier</u> ai	<u>zawier</u> ai	<u>ucier</u> ai	<u>porier</u> ai

1) Ob. Sł. ie) znamiennici danga A) etc. 2) Ob. Orazgi oznaczają sł. B; przymierzają
etc. 3; Ustoj oznaczają sł. C; przymierzają, S) etc. 4; Związek przymierzają z ustojem uspo-
sobienia przymierzają, etc. 5) Ob. Sł. ie) znamiennici danga B) etc. 6).

Znamienitość słowa a stroju ai-wai-jai).

Znamienitość pierwsza. Słowo ai znamionuje stan wykonawczy w rozwoju su, chów wiodących do jawu i wykonu właściwej uspołobienia swemu dążności.

Już to przedwstępne wywody charakty jak to bywa że my czasem mimowolnie czasem z konieczności zwracamy uwagę na to jakim trybem ruchów stan wy, konawczy dochodzi do jawu i wykonu właściwej uspołobienia swemu dążności, i że w potrzebie wypowiadamy widzę naszą mianem dążności o stroju ai, strojem, którym się pierwotwórcem upodobato oznaczać wydawanie na jaw (a) właściwości stanu swego. — Pojęcie tych trybów, jak to się takie w drugim ujęciu

okazało? Także jest tam gdzie dążności jest nam ze swych znamion i swych właściwości zupełnie znaną, albo przynajmniej gdzie ruchy same przez się uwidamią dążności stanu, (tamże pod a) i c). Łatwo hasidemu pójść że ktoś po, zostaje w dążności „strzelii”, i że strzelai strzela, kiedy widocznem jest że tak napina, strzałę nasadza, uł na oko bierze, i ramiona przytem do wewnątrz to żniża. Łatwo domyślić się że wrywa pomocy, ratunku, gdy słyszymy że nie, awyłym głosem jęczącym albo wrzaskliwym wotai nawołuje. — Tak trudności zachodzi w tych przypadkach gdzie akt dążności natchodzi nas doraznie, niespodzianie, bezwiednie, albo gdy jakas osobliwość, połąd niepostrzegana nadarza się dążności której tryb ruchów uchylił się z pod widoku wrażenia. Nie widząc jakim trybem ruchów rozwinać się mogła podobna dążności, musi, umysł w potrzebie domyślać się ich trybu po znamionach jakie dążności „przys, miotnie”, z sobą niesie i jakimi się uwidamia, i po nich albo stworzyć miano w duchu domysłu swego, albo je oznaczać „przenosić”, mianem znanego ai-nai) słowa; a w tym przypadku miano słowa ai-nai) brać to zwykłe sobie właściwe, a przybierało za strojem ai) donioslejsze znaczenie, tem słowniej, że im ściślej się umysł rozpatrzył, i głębszych dosięgał znamion w strzępach się dążnościach; czemu dowodem są przykłady w onym ujęciu pod b).

St. Wypr. i myślnie słów a stroju ai) do J. St. Wypr. pierwotnie słów ai) oznaczających i mianu myślnie jęgo. do J.

Jest to jeden z najciekawszych lecz wraz i z przybrudniejszymi wywodów etymologicznych słowa polskiego, trudny bo się dobrze, dobrze obliczyć potrzeba z okolicznościami które poprzedzały i w następstwie towarzyszyły przygodnemu nać słowu, trudny bo tu przebiega umysłowe nie nie nadadzą; pierwotnie, twórca logika nie metafizyczna była, ale obrazowa. Twórcom słowa nać jak wiemy, to prawdą być mogło co im się przed oczyma i zmysłami snuliło, więc też same zmysłowe obrazy wnosili „przymiotem”, w znaczenie ać słowa. To przekonanie zatem musi być przewodnikiem sądów rozwojowych. Gdy „brnąć”, brnę nogą w głąb błota i brnięcia mego potem rozwój odszukuję, co mam? oto ślady i znamiona po moim śluku w błocie: noga „obrała się”, błotem; — brać stało się szersze znaczenie słowa „brnąć”, za przymiotnikiem przypisaniem znamion które w onym „brnąć”, zalegają. Trzka gdy „bierze”, wstawa się, brnie, i bierę swoją na jaw (a) wydaje. — Albo, gdy „piśnie”, pnie w wodę? wynoszę z niej wychodząc okoliczności znamienne, oto: plus, tuem splawia się woda ze mną, i zmywa brudy gdzie były jakie. Coś prai gdy praska pierze? — Nie pole tu w dalsze zatapiać się wywody, zapisujemy jedynie z potrzeby ten tajemniczy rozwój słów ać ze źródła słów nać przygodnych. Ale jedno! „piśnie”, co znaczy? — Kewien głos z siebie wydać jakiego nie było, owoż czy prai nie jest głosy takie wydawać ja, tych mieć?

Znamienistość druga. Pierwoty, to jest miana dążeń i wychodzących w rozwój, mogą się zapowiadać pełną albo szarupłą mnogością znamion; słowo ać je zjednostajnia ścisłując mnogość znamion pierwszych, zaś rozszerzając szarupłość znamion drugich dążeń.

Proste zwyrazine słowa, które się pod rozwój wprowadzają, nie wszystkie zawierają jednakową mnogość znamion rozwojowych. Są jedne tak znaczeniem szerokie, do tak mnogich rzeczy odnosić się mogą, że trudno pojąć

w czeim i jaki miałyby właściwie odbywać się rozwój ruchów. Te to rozmaite, względów pozwalają czynnici jak np. stroić, dzielić, kręcić, głosić, rządzić, wiedzieć... tak że dopiero po ścisłym badaniu rzeczy przyjmujemy jakichś ruchów zarys ma dzielności wykonawczą. — Są znowu drugie z tak szorstkim zarobem znamion i okoliczności, jak są mianowicie one ai, nać przygodne, że istotę ich uważamy częstokroć jakoby prosto z jednego samorob składają się poruchy, gdzie takie nie hazardujemy jaśno o czeim by tu miał stawać rozwój. Tam trudny rozwój dla mnogoci slosunków, tu trudny dla szorstkości znamion rozwojowych. Olor w takich przypadkach pierwotności „zjednostajniś tryb rozwoju”, w ten sposób:

a). Jeżeli proste słowo zwyczajne, ai, nać, ii, yc, ei, ui, zawodu ma znaczenie abył szerokie, tedy „ścisniamy” znaczenie jego rozłotu przez ^{we} rozw ^{we} rozd, wy, o, ob, do, od, po, pod, roz, na, nad, za, przay, prze, przed, przez... Odnosząc przez to cały tryb ruchów do tego przedimkiem lub przysłówkiem wymienionego zamiaru, rozwój czynności unika rozłotu, ścisnia się to bierzemy jednym stanowem wymierzonym dotem, i na nim odliwa wszystkie znamiona dzielności wykonawczej; za czeim czynności dostępuje, lubo ścisnionego zawsze jednak pełnego wleji mierze rozwoju; — więc też i słowo takie nazywamy „słowo ai pełnego rozwoju”. W tym tedy kształcie mówić się już może: nastrajai, przedzielai, wykręcai, ogłaszaai, zarządzaai, powiadaai... gdzieśmy wyrazów ogólnie „dzielać”, „kochać” powiedzieć nie mogli.

b) Jeżeli proste słowo zwyczajne ma znaczenie abył szorstkie, jak mia nowicie wszystkie z samego potłupu wrażeń schwyłane ai, nać słowa, tedy chcąc je mieć w rozwoju ai „rozszerzamy”, znaczenie jego w sposób jak to

poprzedzająca anamienitów okazata, „przymiotem, tych anamien i ochotli-
 ności pod wpływem których się wytworzyło, albo takich klóresmy naszym do-
 myśleniem w nie sami wnieśli. Wyprowadzić za przymiotem nowych względów
 anamieniu słowa przetrwało się w inne, może i anamienito, ale zawsze nabyło
 donioslejszej właściwości i rozwijać się może;” chociaż zważywszy anamienienie
 samego pierwotu są to właściwie „słowa szerepu rozwoju”. — Nie wszystkie
 jednak z potępu wrzeń schwyłane nać) słowa mają utarte tryby rozwo-
 jowe, wiele z między nich potąd jeszcze nie wydały ać) rozwojowego, równie
 jak odwrótnie niektóre z nich o stroju ać) w obiegu, straciły pamięć że wy-
 szły z zawodu nać). Wypisujemy ile się urbić dało bosa jeszcze pod
 innym względem warne: stubać, dybać, dziobać, grzebać, rać, skrobać,
skubać. czepać, drapać, chapać, chłapać, chłupać, chłupać,
chrapać, chrupać, chrypać, kapać, klapać, klapanie, konąć, tapać, tapanie,
tupać, typać, rypać, sapać, siepać, ślipać, synać, szarpać, szarpać,
szarpać, szarpać. ^{Jeżeli} śapać, krapać, tapać, śapać. Kaszać. Gdakać, stakać,
Drzymać, klamać, tamać. Babrać, bargrać, gmierać, gdzierać, guzdrać,
karzać, orać, porać, zebrać. Gdakać, głaskać, charkać, harkać, klaskać,
krakać, ptakać, ptochać, plaskać, pluskać, ^{siekać} skakać, ^{braskać} zyskać. Bryzgać,
dryzgać, sprzegać, strugać. Gędać, gwizdać, gwardać. Bełtać,
deptać, druzgotać, ^{dryptać} chichotać, chłostać, chłostać, chłustać, chleptać, chlepać,
śać, klekotać, klopotać, kotatać, tehtać, plątać, przastać, rekotać, świsłać,
szepać, szwergotać, zgrzytać. Łiesać, czesać, kolysać, krzesać, pisać.
Karać, łiruć, marzać, wiązać... i le jednogłoskowe którym po cześ-
 ciu zamart pierwowłów: brać, grać, łgać, piehać, pić, rwąć, śać,
śać, śać, śać, zwać...

1) St. Wyższy przymiotnik ogólniejszy i normy wyłonił się: b) etc.

Znamienitość bracia. Słowa ai (pełnego rozwoju, 12 wtrząsów) same od siebie wydają na jaw własne pierwotne swego znamiona, są rodrajem ^{„swobodnie”} bezwzględne; przeciwnie, słowa ai szczytowego rozwoju i wydają na jaw znamiona pierwotne swego, „z uwzględnione”, są rodrajem swym „obieralne”.

Znamienitość ta jest prostą wynikłością wywodów poprzedzających, i tak się w przybliżeniu wyświeta:

a). Pierwsze, że słowa ai tak zwane „pełnego rozwoju” są rodrajem bezwzględne, ^{„swobodnie”} to łatwo pojąć komu wiadomo jak rozwój czynności powstaje. Ułó: komu na tem zależy dopełnić powziętej czynności, do pełnia jej i wedle wymogów dążności swojej aktem czynności „ai, nać, ii, yc, ei, ui”, w tem wie, że i wola jego, lecz pewnie nie dojdzie do jej wykonu i ujawnu nigdy, jeżeli nie będzie wytrwał w drobne czynności i ruchy z których się jak wiemy, każda czynność składa i niemi stoi. Nie wykreśli naboju ze strzelby bez właściwych obrotów ślępla i poruchów ręki; nie przyszyje guzika jeżeli jej nie podtrzyma i a nie przewleka. One to, te drobne wytwórki składowe, dają właściwą szatę czynności, płyną z nią, przy niej, i za nią same od siebie, wynurzają się z pod rąk w zawodach naszych, często mimo wiedzy i woli tak, że się niczemu nie chce przyzwolnić wysłajni i dzieła dokonać; „jeżeli” nawet by przyzwolnić trzeba się nauczyć; lecz nim do nauki przystąpi, płynęły one podrobki dzielności naszej wolno i „swobodnie”, same od siebie. W nich więc, w tych podrobnych czynnościach dzielności naszej panuje cała „bezwzględna”, swoboda, nikt ich nie obiera one przeciw wyślepiają gdy walna czynność jest w toku, towarzyszą jej nieporządkom i sta, nowią jej rozwój w mowie potocznej strojem ai oznaczony. Dlatego właśnie, woli uważa przede mowa potoczna słowa ai pełnego rozwoju jako zawod czynności rodrajem bezwzględnych, wypowiada je w obrotach dalszych udziałem

W. Znamienitość poprzedzająca druga, a). „Ułó. Wymie i w tym słowie a stroju ai”.

106.

formą słowa: am-a-amy-aję) i mówi się „zadai”, zad(am-a-amy-aję), kas(am-a-amy-aję); „pehai”, pek(am-a-amy-aję)...

b). Drugie, że słowa ai) tak zwane szorstego rozwoju¹⁾ są rodzajem obieralnym, zład wnosimy że rozwijają takie znamiona jakże my sami tworząc je z przygodnych nać) w nie przymiotem wnieśli. Słowo więc takie rozwija właściwie znamiona naszej woli, naszego pojęcia, nie zaś istotnie swego przymiotu, jak to czyniły słowa ai) pełnego rozwoju. Już nam „kopai”, grzebai”, czepai”, i tyle innych wcale inne przybrały znaczenie niż było ich przymiotnikowe nać): kopnać”, grzebnać”, czepnać”; zatem w wykonaniu, jeżeli chcemy by nasz i nas rozumiano, uwzględniać musimy to cośmy sami w znaczeniu tego słowa wnieśli. Dzielności wykonawca w takim przypadku brać przeto właściwą słowom pełnego ai) „swobodę”, staje się „zł”, względniową, bo stanęła zwrócona wiedzą, widokiem, świadomością nowych stosunków, nowych wypadków, domysłów, a których dopełniać wypada trybem ruchów prostemu nać) nieswobodnym, a nowemu pojęciu rzeczy odpowiedniejszym. Dla tej tedy właściwości uwarła mowa protokolnych słów szorstego ai) jako zawód czynności rodzajem obieralnych, i wypowiada je w obrotach datowych udzielną formą słowa: ę-e-emy-ą) i mówi się „gwizdai”, gwizda(ę-e-emy-ą), „ciesai”, cies(ę-e-emy-ą), „plakai”, plaka(ę-e-emy-ą)...

Znamienitość czwarta. Słowa szorstego rozwoju z uwzględnione ai) przybierają w mowie protokolnej znaczenie zatem i formę słów ai) bez uwzględnionych pełnego rozwoju, jeżeli nie dalej jak rzetelne przymiotu swego znamiona na jaw wydają.

Kończąc tę właściwość nie jest trudne w pamięci na czym polega rzetelny rozwój czynności²⁾; ostentacyjnie jednak rozstrzyga sens mowy protokolnej, i przekonaniam swoje w tej mierze wypowiada albo formą obieralną

¹⁾ 106. Znamienitość poprzedzająca drugą. b). ²⁾ 106. Kłopot słowa ai) i mowy ogólniejszej jego. c) (to) i znamienitość poprzedzająca trzecią. a).

ę-ę-emy-ą) albo bezwzględna: am-a-amy-aja). Sądząc tym sądem:

a). Niektórzy wykonawca z całą świadomością, zamiaru, widoku, postanowienia, zarysując szorstkiego ai) słowa, ażeby przeprowadzić, osiągnąć i uskutecznić w małym zamysle, tedy stosuje to słowo w obwierzanej formie zewzględnionej (ę-ę-emy-ą), i mówi np. „plushai”, opluszura cię zuchwalę z owawoli a i na stoń czasami. „Chrupai”, schrupię i suchi kęs chleba kiedy głód dojmuję. Jak zorzę pod porznięcie zorzę i pod ziło. Mabi go cichawość i dlubie w zegarze. — Widoczna że w podobnym położeniu to szorstkie ai) było obiektywnym, a obiektywne w tej myśli że ma służyć lub pośredniczyć do osiągnięcia i uskutecznienia czegoś co było w zamysle i postanowieniu, i w tej myśli jest jakoby „narzędne”, to jest zewzględnione.

b). Niektórzy wykonawca akt czynności szorstkiego ai) na jaw wydaje albo bezwiednie, albo bezmyślnie, albo też samowolnie bez dalszego widoku i zamiaru, tedy wypowiadamy stan jego formą bezwzględną słowa ai) (am-a-amy-aja), jak np. statem i zimę „plushai”, plusha się ryba wwozdzie. Suchar a nie maka chrupa pod nogami. Żupa i głuchi patrac jak drudzy sanica. Jursem sobie podskruglit, jeszure protko przeoram i shonicyto się. Klaskają w dłonie wiebrawszy groza... A w tym sensie widocznie mowa potoczna chce wypowiedzieć jakimi znamionami ruchu wykonawca stan swój uwypaktnie, nie zaś do czego zmierza.

Jednak ten obrót formy ścisłej wymaga rozważań, bo, jak pokażę, jeszure nie wszędzie ustaty się tryby ruchów szorstkiego ai) w obudowie formach. Nie, które z nich występowały zawsze w formie bezwzględnej ai) (ama-amy-aja), jak np. grai, thai, puhai i inne, nawet i samo „thai”, czasami; a znowu drugie, jak np. brai, prai, zwai, ssai... brane są zwykle w samej formie zewzględnionej (ę-ę-emy-ą); i dlatego składnia syntaktyczna zależy ogólnie w tej mierze.

Znamienitość piąta. Słowa zawodu ac' mają znaczenie słów „wyko-
nem brwatyck” w tej myśli, iż wyrażają krok i rozwój ruchów zmierzają-
cych do ujawnu i wykonu dążeń sobie wstawić, czego bowiem bez pewnego
brwatosi aktu dopełnić by się pewnie nie dało. — Ale myśliciel można
a nawet istotnie się wydarza że my rozwojem ruchów doprowadzamy
dążeń naszą rzeczywistość do ujawnu i wykonu zamierzonego. W takim
tedy przypadku rozwój ruchów przedstawiać oraz będzie koniec i zamknię-
cie aktu swego, zatem też i jego słowo ac' oznaczać będzie wykon czynno-
dokonany. — Co więcej; i to jeszcze myśliciel można że wykonawca i prozam-
knienie aktu swego może nawrotnie zająć się aktem już dokonanym i
ponownie przedsiębrać rozwój jego tak jak to przed wykonem czynił. Mo-
żemy bowiem „czytać” i porostawać w kroku aktu tego, i mogliśmy zająć
ciekawością nie ustawać aż-śmy ją „przeoczytać”, „przeoczytać”, to jest aż akt
poprzedni rozwoju zamknęli; i nie dość na tem, często dla pamięci będziemy
do wsi przeoczytać jeszcze „oderzytywać”, to jest na nowo w akt rozwoju tej sa-
mej dążeń wchodzić. Z tych względów wykon słowa ac' może się w
mowie wolownej przedstawiać w troistym stopniu brwatosi, albo a) jako
wykon rozwoju wstawić brwaty; albo b) jako wykon rozwoju dokonany,
albo też c) jako wykon rozwoju ponowny.

a). „Wykon rozwoju brwaty”. — W kroku i rozwoju ruchów „brwatyck”
przedstawiać musi stan wykonawcy zawsze gdy zmierza do ujawnu i wykonu
swojej dążeń, inaczej agnetyby i znaczenie ruchów, i wiedza jaka
zastąpiła dążeń; więc też i słowa ac' iż oznaczają krok i rozwój ruch-
zmierzających do ujawnu i wykonu swych dążeń, muszą oznaczać czyn-
ności brwatej.

b). „Wykon rozwoju dokonany”. — Ale, krok i rozwój ruchów ustalić by

C. 28. C.

musiał w chwili, gdy stan wykonawczy doszedł do ojawu i wykonu zamierzonej dążeń; a w takim przypadku brwały akt rozwoju ai) czynności, stałby się „dokonanym”. W skutek gdy „dai”, dajemy jasność, akt ruchów naszych jest brwały; lecz w chwili gdy zebrał naszą jasność przyjętą, ustaje brok ruchów naszych, i słowo „dai”, wtedy stało się wyrazem aktu dokonanego.” A coś podobnego wydarzać się może w setnych przypadkach ai my brokiem i rozwojem ruchów naszych dobiegamy zamierzonej dążeń; więc też wtedy rozwojowy akt naszych ruchów nosi musi znaczenie czynności ai) dokonanej. To ażeby zrozumiałe oznaczyć wymagania mowa potoczna, najmłod: ażeby rozwojowe słowo wzięte było w swym kształcie zjednostajnionym tak jak to druga znamienistość powyżej pod a) i b) oznaczyła; powłone: ażeby rodzaj zamiaru wyraźnie był oznaczony przyimkiem nikidy i przysłówkiem bliżej określony, jak są: „u, w, z, wz, wy, o, ob, po, do, pod, od, roz, na, nad, za, przy, prze, przed, przez”; potrzebie: ażeby dobrany przyimek stanął przyrostkiem prawdem pierwotni ai) słowa. — W takim składzie rozumieć się musi koniecznie że słowo ai) rozwijając ruchy pierwotni swego rozwija wraz i znaczenie tego zamiaru, który wszedł nierozdzielnie w miano jego, to jest w miano dążeń samych, jaką pierwotni wymienia. Takim składem pręto słowa, jak np. ponadstrajai, poprzedzai, nawykroćai, pozapychai... naucopai, zapychai, wybrai, pozabierai, posłai, porozysłai, zysłai, zysłai (iskai, znaczy: abierai to czego szukam)... złozone zjednostajnionych ai): nastrajai, zabierai, rozysłai, zapychai, brai, pihai, śłai... z przyrostkiem zamiarowym: po, na, wy... oznaczai muszą czynności ai) dokonaną rozwojem ruchów, i zwai się może „czynnością ai) zamiarową”.

c). „Wykon rozwoju ponowiony”. — Niekiedy znowu koniecznie, niekiedy

W. Różelny wzmaj dążeń przyrodnic, prawiłto znacze. st.).

neji ochota i wola xi my ten sam akt klórysiny rozwojem ruchów już dokonali, iestaz ponownie nawrotem powracamy. Akt taki oznacza mowa powtórna wdrokiem głosów: albo iw-yw), albo iwyw-ywyw), albo ow) między miarą pierwotną a wyrazem słoku ai), jak np. przemieszk+iw+ai, przemieszk+iwyw+ai, noc+ow+ai... co nam rozumieć haie: xi my rozwojem ruchów wydajemy na jaw ai) bądź to przymiotne własności (i-y), bądź to przymiotną ochotę, siłność (o) tego pierwotnego klórysiny w mienie naszego stanu (a) sami wnieśli (w), to jest klórysiny posiadli. Owoż, wydawać na jaw to cośiny sami w mienie stanu naszego wnieśli „w+a”, jest właściwie wydawać własne przyswojenie? Wykon zatem rozwoju powtórnym odbywa się aktem rozwoju przyswojonych dążeń, co rozbićra ninie:

Różelny rozwój dążeń przyswojonych.

W toku adarzeń i w związkach spotężnych przejmujemy się czasami akt, ten czynności, czasami istotą rzeczy i owoś tak mocno xi ich własności xi ja się całe przymiotną własnością naszego stanu, bywa tak dalece że zna, miona tego nabytku wydajemy przy każdej sposobności na jaw, zupełnie jakby nam przyrodzone były. Nazywamy stan taki zwyrazem, natężeniem, wprawą, nawykłością, i rozmaicie, a rozumieimy pewną dążeń stan, nabytą, pewną dążeń sobie przyswojoną, dążeń której własności pożątkowo nie zalegały w naszym usposobieniu, a dopiero później z pewnych powodów, się rozwinęły i ustaliły. — Potóżnia takie rozróż, nita mowa powtórna dwóistym wytworem słowa: a) Wytworem strój i-wai) albo iwywai) sam gdzieś stan wykonawcy wydaje na jaw przy, swojone sobie własności pewnego aktu, i mówi np. czył-ywai, nieł-ywai, gr-ywai... a rozumie że wykonawca tych czynności tak sobie przyswoił

własności aktu, czytać, pisać, grać, że znamiona tego wydaje od siebie najaw
wszędzie gdzie książki, pióra, szczyptów albo kart dopadnie; — zaś b) Wylwo-
rem stroju owai) tam gdzie stan wykonawcy wydaje najaw przyswojone
sobie przymiotem własności rzeczy albo wot, i mówi np. zim/owai,
głos/owai, piana/owai... a rozumieć że wykonawca tych czynności przy-
swoił sobie i wydaje najaw znamiona takich przymiotnych własności
jakie w sobie chowa i zawiera idea zimy, głosu, piana. — W znaczeniu
tedy przyswojonych sobie aktem lub przymiotem własności stanu, idzie
następujący rozbiór wytworów słowa ai).

Różnej dążeń aktem przyswojonych.

Często nagli i trawi nas pewna dążeń powzięta lub to z własnego pochopu
albo-li z mimowolnej konieczności, że się do niej wiążemy tak że przy dogod-
nej sposobności ciągle ją jednolajnym rozwojem tych samych znamion
najaw wydajemy, zawsze niezmiennie i stale, chociażby przygodne
słusunki na inne tory naprowadzały. Ow miłośnik sztuk pięknych
nie pominie wystawy by nie oglądał wszystkiego z uwagą i poświę-
ceniem. Dzieci o los dzieci troskliwy nie spocznie w poszukiwaniach
aż dopadnie zakałka dla nich. Gospodarz przeczorny nie uрони groźba
w zyskar to stracił, co dzień zapisze. Już tu prosty wyraz „opatrzyć,
doszukać, zapisać, sam przez się nie wypowiedź tej niezwykłej a sta-
tecznej dążeń ich usporobienia, podobnie jak proste „wyskoczyć wy-
skakać, jechać nie oznacza tej hulaszurzej wesołości, tych ruchów, tych
skoków niewykłtych zaka gdy się z pod szkolnej rogi wychilił. Akt
ich czynności przybiera tu widocznie znamie dzielności ustalecznionej,
dwa- brzykroć silniejszej, więc też by to rozumieć wprowadza mowa
półczana najprzód: swobodny pierwoł tej samej dążeń do której

nas wiąże nie wykłóć dążeń wywołania, a następnie: swobodnie ustalony skład w pamięci znanienia głosów:

a). wstroić iwai-ywai), gdzie chce wyrazić że wykonawca te właściwości wykonawcze (i-y) które się w znanieniu tego pierwotu zawierają (w), jedno, stałym rozwojem tych samych znamion na jaw (a) wydaje i pruwami wytworu bezwzględnych ruchów słowa ai) rozwija; — więc też podług norm rozwojowych a swobodnym wytworom pierwotu właściwych, wytwarza: opatryjyc-opatrywai, zaleci/ii-zalatywai, zapis/ai-zapisywai, wyszu, k/ai-wyszukiwai, podryg/ai-podrygiwai, wygon/ai-wykonuwai, wy, chow/ai-wychowywai, odpokusow/ai-odpokusowywai...

b). wstroić iwywai-ywywai), gdzie chce wyrazić że wykonawca te same, sobie już przyswojone wykonawcze właściwości (i-y) aktu, zawsze przy każdej sposobności i owszelkiej porze na jaw (a) wydaje, i jednostajnie tym samym trybem ruchów rozwija; i w tej myśli mówi się np. wyszuk/iywai-wyszuk/ii-wywywai, przemieszk/iywai-przemieszk/iwywai, zapis/iywai-zapis/ywywai, dolat/iywai-dolat/ywywai...

Ow miłośnik sztuk pięknych gdy wstąpi na wystawę będzie wszystko opatrywai, a za drugim i trzecim razem gdy przyjdzie, będzie słokroć jeszcze to samo opatrywuwai.

Znamienitości słów iywai-iywywai), aktem przyswojonych.

Znamienitości pierwsza. Nazywają zawód słów iwai-ywai) czynnością „częstościwą”, być może dla tego że w trakcie zawodu ciągle się jedno i to samo znamię ruchów powtarza; gdyby tak było, byłaby mowa potoczna już dawno wprowadziła wyraz „jaduwai”, bo nie są tak często i tak jednostajnym trybem znamion nie obwiesza, jak to „jeń i jadać”. Częstościwość jest szeroka

!) W. Wynd; wytwór słów o stroju (i-y) i znamienitości ich druga str. 3. Pierwszą dążeń i dążeń bezwzględnych, pruwami pruwai - str. 3. Pierwszą dążeń i dążeń pruwai - str. 3. Pierwszą dążeń i dążeń pruwai - str. 3.

najczęściej w samych słowach o pierwowie z przymkami złożonym jak:
 „u, w, z, v, do...” za znak nieśmy się nie tyle przyzwyczajali do rzeczy samej
 jak raczej do trybów wykonawczych w kierunku danym; wolej myśli wiele
 słów które wprzód nie mogły, wystąpiło teraz w formie iwai-ywai) ozna-
 czając tryb aktu sobie przyswojony; jak np. babr/nai-babrai-rozbabrywai,
blysh/nai-blyshai-poblyshiwai, mieshai-przemieszkawai, mylci-przemys-
liwai... i wolej myśli dano się przekształcić i „jadać” np. Niklorzy lubia,
stodycz zjadadywai goryczką.

Znamienitość trzecia. Związek pierwowu w stroju iwai-ywai) musi być
 swobodny, to jest koniowa spółgłoska jego wpadać w stroju iwai-ywai) brzmie-
 niem głosu swobodnym, dlatego że takie słowo oznacza właściwość uporo-
 bieniu przyswojoną, a przyswojenie nie byłoby przyswojeniem gdyby ul-
 gało wpływowi dowolności, zatem i brzmienie głosu wystąpić musi bezwzględ-
 nie; i dla tego wydwarzają się: oznaj/mić-oznaj/miać-oznajmywai,
odsić/dzić-odsić/dać-odsiadywai, wyle/cić-wyle/ść-wylatywai...

Znamienitość czwarta. Słowo o stroju iwai-ywai) znamionuje wtedy
 rzeczelnie swobodne przyswojenie i obojętną bezwzględność aktu, kiedy się w
 drakuie zawodu uwypatnia wszędzie i zawsze jednolajnym rozwojem tych
 samych znamion, właśnie dlatego iż przyswojenie polega tylko przyswoje-
 niem, zwyerajem, natogiem, wyprawą, poleć się w mieście nie zmienia, poleć
 w obrobach swych jednolajnie się temi samymi znamionami ruchu obwi-
 cza. Jeżeliby to tak nie było, i myślimy dostrzegli że jedna i ta sama czyn-
 ność może się w drakuie zawodu uwypatniać raz takim raz innym zna-
 mieniem, tedy słusznie wnosić możemy że wykonanie takiej czynności nie
 podlega wpływowi zwyeraju, natogu lub wyprawy, lecz że zależy od dowolności

1) St. Znamienitość słów ai-wai-jai) druga a) i trzecia b). etc. 2) Zarządny rozumieć dajemy i rozumieć
 karmiących, przymioty przymiotu, etc. 3) St. Zarządny rozumieć dajemy obywateli, przymioty drugie, etc.

władz naszych, i że zatem takie tytuły słowo wbraknie zawodu sądzić się musi
prawami słów zawodem obieralnych, nie zaś prawami słów przymuszonych.

Względem takim podlegają już to najmłod to iwa-ywa) słowa co się
w trakcie wykonania uwydatniają rozmaitemi i polubownemi znamiona-
mi ruchu, jak np. gr-ai-grywa, znane z tyłu a tyłu odmiennych znamion
wykonawczych; albo: przekon-ai-przekonywa, porown-ai-porównywa,
przemysł-ii-przemysliwa... Kto wypowie jakieś to koniecznie być musi
wykonawcą znamiona? Muszą być takie jak je słęczy rozsądek, rozum i
wola, zatem tu przyswojenie miejsca nie ma; — a powtóre: podlegają tym
samym względem one wszystkie, których słój iwa-ywa), słowem do
ogólnych norm rozwojowych powstał przystojnie w urupetnianiu formy
pierwotną rzeczowniczą, wsuwając jednym głosem y), drugim przystając
głos w), jak np. w słowach: prze-rwa-przerywa, na-zwa-nazywa,
by-c-bywa, umy-c-umyywa, wyoz-y-wyozywa... a podlegają dlatego
i znamionują nie przyswojenie, lecz samodzielny stan rozwoju w jakim
wykonawca z dowolnego wyboru pozostaje. — Jak ważną jest ta znamie-
nitość dowodzą obroty słów takich w mowie potocznej, a szczególnie wy-
twory czasu teraźniejszego.

Pierwszej dązinie przynależącej przynależności.

Chąc rzetelnie oznaczyć właściwość stanu w jakim się wykonawca znajduje, nie wystarczą nam miana zwykłych czynności „ci- wać- jać”, ani „żywać- żywać”. Położenia stanu jeszcze nierozłączone wszystkie; świat i my nie ostygamy, nowe widoki się odsłaniają, nowe stosunki zawiązują, nowe doświadczenia, odkrycia, postęp wieku, potęga wszechświata, wreszcie sama zmyślność i niemożność przedtem podniety naprowadzają nas na tory nowe

str. 7. 1) W. Przedług orniej desnowi sadrajem berwighdnych prawni to dugie i loanie, str 7;; 2) Przedług orniej desnowi sadrajem pygudnich, prawni to piornu i dugie, str 7.

iii.

połąd niedoznawane. Powstają za niemi nowe dązości, pierwotwórcom języka
wcale nieznane, za nową dązością nastawai muszą odmiennie tryby postę-
powania, dawniejsze ruski się przeobrażai i występować w obrotach odpo-
wiednich raz własnościom tego poziomu, w które nas świat i rozum osa-
dził, a powtórę własnościom nabytym ząd dązości. Kłoby umiał zro-
zumiałym wytworem głosów wypowiedzieć rzecz i tryby tych nowych roz-
ruchów stanu, byłby pierwotwórcą takiego słowa, jak był niegdys' ten
co słowo q̄c'naq̄ stworzył. Nie przyznał sobie atoli potłomny wiek tej
samotwórczej enoty; ulegając jednak potrzebie wzajemnego porozumie-
wania się, wzięt w duchu patriarchów języka tego obrotu: „oznaczył nową
dązość swoją mianem rzeczy lub osób znanych sobie z takiej samej wy-
konawczej własności”, to jest: biorąc za pierwot do swej dązości miano
takich rzeczy lub osób, o których wiedział że istota ich stale i jednostajnie
sama sobą znamionuje te same wykonawcze własności, jakimi się stęży,
datnia niezwykła dązości jego. I w myśl trybu tego powstało dla nas:

Prawidło wytworu słowa owai). Gdy w wykonaniu wychodzi dą-
zość o takich własnościach które mianem zwykłej „q̄c'naq̄, ii'yc, ei'ui, ai”
czynności oznaczyć trudno lub niepodobna, tedy „dobieramy za pierwot
do naszej dązości miano rzeczy albo osoby znanej z takich samych włas-
ności wykonawczych, i wiążemy je w strój owai) brzmieniem głosu
swobodnym”;

w słownie wypowiada: ai w rozwój (ai) dązości stanu wychodzi (w=wai)
takacholizno (o=owai) (znamię, przymiot, własności) która się chowa,
znajduje, zawiera (w) w imieniu rzeczy lub osoby wziętej za wyraz pier-
wotu; zausiem się rozumie, że akt wykonawczy dązości i istota pierwotu
porozstają w powinowactwie i zjednoczeniu, bo oznaczają jedną i tę samą

1) Wyprawa i myślenie słów o strój q̄c'naq̄ i znamionowanie ich, (to); Kiemot, miano dązości a. b) (to).

okoliczności, złą różnicą. Xi dla pierwotu jest ona własną owością, a dla wy-
konawcy tylko przywłaszczoną, nabytą, jak o to w przykładzie. Że ktoś
taką samą okoliczność tę samą właściwość stanu na jaw wydaje co kat i nad by-
dłkiem i ludźmi się pastwi, katowai katuje, to jeszcze dla tego sam katem
nie jest, równie jak panem nie jest chudo pacholek chociaż połączą pana
nad sobą panowai panuje, czynią tylko to czym się istota pierwotu ich
akty sama sobą znamionuje, jak to czyni straszany wiesniak gdy pro-
rokwai prorokuje chociaż nie prorok, albo my wszyscy choi nie piel,
grzymi a pielgrzymowai pielgrzymujemy po świecie. Podobnie nocowai
nocujemy wydając od siebie to czym się właściwość nocy odróżnia: upie-
niem ruchliwości dzienną i wypoczynkiem sił utrudzonych. Odwrócić
także tak samo: gdy zaczął koniurnik oznaczać tę ny czynność kłosa
rolnik uchronia i broni ziarno posiane przed ptactwem i niedoporem
wrogów. tedy „bron, brona, obrona”, przyrasta mu swęj właściwość, po-
wstało bronowai, akt uwydatniający dążność rolnika użyć tej włas-
ności kłosa, w znaczeniu swem chowa i zawiera wszelką bron, brona,
obrona, znana z istoty swęj pierwowotom pewnie pierwiej niż siepa
i wosierba. — W ten sposób narastają i narastają słowa owai z imion
rozmaitych nie patrząc nawet skąd im źródło, doń byle znaczeniem
znanych. Składali je użeni z różnych języków, składali pospółstwo
choć i niezgrabnie czasami, wszyscy jednak z tą świadomością i prze-
konaniem że aktem czynności owai wydają na jaw i rozwijają przy-
swojone sobie właściwości pierwotu. O to dla przykładu różnego pojęcia
mamy niektóre: administrowai, arendowai, aresztowai, biedowai, bienia-
dowai, budowai, catowai, celowai, czystowai, darowai, dziękowai,
drabowai, farbowai, formowai, frasowai, garbowai, gospodarowai,

gotowai', hamowai', hodowai', holowai', katowai', kotowai', krzyzowai', tabowai', Tadowai',
 tasowai', tamowai', litowai', losowai', malowai', mocowai', murowai', najinowai',
 nicowai', nurotowai', obcowai', obozowai', pšarowai', pojimowai', polowai', ralomowai',
 radowai', ratowai', salowowai', slubowai', szkalowai', samowai', strato^{wa}wai', strak^{owai},
 towai', ujinowai', warowai', winozowai', wojowai', zolacowai', zatowai', ziglo^{wai},
 wai'... i wielka mnogość innych, wszystkie ze szeregu innych wstawiow
 znamienite.

Znamienitość słów owai' przynależąca do przynależnych.

Znamienitość pierwsza. Słowa owai' znamionują przynależną wstawiow
^{wstawiowcami pierwotni spęgo.}
 dążności, i rozróżniając potłomny wiek wytworów słowa od pierwotnego, klony
 słowem qē'nač' same zmysłem potłomne znamiona dążności wymienienia.

Osobliwość ze słowem owai' jest zawsze wyraz imiennic nam
 znany ze swego znaczenia jeszcze przed wytworem samego słowa, a co więcej
 ze hardly znas, uirony czy nieuk, adolen jest wytworai' słowo owai' po
 swiej myśli, zdaniu i woli, a słowa qē'nač' drisia i zawołani mistrze nie
 tworzą. U starożytnych było przeciwnie; ze składaniami do lysiaka z górą
 natworzyli nam qē'nač' słów rozmaitych, a słów owai' stworzyli kilka:
 „Kowai', knowai', snowai', psowai'„ a i te potłomne potłomność przeobrażają
 je winny, odmienny, bo w stroj słów u=uc' zawodu." Cnač' inna im dusza
 kiedy wytwory owai' nie odpowiadały pierwotnym wiekom, a wytwory
qē'nač' potłomnym nie przysturają. Nii wtem wrobliwego pomnac ze
 inne musiało być usposobienie władz umysłowych w związku wieków
 nieli w latach dojrzalosci; a przylēm gdy to pomniemy ze słowo qē'nač'
 znaczeniem swoim jest miano dostrzeżonych znamion ruchu schwyta,
 nych z potłomu wrażeń, zaś ze słowo owai' jest miano dostrzeżonych wstawi
 woi' ruchu, rozcznanych z pojęcia rzeczy, z pojęcia cīm sī stan wykonawcy
 względem ^{nij} bodźca; co nie jest to samo. Wyraz „jāč'„ jest dostatecznym do ozna-

czenia dostrzeżonych ruchów ręki, ale bynajmniej by nim oznaczać te właściwości
jakiemi wpływa na stan dążeń, a które wykonawca wedle pojęcia ruchów
„jęcia, rozwija, jak są: dojimować, ujmować, pojimować, najimować, zdejmować.

Za pojęciem różnicy między dostrzeżeniem potężnych znamion aktu a do-
strzeżeniem przymiotnych jego właściwości, powstać musiały odmienne wy-
twory słowa, sam ai-nać (su owai), a za różnicą, odkryto się i ustaliło rozdroże
gdzie się rozszerepił wiek nowy a stary wytworów słowa. Mówiąc z potężnu
wrażeń jak se zmyśl i proste uszucie schwyta się, dosyć nam jest dla zrozu-
mienia wychłnąć głos lub ogłosy z siebie byle takie, które odpowiadają na-
ciśkom wrażeń, a słuchacz i przytomni świadkowie pojmują; i na tem cała
wiedza wrażeń kończy się. W ten sposób, wiemy, powstawały wytwory ai-nać
słowa, znamienujące proste dostrzeżenie tych ruchów z któremi się stan wy-
konawcy wiąże i zewszajemnia. Nam polonijnym, nie wystarczają dziś proste
wygłosy wrażeń, nam potrzeba mowy z pojęcia rzeczy, z pojęcia istoty stanu,
z pojęcia stosunków i względów tak zmysłowych jak z zmysłowych, a czego
i pojedynczy głos sam przez się nie wypowiada, powstawać musiały i muszą
wydatniejsze składy głosów znamienujące rzetelną istotę usposobienia,
powstawać wydatniejsze ustroje stanu, przy nich dokładniejsze pierwoły,
a takie któreby rzecz dążeń imiennie z jej właściwościami obejmowały.
Z wiekiem podstuchata mowa połączona tych wymogów dążeń, stworzyła
słowo o pierwocie znanym ze swej istoty, swych względów stosunków, zgoda ze
swych przymiotnych właściwości, lecz przez to samo przyjęcia lub całe przy-
jęcia dawne pierwotu wytwory wiadomo sobie jedynie z bezwzględnych
znamion potężnych zmysłem. Powstało słowo owai godło wytworu po-
tomnych wieków, a ai-nać słowa godło wytworu z czasów pierwotnych,
pozostało tylko w pamięci.

Ob. Głoszące rozruchem stanu, etc.); Ustaje rozruchem stanu czyli właściwości usposobienia, etc.);
Kierunek, nur rozruchem stanu, niema dążeń; etc.). Ob. Słowa ai-nać wygłos i wytwór, i znamion
piera, etc.).

Znamienności druga. W jakim znaczeniu pojmujemy własności pierwotu, w tem samym znaczeniu je rozwija dzielność wykonawca stanu.

Pojmować można własności pierwotu albo w znaczeniu zrównowiczonym albo przymiotniczym albo też w obojętnym. Stosownie do tego dobierała mowa potoczna i pierwotu do swoich dążeń owai).

a.) Jeśli pierwot dobrany jest w znaczeniu zrównowiczonym, tedy słowo owai wypowiedzi że wykonawca wydaje samodzielnie sam po swej woli własności takiego aktu, jakim się istota tego imienia sama sobą obawia i nim samowładnie stoi. Czym np. stoi istota proroka i czym się obawia, to czyni samodzielnie ten co prorokować prorokuje. Kto marlować marluje, czyni z własnego popędu woli to samo czym marły samowładnie stoją, ciśnie się, wije, podkłada, przebija. Kto bierzmować bierzmuje dopełnia samodzielnie tego co biermo, biera wiary przyjmuje i przez się wynurza. Gdy wiemy czym samowładnie stoją budy i mury, będziemy budować, murować, gdy ryw ryna budy i mury samodzielnie składać, spajać, i wrzucić będziemy.

b.) Jeśli pierwot pojmujemy w znaczeniu przymiotniczym, tedy słowo owai wypowiedzi że wykonawca aktem swoim wydaje własne stany swego znamiona takie same, jakimi się wydatnia własności tego przymiotu. Słobie też istotnie, własny stan swój czym przejęły, znamionują ci co miłować miłują, czładować czładują, marować marują, albo radować radują.

c.) Jeśli pierwot pojmujemy w znaczeniu obojętnym ni zrównowiczonym ni przymiotniczym, tedy słowo owai wypowiedzi że tylko że wykon i skutek aktu nosi te same znamiona jakimi się znamionuje znana własności tego pierwotu. A jest to pierwot wszelki z cudzoziemskich języków wzięty, a który mowa potoczna dla tego wprowadza i pod porę nie dopatruje w jaki sposób dąłoby się najlepiej oznaczać znamienne własności aktu

C. 31. C.

Kłóty się przed oczą sieli. Mówi wtedy: areostowai, dependowai, forystowai, palundro-
wai, szafowai, skrofowai, liwerowai, winsrowai... a rozumie rozwój tych zna-
mion które się wznawieniu imion cudzoziemskich zawierają.

Znamionitość brzeia. Skrój owai) składem swoim ow+ai) wiąże
znawienie imienne z wykonawcą.

Zgłoszką ow) ^{aniamionny} znamionuje mowa potoczna, jak wiadomo, drugie spradki
imion rzezonitzych meckich, czem oznacza stan ow) i rzeczy w posiadaniu
czegoś w stanowi ich własności lub własności niezaprzeczoną, jak są ma,
jętek, powaga, „rodziców”, kraj, igrzyska, zuryeraje, „ludów”; — a iż prawem
jest w budowie języka stałym, że w jakiej myśli ow) raz była głoska albo
zgłoszka, w tym samym znawieniu występuje i w dalszych składach mowy
potocznej; zatem dodając do pierwotu zgłoszkę ow) domyślam się nam kaze
tych wszystkich własności i własności (o) jakie wchodzą (w) mogą w po-
siadanie to jest wznawienie ow) jego; — a wiążąc teraz wiedzę tego co ow)
oznaczać może w skrój słowa ai), który jak wiadomo, wyraża rozwój zna-
mion zawartych w pierwocie, wypowiada nam słowem owai) albo: że stan
wykonawcy aktem ai) uwidamia znane sobie własności (o) w pierwocie
zawarte (w); albo: że ow) pierwotu rzeczywiście takie własności prosta,
da, jakie stan wykonawcy na jaw (ai) wydaje. Gdy wiemy jakie są włas-
ności i własności „kotu i kota”, wiemy tem samym co znamionowai musi
„kotowai”; jeden kotuje ploty, drugi kotuje w arenie, a odwrotnie: gdy wie-
my że „pojnowai”, anary zbiera w jedność myśli szeregoty, wiory, drobta
rozstrzęte, wnosimy z pewnością że pierwot tego słowa „pojim”, jest ow)
swą miarą tego co te wszystkie drobta w jedność myśli zawiera, jest wy-
razem tego co zowią „Conceptus-Begriff”, którego logika od dawna szuka
a język od niepamiętnych czasów już wymienił, i pewnie rzecz tę samą
rozumieć musiał, inaczey byłby i całe słowo „pojnowai”, z ust wytrącił
i puścił w niepamięć jak one: „kowai”, „knowai”, „snowai”, „psowai”, gdy pierwot

ich „K. Kn, m, ps„ w polomności porzasta bez brzośi. Jedynie wiedza co pierwot w
 anaczeniu swém chowa, utrwała słowa owai); i dla tego to w porzuceniu mając
 staty, dostojenstwa, udzielną władzę nad ludem i krajem w osobie „króla,
 mogli ujawnić nam z godnością winszować Eklekowi swemu: „Krołowi. Ac, kro,
 luj nam szczęśliwie. Wybraniec narodówi gdy narodowi, „Ślubowi. Ac, ślu,
 bowat, obwieszczał wzajem przed Bogiem i światem cały wdręch duszy śem
 csem słoi przyjęcie ślubu: uroczystym przyrzeczeniem, świętością przymierza,
 poręką przysięgi i rolę przysięgi.

Znamienitość ciwarła. Tryb wykonawczy słowa owai) nie jest jedno-
 słajny, zmienia się jak kto rzecz pierwotną pojmuję i sobie przyswaja.

Czynności owai) nie mają stałego trybu w jaki sposób danielność wykonawca
 powinna znamiona pierwotnego swego na jaw wydawać. Inne ai) słowa wszys-
 kie mają zawsze pewne jednostajne oznaki którymi się ich dążeń uwydat-
 nia i widoczne już przeciwstawnych znamionach ruchu, a przy słowach owai)
 tak nie jest. Słowo owai) nie ma stanowczej cechy zruhomienia, często dopię-
 agadywać przychodzi, czasami tylko wyprawnijsze oko i bystrzejsza pojętność
 schwytuje jego znaczenie. Bywa że dłuższą uwagę i wytrwałość potrzeba
 nim się rozuma że to co bywało po dworach prawit i czynit znaczyło
ziarłowai. Albo kto wypuści jakimi to sposoby zruhomienia stanu fig.
 larz figłowai powinien, albo drużba drużbowai, albo ciałowi pralowai.
 Przypisów nato jak się wykonawca przy tych czynnościach sprawiać, jak
 składać i postępować powinien ażeby znamiona figłow, drużbienia, pralo-
 wiści na jaw wywołać, tego niema. A jednak każdy krok, każde poruszenie
 ich słychać musi myśleć, dumać i znamieniem pierwotnym, inaczey głós pu-
 bliki wznieć akt ich nie dziełem ale szaleństwem.

Zwrotu sądząc rzecz byłaby łatwa tak uszykować znamiona że się
 całe odbije istota pierwotna, i biorąc rzecz powierzchownie jak ją z pod oka

znamy, nie byłoby trudności. Wydają na jaw swoje jak zając znamiona kotka,
 samten gdy były kotkowaci kotkuje, zając gdy przed pogońią kotkiem stanie
 jak palec. Lecz wistocie rzecz to nie łatwa, bo potrzeba zupełnie pojąć zna-
 czenie pierwołu i jego własności przeniknąć, a co trudniejsza domyslić i
 dogadnąć sposobów jakby to co się pojęło tak rozwinąć ażeby właściwe cechy
 pierwołu wystąpiły na jaw. W tem trudności, bo ani wszystkich ludai pojęt-
 ności równa, ani przenikliwości jednakowa. Muszą się zatem tryby wyko-
 nawce czynności owai) miarkowai i różnie stosownie do pojętności wyko-
 nawcy. Zimowai zimuje wstówek, zimuje i bydło, ale wstówek doborom
 znamion odpowiednich zimie, bydło uległosią stanu bezmystnie. Dziwowai
 dziwuje się głupiec dziwuje i mędrzec, samtemu zdwarzy wyryłai, u mędrca
 świadectwem jego postępowanie. Każdy po swojemu oznajmia swoją czyn-
 ność owai). Kęd powozu a pęd porządliwości hamowai hamuje sam kocior
 tu mnich świątobliwy, ale każdy z nich na sposób jak hamę-hamulec,
 pojął i zrozumiał, a chociaż tu jeden i drugi właściwie to samo czyni, bo
 „pęd powstrzymują”, jednak zdziwiłby się mocno i jeden i drugi gdyby im
 przysło wzajem między sobą powmieniaili przyjęli tryby wykonawce. Nii przy-
 statby kocior na powściągliwości chuci, nie podjąłby się mnich rzeczy nie
 świadom, hamowai powozu, każdy z nich porostaje w trybach postępowania
 jakie sobie pojęciem „hamy-hamulec, wyśłobit, i każdy zażywa swej danielności
 wykonawczej stosownie jak sobie znalezienie i właściwości pierwołu „prze-woił”.
 U młynarza hamowai znaczy: służę zamychai, u ojca rodziny powściągał
 rozleci domowe, u zawiadowcy krajem rozaukuwalone powstrzymywai sa,
 pędy, mimo jednak tak wielkiej w ich trybach wykonawczach różnicy, lehną
 wszystkie te pojedyncze czynności jedną i tą samą właściwością, a tą którą
 słowo owai) swoim pierwołem zapowiada.

Przedstawiając zatem z tego względu słowo owai) jako zdrojowisko, czyli technicznem wyrazem sektoty mówiąc jako ogólny „pojęm, ogólne pojęcie mnogich czynności spójonych znamionami jednej i tej samej własności. Owoż, tworzyć pojęm (Begriff-Conceptus) jest przedmiata i istotowa, najprostszą a oraz i najzwięźlejszą dźielnoś umysłową. Pierwszą była gdy tworzyła miana pojędyńnych rozruchów stanu i szeregowo rozruchowych ustrojów usposobień słowami: „ai, nai, ii, yc, ci, ui, ai,; zwięźlejszą zaś nierównie okazuje się gdy wytwarza przychodzi miana słów owai), w które wchodzi tak liżne i rozmaite tryby ruchów wykonawczych. Z tego zatem względu przostają nam słowa owai) ostatcznym i najwyższym wytworem słowa polskiego; i dla tego nie dziw że radząc sobie jak było można, potworzono słowa jak ty, elektryzowai, galwanizowai, magnetyzowai, i temu podobnie tyle innych.

Znamienitość piąta. Słowo owai) wyraża że stan wykonawczy przostaje w rozwoju przyswojonej dźielności swoim pewnej własności zawartej w pierwotnie, znamionuje przeto pewną z konieczności uległość stanu.

Znamienitość tą odwołania mowa potoczna wylwory słowa owai) od wytworów słowa zawodem ii-yc), zbliżona do siebie wśm^oobopólnie wprowadzając w wykonanie pewną własność pierwotu. Różnica jednak znaczna. Podkreślas gdy słowo ii-yc) wyraża taki stan wykonawczy który z własnego pochopu woli i usposobienia pewną własność pierwotu ukutecznia, wypowiada słowo owai) że stan wykonawczy przejął się taką samą własnością ^(o) jaka się w pierwotnie zawiera (w), i w rozwoju jej znamion przostaje dla tego iż ją sobie z jakichś powodów przyswoił, zatem że jej ulegać musi. Czuje to i gmin prosty gdy mówi że kło kupowai kupuje ten dopiero nosi się z dźielnością kupna, powadas gdy samten co kupii kupił już własność pierwotu „kupii, ukutecznia, czuje bo porównywa słowo wykonem trwate „kupowai, z dokonaniem

1) Ol. Kypriid i myślenie słów astrojii ii-yc); ich znamienitości etc). Ol. Kypriid i myślenie słów astrojii owai); ich znamienitości etc).

C. 32. C.

„kupii”, ale również tak samo rozumieć chcieliby i jedno i drugie wyrażało
 brzołę czynności. Albo szkodarii szkodri wywiera własności pierwotnej (szkoda) sam
 poswój woli i mocy; ale kto szkodowai szkoduje tego stan ponosi własności
 szkody i w nich powstaje chęć niechęć. Albo kto się zalei zali wylewa uciecia
 swoje dobrowolnie; lecz gdy zalewai zaleje, temu thwia zale na pamięci, i
 dusza śmie niemi mimowolnie ciągle. Dziennikarz powołaniu wierny
 gdy głosi ogłasza mowę sejmową, wydaje własności głosu jak je słuchem
 przechwyci; ale głosowai gdy poset głosuje, tam chodzi o wyruszenie praktyczności
 w jakim jest i powstaje. Wśródnie gdzie ii-ye rozumieć: z umysłu usku,
 leżaną własności pierwotnej, zaś gdzie owai opowiada tego jeszcze że wyko-
 nawca własności tej samej dążności mimowolnie w sobie przechwyci, więc
 że stan jego ulga pewnej konieczności dla której w takim usposobieniu
 pozostawai musi. Dlatego to dookliwem czasami bywa słowo owai jeżeli
 własności pierwotnej może godności naszej uwzględnai, i nie dźwiżyć ją,
 nienkę przyzwoitego wychowania obraża gdy ją z tego chwala że pięknie
łaniowai łaniuje. Łaniuje dozwala i przyzwoitość i łani werotoi, ale
łaniowai, które przyswojone sobie usposobienie takie jak bywa z powo-
 łania ułaniownicy, gdzie rzadko szerszej swobody ani konieczności wycho-
 wania przyzwoitego. W tej mierze rozstrzyga ostatecznie widza i pojęcie
 słowników; chowai w sobie własności pewnego usposobienia bywai może
 tu zalei owdrie nagana; i oto do porównania: dziwii się - dziwowai,
gospodarzy a gospodarowai, gwalcii a gwalcowai, korzaleii a korzalewai,
krępii a krępowai, lubii a lubowai, mocni a mocowai, silii a silowai,
ślubii a ślubowai, darzy a darowai, urządzi a urządowai...

Znamienitość szóstą. Słowa owai, jak spotęm wszystkie o własności
 bądź jak przyswojonej, jakimi są: uc-żwai-żwywai, powinną się wstrząsnąć
 zawodu wykonawcy ze słowem: ei-ii-ye rodzajem przyrodniem, i znamio,

nują przede aktywności wykonem *światłej*.

Własności przyswojone przenikają stan nasz stale i jednolajnie jak to czynią własności przyrodnie; tak dalece że postradałyby znaczenie przyswojonych gdybyśmy się ich w trakcie wykonania zaprzęć chcieli lub mogli. Właściwości z ich ramienia biorące nalegają w trakcie zawodu obojętnie z równą mocą i siłą; przyswojone nalegają stanowczością natęgu, zwycięzają, przekonania, potrzeby; przyrodnie nawiązują przymocą już takiego usposobienia z natury. Mówią: natęgu, przyzwyczajenie jest drugą naturą, dodajmy i silniejszą. Od natury snadnie odciąga człowieka, a w natęgach i przyswojeniach siedziemy jak w kole zakłętym, ani się odciągnąć. Wpływowom ich ulegamy stale i trwale, zatem też i miana ich dążeń słowne oznaczają muszą czynności wykonem „*światłą*” — Drobliwością jednak w tej mierze jedno słowo *darować*, które brać się czasami może i w znaczeniu słów wykonem dokonanych, a to złąd pochodzi z znaczeniem słów *owai*) stosuje się do pojęcia własności zawartej w pierwocie; jak to okazy proprzedzają znamienności mianowicie druga. Utwór „*dar*” nazywa się darem wtedy dopiero gdyśmy *dar* przyjęli, podobnie jak „*dać*” *dać* nazywa się wtedy kiedy uszedł, nie dalek przyjęt. Zatem przeto znamionuje „*dar*” własności akty dokonanego, zatem też i czynności w tej myśli dopełniana, może otrzymać i znaczenie akty wykonem dokonanego.³⁾

3

1) W. Przekładany rozum dążeń i rozróżniam przyswojonych, etc. 2) W. Znamienności *świat* *ai-wai-jai*), oznaczają siłę i. rozum rozumem dokonany, etc. 3) W. Wzrost rozum dążeń i przyswojonych i przyswojonych rozumem, etc.

i jah

iswo,

Wij

12

ju,

oso,

ajmy

uwo,

arai

dno

m

cia

ini,

dys,

st,

u

in

ca

C. 33. C.

obu strząsy; tym na uwagę jako z tych ruchów wynikłou w samowolnej dązinou, czim się uwiadomia. — Kto tak odmiennem okiem na świat patrzy, ten i odmiennym trybem, jeżeli ma być rzetelnym, wypowiadać musi dostrzeżenia swoje, zatem pomijać będzie znamię stanu wykonawcy, znamię ustroju (q-nq-i-y) usposobienia jego, a wypowieć wystąpienie to tylko na co patrząc uwagę zwraca, cał. wypowieć dohqđ ruchu dostrzeżone wiada, dohqđ zmierzają, i w jaką-ś nową dązinou się zawiązują — a wszystko wypowiedzieć musi składem glosów takim, by się rozumieć musiało że się dook ruchów zaryzywisie i skutkanie zjednoczył w nową samowolną dązinou. — Skład taki wypowiedział pierwotwórcą wytworem słowa śi-c), a to podług tych prawideł:

Prawidło pierwsze. Pierwot (*) słowa (śi-c) wypowiadać musi znamiona dostrzeżonych ruchów, zgłoską udzielną, to jest spółgłoskami z samogłoską w posrodku, jako miano które wyraża wiedzę i świadomou z jakich-ś ruchów nowa dązinou powstała i składa się. — Miana dostrzeżonych ruchów dostarczą słowa ac-nac, ic-yc), ich pierwot staje się pierwotem słowa śi-c), lecz jeżeliby przypadkiem nie składał zgłoski o sobie zupełnej, sam się uzupełniać wedle potrzeby musi przyborem albo samogłoski albo spółgłoski, wzorem przy. Składów przy znamienitosciach pominię.

Prawidło drugie. Miejsce opuszczonych (q-nq-i-y) ustrojów stanu zajmuje glos ś), za znak że dązinou pierwotu samowolnie (s)²⁾ tu występuje, więc że sama w sobie zawiera i jednoczy te własności które przedtem stanowiły istotę usposobienia samego wykonawcy. To ażeby unawernić spółczat pierwotwórcą rneumę własności ruchów, to jest brzmienie samogłoski „a, o, e, e, w pierwocie, i wymawiał: á. ó. a. é), niekiedy jeszcze przytłum zruchoinając

1) Ob. Kiamet. nur rozruchów stanu, miano dązinou, udepr b) str. 2) Ze glos ś) samowolnou oznaczona przechona porównanie wyrazu: „kto-co,“ z wyrazem „ktoś, coś,“ sam oznaczony istoty to mianowitema tu za dodaniem ś), wiedza i świadomou i już samowolnie.

i brzmienie poprzednich im spółgłosek, czego przykłady i wywód łatwiej niż przy znamienistościach.

Prawidło drugie. Za pośrednictwem tego $\underline{s}$ sprają się końcowa spółgłoska pierwotna ze słokiem słowa zwykłym $\underline{c}$ organicznie²⁾ w jedno brzmienie, nie jednolite, zaśm powstaje słowo skrócone, a dla jednolitego związku smę, znamionujące to że tu dążeń³⁾ pierwotna (*) sama własną samowolną ($\underline{s}$) dzielnością wykonawczą ($\underline{c}$) wydaje i oznajmia wynikłości ruchów swoich, — wytwór, który dążeń³⁾ w przeciwieństwie tych wymogów umysłowych i Znaczenia głosów, przeciw dawniejszym mechanicznym wywodom, z których⁴⁾ jeszcze i Kopernyński łamał, odbywa się w ten sposób:

a). końcowa spółgłoska pierwotna: $\underline{k-g}$, znamionująca zawsze dążeń³⁾ samowolną jakoby rzeczownią²⁾, występuje za pośrednictwem głosu $\underline{s}$ ($\underline{k-g}$) wyraznie w słoku $\underline{c}$ brzmieniem głosu zostrzonym $\underline{c}$, co jest właściwie prostym spotężnieniem głosu z których się $\underline{c} = \underline{k-g}$ obok $\underline{k-g}$ składa: $(\underline{k-g}) = \underline{c}$;²⁾ zatem też słowa jak dy ciek/ $\underline{s}$ /c, siek/ $\underline{s}$ /c, zlek/ $\underline{s}$ /c się... albo bieg/ $\underline{s}$ /c, stryż/ $\underline{s}$ /c, mog/ $\underline{s}$ /c... wymawiają się słosownie do drugiego tu prawidła, skróceniem: ciē, siē, złac się... biē, stryz, mōc...

b). Wszystkie inne końcowe spółgłoski pierwotne, i znamionują dążeń³⁾ wykonawczą, to jest zależną od dalszych nam wiadomych lub domysł²⁾ nych względów (co już sam pierwot poprzedniemi głosami do wiedzy podsyła²⁾), podążają jedynie przez $\underline{j}$ brzmienie głosu $\underline{o}$ do $\underline{j} = \underline{s}$, tworzą tem samem słok słowa $\underline{ś}$, a same ptoną, zostawiając porzucić naoczemu domysł²⁾ lub świadomości wra dążeń³⁾ wykonawczą zależną w dążeń³⁾ pierwotnych;

¹⁾ O słyszeniu dzielności wykonawczej głosu $\underline{c} = \underline{k-g}$ s. 127. ²⁾ A $\underline{k-g}$ samowolną dzielnością oznaczają jest dowodem że nie mieli same rzeczowniki, lecz miały i słok znamionujący się samowolną dzielnością oznaczając słok swój ugię znamie samodzielną wykonawczą. ³⁾ O głosej ploskich. Pierwotnie i spotężnieniu głosu, s. 127. ⁴⁾ O. Viennet, mianowicie, wiersz b) s. 127. Za znamienistością słow $\underline{q} = \underline{p}$ p. łona oznaczają samowolną dzielnością.

wyśledzić słownie do tego, słowa jak np. $kra/\frac{dna}{s}/c$, $ro/\frac{stna}{s}/c$, $grze/\frac{zna}{s}/c$, $brze/\frac{zna}{s}/c$ ... albo: $ta/\frac{zi}{s}/c$, $wo/\frac{stni}{s}/c$, $psa/\frac{ci}{s}/c$,... wymawiają się z uwzględnieniem drugiego tu prawidła, skróceniem: kra'' , ro'' , $grze''$,... te'' , wie'' , ple'' ... Dla tak same, główniejszego wytworu znaczącej występują i znamienitości $si-c$ słowa.

Znamienitości słów a stroja $si-c$.

Znamienitości pierwsza. Pierwot słowa $si-c$ przybiera miano słów $ac-nac$ albo $ic-yc$ znanych ze swej własności, i wymienia wyników ich ruchów albo a) w łoku swym ustasurnionych, albo b) w łoku swym zjednostajniowanych.

Miano pierwotu słów $si-c$ jest zawsze pożyteczne, bo ażeby oznaczyć wynik, łok ruchów dążeń, potrzeba koniecznie znać wypływy co za ruchy w akt czyn, ności wchodziły. Słuchając zaś na ruchy jak się oba przed amysły siela, nie zawsze tak łatwo dopatrzeć jaka po nich wyników, ani dojrzeć jaki ich dążnościom cel, meta lub zamiar. Trudności stąd że jedne są co łokiem zjednostajnym bieżą i jednakowym stalecznie anamieniem się odznaczają; drugie zaś co idą łokiem prołym, bownym, a przyltem w łoku często się wiążą i kojarzą z ruchami innego stroju i rodzaju. Ten względ rozróżnia dwa tryby wytworów pierwotu wstawiając słów $si-c$.

a) „Wytworów ruchów ustasurnionych”. - Chcąc rozróżnić jaka jest wyników a tem ^{samem} cel, meta, zamiar takich ruchów co łokiem zjednostajnym bieżą i jednakowym wstę, dzie anamieniem się odznaczają, sam dostrzegano nie potrzebował jak tylko te ruchy w łoku przybrać, właśnie jakby na miejscu „ustasurnić”, a wyników stąd sama przez się mogła się uwidocznić. Widząc więc że jednakowym znamieniem w swym łoku odznaczają się ruchy znane: „Grasnąć, grzebnąć, nadnąć”, przybrać mały je na miejscu, co jest ustasurniowy, okazy same przez się jaka jest wyników, co dla dostrzegacza jest oraz wyrazem celu, mety zamiaru ich dążeń. - By takich ruchów wyników słownie wypowiedzieć, skracać pierwot,

Swóia miano ruchu dostrzeżonego zupełnie podług prawideł w poprzedzają-
cym ustępie; to jest: „wyrzucał ustroj słowa (a. n. i. y), spółgłoskę pierw-
wotną, a końcowe spółgłoski jego wiązał za pośrednictwem głosu i) w słok ć) nie,
rozłączenie,, i słowni do tego, słowo jak np. pad/nać dawało pać, pać-pać następie-
pać/nać dawało także pać, ros/nać-ros/nać = roć, mo/nać = moć; się/nać,
łę/nać, prze/nać, złę/nać się, brze/nać, grze/nać dawały: siac, łac, przac,
złac się, braci, graci; grzeb/nać, włec/nać, strze/nać, strzeg/nać dawały: grzeć,
włec, strzeć, strzyc; stuk/nać dawało stuc...

b). „Wydwoi ruchów zjednostajniomych,, - Odmiennym niewątpliwie wy-
swarzał pierwotwórcą pierwot słowa śi-ć) w tych przypadkach gdzie dążność ru-
chów, dla mnogości swych znamion, albo dla nieokreślonego toru w swym biegu,
przedstawiała się dostrzegaczowi rozłotną, wielostronną, a tem samem ze sta-
nowiającej wynikłości wątpliwą i niepewną. Trudno przysałoby ręczyć gdzie
cel, meta, zamiar ruchom, jak np. łazić, nosić, wodzić, zrosnąć i proste,
mu „dac-daci-daci” jeśli ich stanowczego nie widzimy kierunku, jeśli nie
„zjednostajnimy” toru ich pod jeden wiatr tak by nam przedstawiły jeden
okazny prąd staty, gdzie im wytkniętą jest meta i zapewniona wynikłość
ruchów; - a jeszcze trudniej w tym drugim przypadku, gdy się wielorakie,
swą skutecznością odmiennie ruchy łączą w jedną dążność i spotem zjedno-
stajniają wale jeden, jak się łączą np. braci do ust + kaśai + ziui + tykai, by
się posilić, albo garnąć + zjąć + zebrać, chcą umieć co jest pod ręką, gdzie ażeby
wynikłość słownie uwydatnić, przyjdzie jeszcze i słownego dla nich do-
strzeżenie miana, któreby samosob stanowiło „zgłoskę udzielną” z samogłos-
ką w porządku. - Przy abiegu takich ruchów było ze swą dążnością nieprecy-
zyjną i wątpliwą, sama przez się ruchów dążność nie wyswiera rzetelnej

Tab. Znamienia słów śi-ć) bracia, etc. J. Tab. Znamienia słów śi-ć) bracia, etc. J. Tab. Znamienia słów śi-ć) bracia, etc. J.

wynikłości, gdyż tu zależy od postanowienia, od woli i zamiaru tego wykonawcy, który ją urznicia, podejmuje i nawodzi. To zaśby rzetelnie mianem unaocnić, musiało miano takich ruchów przybrać znaną samodzielności z własnego pochopu, a przez to samo musiały zasadnicze prawidła wytworu słowa ś i ś w poprzedzającym ustępie przytoczone, ulec pewnej zmianie; więc się do pracy brały w takie:

Prawidło, ^{zwane;} „najmłod”, brzmienie spółgłoski przedrobnej, to jest tej co po, przeda strój samogłosny pierwotny, musi się uwydatnić z ruchomieniem przez ś, za znak że tu właściwości dążności powstaje z dowolnego namysłu i zamiaru, przy czym „powtór”, samogłoska środkowa w pierwotnie to jest znaną jaką jest właściwości dążności zamierzonej, musi być albo α) albo ε) spółgłoszone, zaśm leż przygodne: α-o) zamienić się musi na ε), za znak że tu cały strój ruchów powzięły jest z dowolnego usposobienia (ε) czy dotrzągała czy wykonawcy.

Na mocy prawidła tego tążenie z przytoczonymi w powyższym ustępie, przedstawiać pierwotwórcia słowa znanem rozłożne w zjednosłajniowe, jak oło: tarsi na t+ε+si, nossi na ni+ε+si, worsi na wi+ε+si, wodasi ^{„włocą” na „wł+ε+”} si ^{na „wł+ε+”} si, a proste „dac-dzi”-dzi”, zamienione po odrzuceniu ustroju (α-i) na pośrednictwem głosu ś) (doci-dzici-dzici) na ści) uzupełnić przyborem słówek zamiarowych „po, do, na, za, przy, prze”, ale słosownie do powyższego prawidła z przygłosem ś). Za znak wynikłości powziętej z umysłu, i wyma, wiał: posi, dosi, nasi, zasi, przysi, przesi... co mowa protoczna, jeżeli nie ma przy jaki jest stanowczy zamiar, brzmieniem ś) jako sisi wyznawada, wzorem jak bywało przy „jaci, jinci-pojinai, albo imai-ymai, przymai’.

Uzupełnić tym samym trybem wytwarzać pierwotwórcia miana dążności stojących ruchów jak dy w słowach: jesi, pici, sisi, wzisi... i znanienik leż nam są utworz trybów wytworu nadto i z doboru miana, iż je stworzył w

dźwięk obrazowy, przenosny, mniej dla nas przystępny. Tak oznaczał wynikiem
 ruchów nam znanych: brać do ust + kasać + żuć + tykać w zamiarze by głód czy
 uśmierzyć, czy zabić, zniszczyć, mianem: „jad-jadnąć”, którego wynikiem
 takiej samej lub podobnej jest własności, razem proszę: „jad-jadnąć=jeść”.
 Kto wie, czy na wytwór miana by oznaczał wynikiem dornawanych przy
 ognisku anamion ruchu jak: parzyć, sikać, sużyć, pulehnać, kruszyć, swarć,
 nieć, skorupić, rumienić, nie posturzył mu religijne wyobrażenia ubóst,
 winnego niszczyciela rzeczy „pek”, w mogło dać pochoy do wytworu „pekna-
 pić”. Najsłabszym jest dla nas słowo: siąć-sięć z przestarzałych „siad-
 nać-siadnąć”, iż anamionuje wynikiem dążności pragnącej odpoczynku po
 trudach, unurzeniu i wysiłkach, które się zwykłe „siedzeniem” ukazują.
 Najwydatniejszą lubo najmniej rozróżnieniem jest miano tej wynikiem
 ruchów gdzie „ręka rzecz ujęła uniosła”. By rzecz jakową „unąć”, potrzeba naj-
 pierw „wjąć”, ją w dłoń naszą, przy czym nie dosyć „zjąć”, ją z miejsca gdzie stoi,
 ale potrzeba i „zjąć”, ją czy to z góry na dół czy z dołu do góry, a dopiero
 okaże się tych trzech różnych ruchów wynikiem że była uniesioną rzeczą,
 wiszącą. Skąd też by wytworzyć miano takiej wynikiem stworzył pierwotnie
 te same głosy: w+z+d które się skojarzenie ruchów uwydatniało, i zwią-
 zał je ze słowem: j+q+ć; a wiązało je pewnie nie mógł inaczej jak według
 tych prawideł które w swej wiedzy, w swoim poszukiwaniu chował i niemi się
 wszędzie powodował. Zatem też wbrew wywodom szkolnym, idąc jedynie za
 słuchaniem pierwotnych prawideł powyżej i za głosem jak jezure i dziś
 ludu, stwierdzić ośmielamy się że skojarzone: „wzd+jąć”, wymawiać się po-
 winno nie „wziąć”, ale wziąć. - O to co prawdziwa kaza: „najpierw”, wypuścić
 ustroj (q) słowa „jąć”, a uzupełnić stroj pierwotny „wzd”, wsuwając w po-
 środek słosowną samogłoskę, a tu „a” bo cała (o nią (o jąć) się rozbiła; więc

tem prawem powstanie „wz[a]d+je”; „powłoc”, na pośrednictwem głosu d) w miejscu wyrzuczonego p[er] ustroju, wiązą się koniowe spółgłoski pierwotne w słok é); zatem na mocy prawa tego „wz[a]d+je”, przejdzie na „wz[ə]ś”, co ażeby znanionowai mogło samodzielną zwoli wykonawcy występującą wy, niktoń poprzednich ruchów, musi „potrzenie”, przewodnia spółgłoska w pierwotnie zruhomieć się przez j), zatem powstanie: „wz[ə]ś”, czyli jak się pisze i wymawia: wziąś. — Wywód adaje nam się prawdziwy, albo wszystkie poprzedzające prawa fałszywe.

Znamienitoń druga. Wytwory słowa śi-c) związane są prawami innymi sawodów czynnoń, i dlatego w dalszych obroch potocznej mowy nimi się powodują.

Należy koniecznie naprowadza samo znaczenie słowa śi-c). By rzetelnie wymienić się dalo jaka jest dostrzeżonych ruchów ostaterna dajnoń, to jest bezwzględna samych siebie wyniktoń, powinien akt ruchów przedstawiać trokiem jednostajnym znamiona swoje w całej zupełności, zatem nie tylko samowolne własne, ale i przygodnie związkowe z sobą, co sprawia że wytwór słowa śi-c) powinowaci się a) z trybem ruchów bezwzględnych qci-nqci); b) z trybem ruchów rozwojowych ai); a przygodnie c) i z trybem ruchów obieralnych ie-ye) nawet i ei) przyrodnych.

a). „Wzajemnoń wytworów słowa śi-c) i qci-nqci) między sobą”. — Wytwory słowa śi-c) są w powinowactwie z trybem słów qci-nqci) już dla tego że oba, poźnie są „bezwzględne”; słowa qci-nqci) iż wypowiadają akt ruchów dostrzeżonych bezwzględnie czy stan wykonawcy jest obieralny czy przyrodny, a słowa śi-c) iż wypowiadają bezwzględnie samą wyniktoń ruchów dostrzeżonych pomijając zupełnie stan wykonawcy. — Z tego wszystkiego

Wł. Znamienitoń poprzedzająca pierwsza). Wł. Znamienitoń słów qci-n) (marża, str.) i Wywód i wytwór słów ostryj śi-c) str.).

bezwzględności język brzmieniem głosu swobodnym wyraża² idzie za tem że słowo śi-c) w dalszych obrotach mowy potocznej wytwarza się musi również jak ai-nai) brzmieniem głosu swobodnym, czego dowodem oprócz innych będą wytwory czasu teraźniejszego z przyszłym, poniżej

b). „Wzajemności wytworów słowa śi-c) i ai) między sobą». - Równie jak prawami ruchów bezwzględnych, związane są słowa śi-c) i prawami ruchów ai) rozwojowych, właśnie ich niepodobna oznaczyć wynikłymi ruchów ani dostrzec ostatecznej dążności dążności nie mając śrotku i rozwoju ich znamion przed okiem, jeżeli nie wiemy co poprzedzało. Istotą przeto trybów wytworu tak czynności śi-c) jak słów ai) składa więc rozwój ruchów, z tą adoli ważną różnicą, że słowa ai) oznaczają rozwój ruchów wiodących dopiero do objawu i wykonu pewnej dążności, podczas gdy słowa śi-c) są wyrazem bytów, przodem rozwojowi ruchów, i stanowią mianem dążności już rozwojem ruchów uświadomionej.² Za powstaniem i wiedzą tego powstaje musiata taka między nimi wzajemności: ^{a cap.} Pierwsza^u śi-c) będąc mianem i wyrazem ruchów byłych w środku i rozwoju, wyraża^u muszą akt czynności „wykonem brwatej” zupełnie tak jak to czynią słowa zawodu ai); i rzucywiście też wszelkie słowa czy to doradne czy dokonane, gdy się w stroj śi-c) przeistoczą, oznaczają akt czynności brwatej; i dy co byto wprzód mimochodem „brząsnai” wyraża gdy na brząsi prze, szło, aktu pierwszej doradnego, teraz statek; i podobnie wszelkie doradne ai-nai) słowo przekształca się w brwate, chyba żeby po przejściu w stroj śi-c) oznaczało przypadkiem przeciwną wszelkim śrotkom ruchów wynikłymi, bo wtedy oznaczałoby samą, stratę lub konie, byłych w zawodzie ruchów i zabiegów, i byłoby albo wykonem dokonane, jak jest słowo „siąsi”,

2. Zwrócić uwagę na ustroj, prawdziwe pierwiastki, etc.) i wszelkie gdzie bezwzględności. 2) C. Wykład i myślenie
stosunku ai) etc.) i Wykład i myślenie stosunku śi-c) etc.) 2) N. Znamieniem słowa ai-wai-jai) jest, etc.)

Znamionujące właściwie wypowiedź co nie jest innego jak ukłonięciem, umorzeniem, i zamknięciem poprzednich trudów i ruchów, albo straciłoby całe i znaczenie słowa, jak np. nie co jest przelworem słowa „nikłnai”, które w ostatecznej wynikłości po sobie, w istocie ani cieniu ruchów dać nie może.

Druga wrażemności a osobliwsza wśm ze słowa śi-c) żadnym nadal przelworem na ai) ulegać przez się nie mogą, gdyż będąc wyrazem byłego pośrednim rozwojem ruchów, rozwijaćby mogły to jedynie z tego same powstały, co by było tylko powtórzeniem siebie samych (śi-c) uświadomieniem. By „ję”, mure „kazai”, gryń, ziu, tyhai”; a zechę akt czynności „ję”, rozwijać będą musiały te same anamiona ruchów ponawiać, z których „ję”, powstało, a to znaczy że akt czynności śi-c) gdyby przyszedł rozwijać, tedy musiałby się rozwijać anamionami tej samej czynności, a to jest tego samego słowa z którego same śi-c) powstało; i dlatego to np. „wymóc”, dochodzi rozwoju na wymagać za pośrednictwem źródłowego „wymognąć”, albo „wyróń” za pośrednictwem źródłowego sobie „wyrastnąć”, wyrastać.

C). „Wzajemności wytworów słowa śi-c) i obieralnych ii-yc-ěi) między sobą.”
Z porządkem władz umysłowych musiałoby to i objętnemu dostępowi wpa-
dać w oko, że wynikłości ruchów nie zawsze bywa bezwzględny samej przez się
dążności wypadkiem, owszem że odpowiada właściwościom stanu wykonawcy
i że zależą od woli, od władz i zdolności bądź przyrodnych bądź obieralnych
własnego upodobienia jego. „Pań”, nie pada co samem sobą nie ciąży ku ziemi,
„roń”, nie rośnie co się własną siłą nie wzmacnia, „mó”, nie może wsi nie
wydalnia dążeń, owbiatę. A co więcej zastanawiać go mogło, było
doświadczenie gdy przyszedł dopatrywać wynikłości ruchów rozłotnych,

(J. H. Bractelby zinnij dinnij sudaj obieralny, pramitla dinnij, etc.).

wielostronnych, rozpiętych, gdzie niezawisnie tylko z własnego od woli pochopu
zjednostajniwie prądy wydają i uwiadamiają szczerą, wynikiem ruchów, że aż
było powodem poprawne ustalić prawidło. Dostarczenia fakty naprowadzi-
miały do przekonania że słowo śi-c) powinowacie się w końcu muszą z za-
wodami słów znaczeniem przyrównać albo obieralnym. Doświadczenie z
porozumieniem leżało co za nim pisało? Oto w chwili gdy pierwotnie
rozróżniał się wynikiem trwających się ruchów zależną być może albo musi od
władz, od woli i zdolności samego wykonawcy, gasnąc musiało pierwotne
pojęcie, bezwzględnej wyników, ruchów samych przetrwać, a tem bardziej gdy
w trakcie dalszych obrotoń słowa dostarczał się podobnie jak słowo śi-c) tak samo
słot i rozwój słów ai) z uwzględnionych słotczy się wyników ruchów, a
przylbem zalecia się łatwiejszym trybem wytworu, nie tak jak słowo śi-c) przyrzu-
nym i zawity, a w końcu gdy i to pojął się i pełny rozwój słów ai) wszelki
za przytorem podobnych przykładów podjęła wiedzę wyników ruchów
dowolnie spełnionej, przez woli znaczenie słów ai) i śi-c) zjednostajnia, tedy
słowa śi-c) stały się zbyleczne, wstępnym w dalszych wytworach siebie, z nich
co było w pamięci, tyle pozostało.

Znamienitość trzecia. Słowo śi-c) wymienia wynikiem trwających się
ruchów bezwzględnie jakim jest ustroj usposobienia wykonawcy, znamionuje
przeto wchodząc w wykonanie akt czynności, zamiarowej.

Dostarcza który szuka wyników tego co się przed zmysły ścieli, zwraca
uwagę jedynie na dążności ruchów doświadczenia idą doświadczenia, a przy tym
myśli usposobieniu wnosi w miano poszukiwaną wyników mimowolnie
i prawie bezwiednie domysł i pojęcie mety, celu, zamiaru. Jakiś czas sam
przygodnie, a bezwzględnie jak jest usposobion, wprowadza podobne ruchy

1) Ob. Znamienitość poprzedzająca słowo śi-c) ustęp b) Wytwor ruchu zjednostajniwionych. 2) Ob. Znamienitość słów ai)
i normy wytworu jego, ustęp b), Wytwor pierwotny, przemieszczający, etc. 3) Znamienitość słów ai, wai, jai) etc. 4)
2) Ob. Znamienitość słów ai, wai, jai) przelata, etc. 5) Ob. Wytwor: wytwor słów a) śi-c), etc. 6).

C. 36. C.
 można słowa pierwotnemu (a. n. a. i. i. y.) z którego powstało. W dowód czego
 oto co znajdujemy w składach mowy polocznej: Dla czego mówiony zawsze
 „moć, nigdy „mognąć,? zawsze: „mogę. mozie. może, a nigdy: „mogę. mog.
 nieć,? przecież nie raziło i nie razi nikogo gdy, ktoś powiedział: „Upadł,
 i nie wzmożnie się więcej. Krawda, „wzmognąć nie wzmożnie się, kto
 porządek władzę wzniesienia się, władzę dostąpienia czegoś w onognąć
 ten tylko zdolen co „moć, może. - „dosnąć, może roślina, bydle, człowiek, i
 wszystko co w swem (u) usposobieniu chowa moć i władzę wydawai na jaw
 (a) znamiona takiej dzielności sobie przyrodzonej; ale by „rōi, samemu
 od woli i z aktem takich ruchów zewrażemniai się (ua=a) samowładnie
 z własnego pochopu, nado ni władzy ni mowy nikomu; więc też mowa
 poloczna nie mówi: „rōi, rosę-rosną, lecz zawsze: „rōi, rosę-rosną, - W
 polu walki snadnie można „leć. poleć, od kuli nieprzyjacielskiej; w tem
 jest jej akt zawsze bezwzględnie samodzielnym; ale nam samodzielnie
 naprowadzić kulę nieprzyjacielską na siebie, tego nie umiemy, i nikt
 też nie mówi: „poleć, polegę-polegą, ale „poleć, polegę-polegą, w boju.
 I kto „krać, kradnie, ogładać się nie na jedną musi, zatem i tu nie
 mówią: „kradę. kradą, ale kradnę. kradną.

W znamienitości tej upatrują niektórzy utwór śl. c słowa; po-
 więdmy raczej, że właśnie w tem szczególniejsza zaleta słowa gdy umie
 rozróżniać wszelkie odcienia władzy i własności usposobienia stanu.

Znamienitość piąta. Skrócone śl. c słowa mają bliźnię sobie skrócone
 w dawodzie słów innego stroju o zwykłej dzielności wykonawczej ć.

Są inne sposoby skracania słowa, a z tego wydatne że oprócz zmiany
 w ustrojach ienae i skład pierwotny swego przeistaczają, jak są: gnać,
śać, pleć, mleć, proste skrócenia słów: „gonąć, gonić, „świlić-świlać,

pielę, mieć. Właściwie są to przeobrażenia przygodne i nie stanowią trybów udziałnych, więc też tylko nawrotem przy konjugacjach o nich wspomniemy. Tu dodamy, co nam się widzi, że i samo słowo: bai'się jest skróceniem słowa „bawi'się”, a to z tych powodów: bo z kim i czem bawimy się? – Z tym z kim osmieleni jesteśmy. Wybierzmy i komu śmiałości, przeciwstawi mu nie, śmiałości, a z nią i wszelkie stopnie obawy. Pierwotnie uchylając ze słowa „bawi”, strój wi) wytrącił stamtąd i znamię osmielenia, znamię samo, dzielności z własnego pochopu słowem ie'yc' własniej, a bez tego idzie też i obawa... Ale jest i widoczniejszy powód, a to ten: Ładne skrócone słowo musi się samo nie ulega rozwojowi, ac'); a jeżeli chcemy widzieć łok znamion jego, musimy przywołać jego słowo źródłowe. Chcąc je wprowadzić w rozwój czynności „upad”, przywołujemy pierwotwór „upadnąć”, i z tego do, piero powstaje „upadać”. – A jakis jest rozwój słowa „bai'się”? – Nie innym jak samego słowa „bawi'się”. Mówimy: obawiać = obawiać się, tak jak mówimy od zabawi, zabawiać = zabawiać się, jak mówimy od stawii, stawiać = stawiać, od wystawii, wystawiać = wystawiać, od radstawii, radstawiać = radstawiać. – A gdyby „bai'się” mogło mogło być samowistnie sobie pierwotem, a nie skróceniem, powinno by było być: „obawiać się”, tak jak jest stawiać od staci, albo dawiać od dai.⁴⁾ Co nie było i nie jest.

1) Ob. Znamienitci tu druga, ustęp 6). 2) Ob. Przelamy równaj dajimii obieralnych, pramięto ławie ustęp 6) etc. 3) Tamże pramięto dajimii, etc. 4) Ob. Przelamy równaj dajimii przynajmniej pramięto ławie, etc. 5)

nia
sspon
nem
m z
nie,
wa
me,
lek i
ma
m
w
do,
inm
win
wia
u.
kro,
lai,
lavin
pm

C. 37. C.

nie jest, musi zatem i tryb wykonawczy czynności być normalny, a zależny od tego jaki obrot, sądem nie naczym leża prawodawcy języka, biorąc najprościej stan osobistości samego wniciiciela ruchów jeśli przygodnie występuje, zaś powtórnie: stan przewodnich dążnościom powodów, przyczyn, pobudek, bez czego żaden-by nigdy ruch nie powstał; postrzebie: stan dążności samej przed ich wpływem wniciuony, a ostatownie przeważnie: ^{ogółem} stan dzielności wykonawczej temu wszystkiemu odpowiedni. Oznaczam więc cechy obrotu wszystkich tych stanów, a które i dalszy tok mowy normują, także przyjęta i ustwierza ostatecznie:

A.) Stan i obrot wniciiciela ruchów osobisty.

Jakie pojęcia stanu wniciiciela ruchów ^{język} głównie i pojmujemy, to wystarczy już traktat imion rzeczownicznych z przymiennymi; tu jako rzecz wiadomą możemy na pamięci do że stan czy wniciiciela czy wykonawcy uważanym być może raz w samowolności raz w zespoleniu, co szkółka nazywa „język jedyną i mnogą liść”; i że sam dopatruje jaka jest władza stanu, czy samowładna, czy względna, czy może być domyślna, co znowu szkółka nazywa „rodzajem myślnym, ziemskim i nijakim”; tu zaś w mnogiej liście rozróżni przychodzi spójnienie stanu wniciuone aktem dzielności zespolonej: albo na sposób zwykły, wszystkim tego rodzaju osobistościom wspólny, albo mierzony, osobliwy, nie wszystkim właściwy; — bo to są względy na których prawodawca języka opiera pojęcie stanu wszelkiej osobistości. — Ale tu o gardło nie chudzi; mniejsza kto wniciicielem, twórcą albo wykonawcą czynności, ale komunią osądził prawodawca naszego języka mieć w braku wykonania na oku zawrze:

B.) Stan i obrot przewodnich dążnościom powodów, przyczyn, pobudek,

pod wpływem których ruch powstał a dążeń wykonawca ich utrzymuje; a osądził ^{być może} czy z doświadczenia czy z powierzenia prawa tego: że bez pojęcia drażącego bodla ruchu niema, i że raz wnieśliśmy zawsze swego bodla cechę i znamiona niecie, a to tak wyrażnie, samym nawet nieukom. Tak więc, że nam nie drżi dla czego Szczeniawa rzucił się w osobny lubo u gminu niewytłaczany wyraz, i imieniem „wtem i Tęż” odznaczył. Nie poma tu sprawdzić jego wywody, po nim dojdziemy kłębka; zapowiedzieli jednak przedwstępnie przeciw tyle wolno, że niema czynności, niema powstania gdańbysmy w trakcie wykonania ich dążeń niema celi ni do nadrywania, a prowadzenia języka gdańbysmy wytworami słowa siile nie rozróżniał tego „pod jakim wpływem dążeń powstał” czy ^{a)} wolubownie z samowłasnego pochopu jej wykonawcy, czy przeciwnie b) z popędu mimo wolnej konieczności jakowejś niezależnie od woli. — Oboj jak który z tych względów usposobienia, czy względ probudek samowłasnych „Tęż”, czyb ten drugi względ probudek mimowolnych „wtem”, przeważał, że nim szedł i tryb dzielności wykonawcy. Pojęcie rzucił takiej doniosłości godne było chętnego miernia, zwłaszcza że nie sam twórca wyrazów tych, ale każdy co mówi po polsku, dzieci, gmin, naród, chociaż sam tego nie świadom, rozróżnia jednak w sposób i zawsze one dwa względy, tu: słan usposobienia „lemne i Tężne”. Sam znanie słowa lemne i Tężne, owarze: obroty ze światem lemne i Tężne, a zarazem i tryby samej mowy polownej lemne i Tężne. — A jeśli my w dalonym wykładzie aż do pewnego kresu, objaśniali będziemy tryby i obroty słowa, nie samowolnym jego wyrażem „wtem i Tęż” ^{tu ich znaczeniem} to nie dążyć samowolnym potępić i wywołać z dziedzin nauk, lecz w dowód potrzeby, i dla przekonania że gdyby nie samowolne nazwy w umiejscowieniach.

3.06. Tryb oznajmujący wykonawcy wstąpienia skutecznego owarze słowa swego usposobienia, i jego właściwy odrębny tryb tego samego podane.

Wszelkie obroty dążności i dzielności stanu w trakcie wykonania, oznaczona mowa potoczna przedwotem stroją^u (ai' na', ii' yi', ei', ui', ai', ii' e') tego słowa którym się czynności znamionowała. Przetwór taki danego słowa w duchu jego rodzaju i znaczenia dokonany, nazywa się „formą” słowa, i tworzy miano tego potocznia w którym porostaje dążność dzielnością stanu uwypatniona. Form słowa dla tego mnogoi nie mała, gdy przyjdzie uwzględnić wszystkie znamienności w rodzajach słowa. Porozumia, my dwa onych stała w myśl tego jak się wszelka czynność wcho, dząc w wykonanie uwypatniać może?

Pierwsze stało nazwiemy „formy berosobiste”, gdzie po trybach ruchu dzielnością wykonawczą spełnianych rozróżnia się jakie zachodzą obroty w dążnościach i potoczeniach stanu, bezwzględnie kto ich właściwym będzie wykonawcą.

Drugie stało nazwiemy „formy osobiste”, gdzie po obrotach dążności imiernym wykonawcom właściwym, rozróżnia się jakie nastąpić musi tryb ruchów i obrot dzielności wykonawczej.

Systematyczny wywód, wydźwięk i układ tych form nazywa szkoła „trybem wystawienia”, i rozróżnia dwa główne onych zastępy.

System form berosobistych nazywa trybem beroholiznym, trybem nieczłowiecznym, my nazwiemy „trybem berosobistym”, po części już dla tego iż pomijając kto jest wykonawcą, formy jego wypowiedają sam proste tryb ruchów, po których się odgaduje jakie są obroty dążności i potoczenia stanu właściwe wszystkim i każdemu z osobna co takich ruchów doświadczają.

System zaś form osobistych, nazwiemy ogólnie „trybem osobistym”, już i dla tego że formy tym trybem użyte uosabiają osobiste, imienne „ja-ty) my-wy”, wykonawcy obroty w dążnościach i próżniach stanu jego, oznaczając w jaki sposób on jest, bądź to z polubownego wyboru bądź z mimowolnej konieczności, trybem ruchów własnej działalności wypełnia.

Co jeżeli czyni w duchu i na wodzy działalności stanu próżni, daje „tryby oznajmujące”, jeżeli w duchu i na wodzy działalności stanu wzajemniczej, rodzi tryby „Tęzący i rozkazujący”, a jeżeli w duchu i na wodzy st. działalności stanu uczestniczący, tworzy „tryby osobliwe”, zwane po szkołach rozmaicie.

Tryb słowa bezosobistego

Wyraz mowy i obroty trybu bezosobistego.

By „bezosobistym”, zupełnie streszczając znaczenie „Infinitivi”, to nie jest, bo wokolwiek się dzieje zawsze to znamionuje stan albo pewnego wznie-
cia albo pewnego wykonawcy ruchów, zatem pewnej osobistości. Wyraz ten użyłem jednak raz dla tego że tryb słowa nazwany bezosobistym, chociaż mianem nie objaśnia rzeczy, przedstawia w mowie próżni za-
wsze urosłość trybów zwanych osobistymi. Przez samą poznajemy z
obrotu co komu wyłączenie wyobrażają znamiona ruchów czynności w
braku jej próżni, wzajemniczym lub uczestniczącym. Ołów w tym właśnie
różnica, gdyż sam widok ruchów znamionuje przez się zawsze dwie

rzeczy: dzielności dążeń i dzielności wykonawcy.

W trakcie ruchów czy to połączonych, wzajemniejących czy też uczestniczących, jedni uważają wyłącznie dzielność samej dążeńi jaką się stan osobistości, i uwydatnia, a drudzy odwrotnie, upatrują w ruchach dzielności wyłącznie samej osobistości jak samowół swojej dążeńi dopełnia. A wzgląd ten dochowujemy przy każdej sposobności szczególnie wnie, zwykłych wypadkach. Gdy po pięćdziesiąt raz cholera, ta ludzom złe, wroga dążeńi wybuchła, przeraził nas widok i mroźny gwałtownych ruchów które stan osobistości naszej wydawał, i myślimy na to że je wydawał i jak wydawał, wyłącznie całą uwagę zwracali, podczas gdy przywołany lekarz opat, wysilał swój rozum całą wyjątkowością nalo, jakim jest stan i obrot choroby samej, i jakim jest stan tej śmiertelnej dążeńi która osobistości naszej była dotknięta. Różnie lekarz jak i my mieliśmy stan cierpiącej osobistości na oku, ale w odwrotnym stosunku. Nam ruchy i znamiona choroby przedsta- wiały widok osobistości co jej niezręcznej dążeńi dopełnia, lekarzowi zaś przedstawiały widok dążeńi w stan osobistości wstąpiła. Naszym pojęciem osobistości była nam samodzielną dążeńi wykonawcą, a le- karza pojęciem była mu obojętną dążeńi wykonawcą. Pojęcie rzeczy odwrotne, za czym i odwrotnym trybem pojęć musiało i wystąpienie; i jeśli my nasze narzeczony „osobistym”, lekarza odwrot był „bezosobistym”, tym bardziej gdy po samych ruchach dzielności wyko- nawcą spełnianych wymieniał wyłącznie jakie koleje stan dążeńi przebiega, bezwzględnie kto jej jest lub mógł być właściwym strażnikiem

lub wykonawcą. Wtem bręć i rzecz wytworów trybu bezosobnego.

Je takie bezosobne wystowienie rzeczy nie może wszędzie być jedna. Kowe to pewna, bo oprócz tego że dążności same między sobą się różnią, jak to okazał traktat poprzedzający „Czynności w wytworze”, jeszcze więcej dla tego że tryby ruchów mogą być potoczne, mogą być wzajemniejsze, wreszcie i uśrednione, a przysgodnie mogą i innym ulegać względom, więc i wytwory miana ich stanowiska muszą wszystkim tym względom słusownie odpowiadać; zaś i owole idą następnie odrębny trybu bezosobnego.

Wytwory słowa bezosobne trybem ruchów potocznych.

Potoczne tryby ruchów czynności.

Potocznie występuje czynność gdy strokiem ruchów uwidamia skuteczną zawodu swego, a to dzieje się wtedy gdy czynność w chwili swego zruchowienia wyda się na jaw znamiona dziełności swemu znaczeniu właściwe, a w ślad za niemi równocześnie jawne pozostawia znamiona tej dążności która się mianem tej słowa zapowiedziata. Jest to właściwie uwidomieniem tego czym jest i jaką jest czynność w istocie. „Rabai”, nie będzie rabai, „kosi”, nie będzie kosi, „młoci”, nie będzie młoci, jeżeli w chwili zruchowienia nie wystąpią widocznie na jaw znamiona ich dziełności, jak są: wymachi, zapędy, przeskoki łoporem, kosa, cepem, a w ślad za niemi jeżeli równocześnie nie pozostają na widoku lub na namyśle i znamiona właściwej im dążności: łam drzaski, notana kłody, tu pomieci drawy, owdzie odtrząsy ziarno, a jedno i drugie w takim rozpoznaniu że bez widocznych znamion dziełności ruchów, a równocześnie

1) 66. Wytwór miany i trybów wykonawczych etc. 2) 66. Rzecz czynności, czyli słowo i ruchy dążności etc. 3) Znaczenie czynności etc.

bez widocznego porostających za niemi znamion dążności im właściwej ani-by się wiedziało co by to być miała za czynności i jaki jej prawdziwy zawód. „Kisai” nigdy nie byłoby nisai, gdyby znamiona dzielności: powód i powłok pióra nie odróżniały widocznego głosu jako znamion swojej dążności.

Wziewisze więc potoczny tryb ruchów, chociażby z pozoru był całkiem prosty, jednostajnym nie jest, wiąże bowiem w sobie dwa tryby udzielne, pierwsze: który okazuje za użyciem jakichś sposobów i obrotów ruchu „objawiać się” muszą w danym zawodzie znamiona dzielności, a drugi: który wypowiada jakie za tym trybem ruchów, jakie za użyciem onych sposobów, postępków i obrotów „wylęgają się” mają znamiona dążności. Tak aby w związku z temi wyświecały rzeczywistą skuteczną zawód. Z tych względów rozróżnia i ustala mowa potoczna w trakcie ruchów potocznych trzy udzielne stanowiska czynności.

A.) Pierwsze stanowisko. „Czynność w stanie Zawodu”, czyli potocznie gdzie tryb ruchów znanej nam z powołania czynności przedstawia znamiona dzielności i dążności jej naocznie w rzeczywistym zjednoczeniu i w związku nierozłącznym.

B.) Drugie stanowisko. „Czynność w stanie Objawu”, czyli potocznie gdzie tryb ruchów ^{czynności} przedstawia widok sposobów, postępków, obrotów i takimi się dzielność wykonawcza w trakcie swego zawodu uwydatnia.

C.) Trzecie stanowisko. „Czynność w stanie Wylęgu”, czyli potocznie gdzie tryb ruchów czynności pozostawia za sobą znamiona i ślady jakieś, mi się dążności w trakcie dzielności wykonawczej odnacza.

Trzy udzielne stanowiska a wszystkie podtrakt ruchów potocznych w nierozłącznej spole. Otwierając drzwi do izby to „Zawód”, odzwierciedlonego, a gdy go dopełnia, uwidamnia dwie rzeczy, pierwsza: ruch wydający się sposobem w jaki drzwi otwiera, a to jest jego dzielność „Objaw.”; druga: to co w

ślad za objawem jego działalności nastaje: sam twór-^{ów} osiex, a to jest uświadomiony „protóg” znamion zalegających w braku zawodu dążeń. Wyputanie nazywają to uświadomienie znamion, skutkiem albo skutecznością, czynności dlatego że wynika w ślad za ruchem działalności wykonawczej; my uważamy je w odrochu wszystkich względów nazywamy „Wytęgiem, dążeń”. Wyraz-^{ów} to wyprawdzie niezwykły, lecz go w nawiasach obok „skutek-^{ów} skuteczności”, używaj będziemy gdzie chodzić będzie o ścisłą ocenę rzeczy, zwłaszcza że „skutek a skuteczność”, to są pojęcia zbyt ogólne. Skutek a skuteczność sobie właściwą niosą i zawód i działalność i dążeń, więc dla ścisłej tej różnicy mówić się będzie gdzie tego potrzeba: Zawód wydaje skutki, Działalność objawy a Dążeń wytęgi swych znamion.

A.) Tryby wytwor^{ów} czynności w stanie Zawodu.

Wymień tryby i imiona czynności w stanie zawodu.

Zawodem nam jest „zawód” wszelkiej czynności której wykonaniem się zajmujemy. Zajmować wolno, ale wykonywać bez właściwego wyposażenia działalności naszej niepodobna. Powziął kto zawód prawniczy, le-^{ów} karcki, duchowny, powziął rzemieślniczy, przemysłowy wrzuci literacki, dopełnia go i wykonywa wtedy jedynie gdy sprawy jego świadczą czym jest przeżyty, a sam postępowaniem swoim dowodzi czym taknie wyposażenie stanu któremu się poświęcił. Zawiera przeto wistocie musi mieć no zawodu te same znamiona co każda czynność, najprzód: wyraz rzeczy znamionującej powołanie to jest dążeń zawodu, co zawrze pierw-^{ów} wot (*) słowa wypowiedzi; powłóć: wyposażenia naszego właściwy po-^{ów} chęć jakim jest, czy obojętny, obojętny, przyrodni, czy może przyswojony jakiś, co ustroj słowa $\{a, i, y, e, u, \ddot{x}\}$ oznacza, a potrzebie: znamię (*)

*) W. Pierwot, nasz konstruktor stanu, miano dążeń, etc. 2) W. Włóczy dążeń konstruktor stanu, etc. 2)

istniejący (d) w usposobieniu swoim dzielności (j), jeżeli zwykłej to $\frac{f}{j} = c$ a jeżeli niezwykłej to w stoszeniu $\frac{f}{j} = c$.³⁾ Iryby zatem wytworu słowa, a miano czynności, a miano zawodu, to jedno, względ poglądu je tylko różni, i gdyby nie przewodnia myśl inna, byłby cały traktat „Bynnno w wytworze” tu przypaś musiał.

~~Stopnie czynności w stanie zawodu~~ Stopnie bytów czynności w stanie Zawodu

Nimo wszelkich znamion sobie właściwych jestaby miano czynności „ač-nąč, ii-yi, ci, u, ai, si-c,” nie oznaczało czynności w stanie Zawodu, jeżeliby się nie zanosiło pewną „brwalosią” ruchów. Śwatość ruchów jest istotą Zawodu, właśnie iż wyobraza dzielność wykonawczą w toku swego zrucho, mienia. Jeżeliby dzielność wykonawcza nie była przynajmniej małą chwilę w toku zrucho, mienia, nie byłoby i śladu zawodu. Nchodru zatem musi w miano czynności dołączając w stanie Zawodu znamię pewnej Śwoty, tois ruchów wydawanych dzielnością wykonawczą.

Skli Śwatość dzielności wykonawczej w toku nie jest jednokowa, miewa słownie, bywa dłuższa bywa krótsza bywa nawet niepewna, zwłaszcza w pierwszej chwili dostrzeżenia gdy ruch powstaje i przysgodnie się wznieca, jak to szeregowo okazał rozbiór zawodów czynności przy ich znamienitościach.⁴⁾ W pamięci sam danych wywodów rozróżniamy trzy stopnie Śwatości ruchów w stanie Zawodu czynności.

Niewszay stopień Śwatości ruchów „niepewny”, właściwy czynnościom o stroiu ač-nąč, rozróżnianym przysgodnie na pierwszy potąg ruchu z prostego wtarcenia. I przysgodnego na pierwszy potąg dostrzeżenia trudno ręczyć jaka dzielność, Śwatość czy dokonana, zalega w dążnościach

3) Ol. Myślowieni Dzielności wykonawczej, str.

4) Ol. Dzielności wykonawczej, str. 40. C.

C. 40. C.
wrażenia, może być trwałą, jeśli się dążyć dopiero po dalszym toku ruchów
czym jest i jaką jest pojmując, jak np. w czynnościach, wiedząc, biegnąc, rosnąc...
ale może być i skróconą o sobie zupełną, gdy już samo pierwsze wra-
żenie wypowiada znamionami swemi czym jest i jaką jest, jak to uwy-
datniają np. wrażenia tego co nazywamy: uknąć, sknąć, dziobnąć...
Inaczej jednak być może że jednemu dostrzegaczowi będzie się dążyć
przypadnych ai-nai wrażeni wydać w całej zupełności, podczas gdy dru-
giemu dopiero po ściślejszej rozprawie później; dla tego też te ai-nai
słowa miały mogą znać zawodu i trwałego i dokonanego; - w taki-
woi którą mowa podobna w myśl podobnego znaczenia tak i słzem
słowom o stroju ai: dać, porządzić, darować, przyznać.³⁾

Drugi stopień trwałości zawodu „dokonany” znamionujący się
krótką dzielnością wykonawczą przez to, że oznacza albo sam prosty
zawisek dążeń w zamiarze innego nadal zawodu, albo koniec, schitek
i umorzenie dążeń byłej w poprzednim zawodzie. Lecz w podobnym
położeniu często się znajdujemy, mało przeciw słow prostych wytworzył
język któreby przez się już pierwotworem oznaczały dążeń takim
zawodem dokonywaną. Znanych kilkanaście, i to tylko w zawodach
na samodzielności od woli opartych, jedne które znamionują, prosy za-
wizek w myśl następstwa innej czynności, jakoby: chuyii, ruszyci, shoczyi,
slapii, dracii... drugie znamienite umorzeniem poprzednich zawodów,
jak są: rzucii, stozelii, chibii, lrafii, puscii, kupii, wroicii...; a z zawodu
ie-e) jedno, co wyraża koniec po doznaniem zniechania sił, dla spowolnienia siqii.³⁾

Ob. Znamionitlii słow o stroju ai-nai trzecia, bawonii a-b) str. 7. ²⁾ Ob. tamże. ³⁾ Ob. Zna-
mionitlii słow o stroju ai-wai-jai piąta, bawonii b); i Znamionitlii słow o stroju owai szósta, str. 7.
Ob. Znamionitlii słow o stroju ie-yi druga, bawonii b) str. 7. ⁴⁾ Ob. Znamionitlii słow o stroju ll-l druga,
bawonii b) str. 7.

Treść stopień Strawoty zawodu „statuami Strawoty”, jest właściwy czyn-
noścom anamionującym fakcie usposobienie stanu, którego powstanie tylko
stała dzielność ruchów usmierza i zaspakajają. Rozbiór zawodów
czynności przedstawia szeregowo te położenia stanu, i stosownie do wy-
wodów tam wniesionych, należą tu „najprzód”, wszystkie wytwory słowa
ostroju ai) właśnie iż oznaczają statyczny rozwój dzielności stanu;⁶⁾
„powtórę”, wszystkie wytworyostroju ei-ai) iż wyrażają wywód wstąpi-
wości przyrodnych lub przyswojonych;⁷⁾ wreszcie „potrzebie, i wszelkie
czynnościostroju ii-yi, ii-i) jako wyhony stanowiącego usposobienia
woli i postanowienia.⁸⁾

Wielkość Strawoty ruchów, czyli przyjęcie słów Strawoty w dokonanie i odwrócenie.

Zachodzi często potrzeba okazać że zawód czynności Strawoty się kończy,
i odwrócić fakcie że zawód dokonanej na nowo się wzniesie i dalej iro-
czy. By w gnieździe siedzieć musi kiedyś jaskółka przestać lepiantę
„lepić”, - by „wrócić” do domu musi kiedyś rekrut powrót rozpocząć.
W takim przypadku przedsięwzięmy obrót dzielności wykonawczej,
a to w ten sposób albo że znawienie czynności Strawoty „ścisniamy”, -
albo że znawienie czynności dokonanej „rozszarujemy”, według tych na-
stępujących prawideł:

Prawidło pierwsze. Jeżeli zamierzamy kończyć zawód czynności zna-
wieniem Strawoty, tedy wymieniamy nasz zamiar przyimkiem albo
przyrostkiem słosownym: „u, w, we, z, ze, wz, uza, wy, za, na, nad, o, ob, do,
b. W. Znamienitości słów ostroju ai-wai, jai) pijała, bawnoii a) str.). 7) W. Znamienitości słów
ostroju ei) ciarda, bawnoii b) str.); i Znamienitości słów owai) wista, str.). 8) W. Znamie-
nitości słów ostroju ii-yi) pijała, str.); i Znamienitości słów ii-i) douga, bawnoii b) str.).

od, po, pod, roz, przy, przez, przed, przez, i jako przyrostek stawiamy go przed
 tem słowem, przez co pierwotny czynności nabywa nowego znaczenia, a to w
 tem że jego dążeń teraz do tego a tego zamiaru zmierza, i że zatem za
 dopięciem tego zamiaru zamyka się i kończy. Brać z Koszałki jeśli chce,
 my by już dalej nie można, do zabrać zabiorzmy co jest, i czynności do.
 konana.⁹⁾

Prawidło drugie. Jeśli zaś przeciwnie zamierzamy zaszynąć zawód
 czynnością której znaczenie jest dokonane, tedy podsuwamy słowo
 znaczenie obszerniejsze przez to że zmieniamy strój mu zwyżajny w
 strój wydałniejszy. Wydałniejszym względem pierwotnych ai-nać jest
 wszelki strój inny, ale najwydałniejszym względem wszystkich jest strój
 rozwojowy ai), który oprócz tego że rozszerza znaczenie dzielności pod,
 nosząc ją w zawód rozwoju, jeszcze przylem służbi może wszystkim
 jakim są słowa. Poebior słów tego zawodu okazał w jaki sposób odby-
 wa się wytwór ich tak umysłowy jak organiczny, a sposób ten przy-
 toczony są oraz sposobem przekształcania słów dokonanych w brwale.¹⁰⁾
 Czasami uda się raz kapryśnikom dogodzić, ale dogadzać zawsze to
 ani myśleć.

Prawidło trzecie. Wydarzają się przypadki że wytworawca nim dostajni
 zamiaru dłuższy czas nad nim się zastanawia i prawowi muu; - a

⁹⁾ Ol. Znamienitości słów a) sługu ai-wai-jai) pniała, bawonii b) etc.); Znamienitości słów a) sługu
ii-yi) pniała, bawonii b) etc.); Znamienitości słów a) sługu ei) ciwarta, bawonii c) etc.).¹⁰⁾ Ol.
 Kłamał oszpejonych słów ai); nemy wytworów jego, etc.); tudzież dalsze od niego. Rozmiej dążeń
 rodzajem kłamiących, etc.); Rozmiej dążeń rodzajem abstrakcyjnych, etc.); Rozmiej dążeń
 rodzajem przyrodnych etc.); Rozmiej dążeń przyrodzonych rodzajem i przyrodzonych aktom, etc.).

ibo
wydarza się: takie że i w osiągnięciu zamiaru jest i nadal nim się zaj-
mować przychodzi. Nim wróć musi wrócić; - by się nabrał nie dory-
odpocząć trzeba odpocząć. - A bywa także odwrotnie, że i w nabytym
szerszym polu czynności, jakiś nowy zamiar ścisła rozwój nabyty.
Przepisując wesoło się przepisowało póki nie zasła promytha, wtedy
ze smutkiem przysto wszystko na nowo poprzepisować.

W takich przypadkach nabyte przystankiem ścisła znaczenie dzielności
rozszerzamy na nowo dodaniem ustroju ai) z przystankiem: iw-yw) albo
iwyw-ywyw); lub odwrotnie, nabyte szersze znaczenie ścisłamy wią-
do pierwotny nowy przystanek odpowiedni. Bywa tedy że w ten sposób i
po trzykroć słowo nabywa i traci znaczenie słowności wykonawczej, jak
oto dwa przykłady ku objaśnieniu:

1. Kopać	dokonane.	1. pływac	słowne.
2. Kopać	słowne.	2. przepływac	dokonane.
3. przekopać	dokonane.	3. przepływać	słowne.
4. przekopywać	słowne.	4. poprzepływać	dokonane.
5. poprzekopywać	dokonane.	5. przepływywać	słowne.
6. poprzekopywywać	słowne.	6. poprzepływywać	dokonane.

W podobny sposób każde słowo przestawiać wolno. Za dodaniem przy-
stawnie przedimka nabywa czynności znaczenie słowa dokonanego, zaś za
dodaniem stroju ai) przybiera znaczenie słownego rozwoju dzielności
i staje się słowem słownym. W jednym i w drugim przypadku dzielności stanu
znajduje się w dążeń wykonawczej, tylko że tu słowne, zawodem zajęta,
w odróż ścisła obmierzona zamiarem.

766. Znamienitą słow ai-wai-jai) pisał, bawmii C) str . . . . .; Później dążeń przystawionych radia,
jem, str . . . . .; i następnie: Później dążeń przystawionych ofdem, str . . . . .

B.) Tryby wytworów czynności w stanie Jąwu.

Wytwór trybów i miana czynności w stanie Jąwu.

Czém się powołaniem zawodu w rzeczywistości uwypatnia, to stanowi istotę jego Jąwu. Uwypatnia się zaś w rzeczywistości, jak wiadomo. Dzielnością wykonawczą i Dążnością swego powołania, a widocznie wtedy gdy dzielność wykonawczą uwidaczniają ruchy i sposoby postępowania, a przewodnią dążność gdy uwidaczniają znamiona i ślady tym ruchom odpowiednie. "I pewnie młot i dłuto w ręku mistrza nie pierwiej uwypatnia mistrstwo zawodu jego, aż wystąpią na jaw troki ruchów znamionujące dzielność jego wykonawczą, a za niemi aż się wyłazą i wyłęgną znamiona dążności zaległej w zawodzie. Różnić jedno przed drugim schwytyje uwaga nasza to, w różnić pod zmysł przypadnie, ale pojętność z oka nigdy nie traci związku między niemi obopólnego, bo jest tak ścisły i widoczny powłok ruchów dzielności, a widoczny wyłęg znamion dążności zawsze się wzajem uzupełniają i nawo, draż jeżeli tego nie wiemy, domysł jakiegoś to zawodu ujawnia się istotą. Szczęśliwie zawodem moim. Siemiorgiem cięcia wydaję na jaw dzielność zawodu mego, a w pojedynku uległy zapasnik przedstawia ^{wyjątkowo} ~~stwierdza~~ ^{jaką byś} ~~nie~~ dążność tegoż zawodu. Tam jest jaw zawodu uwypatnion z mianami dzielności wykonawczej, tu jest jaw zawodu uwypatnion wyłęgami znamion, czyli jak pospolicie mówią, skutkiem albo skutecznością dążności przewodniej. Są to jawy istoty są zbyt odmiennie by je pierwotwórcza mowa potoczna, dostrzegłszy różnicy, mogła była

jednym i tym samym trybem wystawienia odnawiać; zaś im powstały dwa tryby
wytworów ojawu; pierwszy tryb zwiastujący ojawy zawodu anamionami dzielno-
ści wykonawczej, w szczególności będzie przedmiotem niniejszej rozprawy, a drugi tryb
zwiastujący ojawy zawodu anamionami dążności w zawodzie zaległej, co rozwar-
sownie oddział następujący.

Słownie trybów czynności w stanie Ojawni.

Trybów ojawu trybem dzielności wykonawczej jednolajne nie są, i rozmaite
mieć muszą słownie już najprzód dla tego iż rzecz i miano (*) każdego zawo-
du ma tak właściwe sobie anamiona że niepodobna by się wszystkie jednako-
wym trybem wykonawczym uwiadamiaty, tem bardziej że i same rodzaje dążności
w zawodzie czynności zawartych, nie pozwalają jednolajności, a co więcej powo-
dzą że w braku zawodu jednej i tej samej czynności jeszcze niemierna zachodzi
różnica ztąd że władza dzielności wykonawczej nie jest nam wszystkim równa,
bywa tak rozmaita że niepodobna by ojaw dzielności mógł być jednokowym
jak niepodobna by wykon zawodu zrod rąk węższych i słabszych równał się wy-
sworom biegłego i doświadczonego mistrza. Z tych względów rozróżniła pier-
wotnie mowa policzna, oprócz podrzędnych dwa główne słownie trybów
dzielności wykonawczej w stanie ojawu, jak oto:

Pierwszy stopień. „Ojaw dzielności odpowiedni właściwościom zawodu,
który pewną i słowną cechą rozróżnia uwydatnia jaki rodzaj czynności
zalegał w zawodzie, czy bezwzględny, czy obieralny, czy przyrodni lub im spowi-
nowacany, z uwydatnieniem wszelkich onych znamienitości jakieśmi się
każdy zawód przez się wyodrębnia.

Drugi stopień. „Ojaw dzielności odpowiedni władzom uspořádienia,
który widatną nalerię rozróżnia cechą uwiadania jaka to w braku
2) Ob. Zawód i Rodzaje czynności. str. 5.

zawodu być musiała władza, siła, potęga usposobienia co mogła ayn-
 ności jego rżer tym a nie innym trybem ruchów na widok wydawał.
 „Boli”, pewnie bolała dusza w żalach po stracie miłego sercom przed-
 miotu, i w tem ^{istot} ojaw dricłności właściwej temu zawodowi; ale inaczej
 ojawia właściwości bolenia, dusza usposobienia męznego, inaczej skłama-
 niewieszę, inaczej dricł, gmin, ludy, gdzie nierówna im jest władza
 dricłności wykonawczej. Takie względy zawodu by rzetelnie uwidomić
 musiała mowa połoerna odrzucać stan dricłności wykonawczej
 wiecnie w tym duchu jak pierwotnie sam przyjmował i rozróżniał
 nauczyl stopnie samowładnej dricłności stanu; — zausim prosta konie-
 ność rozróżniał i uwydatniał najprzód troisty stopień „samowładnej”.
 władzy wykonawczej, pierwszy znamionujący stan dricłności bezwzględnie
 samowładnej, zwany „męski”, drugi znamionujący stan dricłności względnej,
 dalszym stosunkom uległej, zwany „żeński”, i Trzeci znamionujący stan
 dricłności domyślnej z uwięcia stanu rzecy wytykającej, zwany „nijaki”; —
 a w związku za wiedzą tej różnicy powsta powtórne koniurność odrożniamia
 dwu stopni władzy, inołącznej, zespoleniem się dricłności wykonawczej
 albo na spóśb wszystkim ogólnie stanom „prospolity”, co szkoła lizbą mnoga
 a „żeńską” nazywa; albo na spóśb szeregołniejery prus to ie spóśb
 żenie nastąpiło pod wpływem się znamionujących się samowładna
 dricłnością usposobienia stanu, co szkoła lizbą mnoga „męską” czyli
 „owobliwa” nazywa.

Przewodnikiem wytworu form czynności wstanie ^{ojawu} jest ta
prawda: „Pod wpływem jakich względów, powodów, pobudek odbywa
się czynności ^{zawód}, znanymi nami tych samych względów, powodów,
pobudek także się i ^{ojawia}.” Stąd pamięci zatem znasz ^{czynności},
różnicy ruchów w ^{zawodach}, a odrobę w rodzajach ^{działności}, wypro-
wadzać musi miano każdej ^{czynności} wstanie ^{ojawu} następujące
trzy cechy zasadnicze:

a) pierwszą cechę: „Czynności podjętej ^{zawód}, a to jest: znamię roz-
ruchów stanu i jego ^{działności} pod wpływem których ^{zawód} się odbywał.
To wyraża już sam ustroj (q, i, y, e, u, a) danego słowa, a którego wytwór
^{zawodu} idzie za uwzględnieniem tych powodów i pobudek pod wpływem
których ^{zawód} ^{czynności} powstał i istnieje.”

b) drugą cechę: „^{Działności} tegoż ^{zawodu} ^{Ojaw}”, a to jest: znamię rzeczy-
wistości że dzielność wykonawcza one rozruchy i ^{działności} (q, i, y, e, u, a)
^{zawodu} na jaw i wielok wydało, co prowadzą oznaczają przekazać
spławem danego ustroju (q, i, y, e, u, a) w słok głosu „T=at-it-ys-at-ut” (ciągły,
rusz/yt, cypuł, gad/at), a niekiedy skróconym strojem przez 2H wyraził
sam, gdzie usposobienie stanu z szeregołniejszą samodzielnością wydał,
powato, swia/at, zzią/ot, sie/ot, wio/ot).

c) trzecią cechę: „Usposobienia dzielności wykonawczej ^{stopień}”, a
to jest: znamię pod wpływem jakich-to przygodnych władz uspo-
sobienia pomienione rozruchy i ^{działności} stanu w trakcie ^{zawodu}.

16. Znamienie, ^{zawód} i ^{rodzaje} ^{czynności} str.
wzrostu stanu i jego ^{działności}, str. 3.

16. Ustroj, mianem

C. 42. C

du się odbywały. To oznaczać prowadzenia w odnośnych przypadkach karat
słotem poprzedzającego T-21) na samogłoski „a, o, y, i = T-ta-to | ty-li”, stosownie
jak jaki stopień dzielności władz wykonawczych w zawodzie zachodzi, mia-
nowicie jeżeli dzielności miejskiej to T-21), jeżeli ziemskiej to Ta), jeżeli rija-
kiej to To), a jeżeli pod wpływem władz społecznych a pospolitych to ty),
jeżeli zaś osobliwych to li).

W dopełnieniu tych względów występuje więc forma ojawu w pięciu-
rakuje postaci: „T-ta-to | ty-li”, i używamy jej ilekroć nam wypadnie
oznaczać właściwości ruchów i rozruchów stanu uwidamianych w trakcie
byłego zawodu czynności. Zgadza się sama ta forma T-21) wyrazem
„przeszłości”, minimy, a gmin, pomysłów w odroku nie świadom, na-
wet w niej minionej czynności skutek dokonany widzi. Zawód, prawda
minął lub minąć mógł, ale ojaw znamion ruchów i rozruchów nie
przepradł, owszem porostaje nam obu na widoku albo na pamięci, a to
właśnie co T-21) wypowiada, zaś dla tego że się zawód uwidomił, to
to dalekiem by już wyraził skutek czynności byłej w zawodzie. Zm
się urzyt, urzyt, to prawda, skutkiem byłoby gdyby co umiał, ale
tego samo „urzyt” nie świadczy.⁴⁾

Wzrost form ojawu różnica, Zawodów czynności.

Na wodzy tej prawdy że ojaw jest odzwierciedleniem stanu dążeń byłej w za-
wodzie, ustalają się następujące w szeregołności prawidła wytworu
formy T-21):

1) Stopnie bytów czynności w stanie ojawu, karmion długi stopień, etc. 2) Przebieg
Znamienitości imiennych myśleni
objawiającej: Myślenie bytów i miana czynności w stanie urzyt i urzyt (skuteczności, i)
porozum, ludzkie bytów stawa urzyt i urzyt (skuteczności, i)
miana i urzyt i urzyt (skuteczności, i) stawa „urzyt” w urzyt i urzyt (skuteczności, i).

jakich samych dążeń stanu, lecz z samowolnego pochopu dopeł-
nianych, wyrzucają wojawie znamie berwzględności na), zaim-
słok słowa brami wlewy dwugłosem berstrojnym at), poprzedni
(2) kloryzma jaką dzielnością ruchu rzec pierwotną była dopeł-
nianą, następną (T) ze zerzysię uwiadomioną została. W tej
myśli mówi się o: się / się - się / się, się / się i się / się palec,
się / się się / się obręć, się / się się / się upiór, się / się
się / się kwiatek... rozumiemy, sam od siebie własiwą sobie
dzielnością, podobnie jak to czynił ten co namyśliwszy się / się.

b). Słowa skrocone si-c) znamionując si berwzględnością również
jak słowa na-c)⁴ wytwarzają formę ojawu swego, podobnie dwu-
glosem berstrojnym at), by oznaczać ze berwzględna wynikłości
(si-c) dążeń dopełnianą była z samowolnego pochopu od woli
i władzy stanu. Ale spóśb wytworu jest nieco okoliczniejszy,
oto: Słowo si-c) przywołuje swe pierwotne z którego powstało, i
jeżeli to było słowo na-c) tedy odnawa słoi na), a w pamięci ze
skroceniem oznaczało i notęcinie czynności, spóśba brzmienie
samogłoski w pierwotnie: „e, a, o, e” i wymawia: a, a, o, e) jak na.
je - ja / na-c - ja / na-c, za - za / na-c - za / na-c, mo - mo / na-c - mo / na-c.
ci - ci / na-c - ci / na-c... jeżeli zaś pierwotne z którego si-c)
powstało, było słowo si-c), to wytwór staje nieco zawiślejszy,
jak oto dla wzoru:

4) St. Kienol, nur wzmuchon stanu, miana razinon, bawmii b) St.) : Znamionon
si-c / na-c) pierwotny mionon wzmuchon, St.) St. Kienol, wzmuchon słoi wzmuchon si-c) St.)

skrócone słowo:

nieś, wieś, wieś, seś, wleś, kleś;

jego pierwiolne:

nos/i, woda/i, woz/i, łaz/i, włóczy/i, kłóci/i;

ojan skróconego:

niśt, wiśt, wiśt, łśt, włśt, kłśt.

Okobierniejszym jest w tem że po odruceniu stroju pierwotnego ie-yi) spółgłoska stojąca przodem w pierwotnie zruchońia się: n, w, t), koniowa zaś swobodniejsze: s, d, z, k, t). Co zaś się ustrój pierwotny spółgłoska i zamiast: ē, a, o, e) wymawia: q, ā, ō, ē) pochodzi zład że skrócone ś-e) słowa oznaczają przez się stan wykonawczy już późniejszym niż był przedtem⁶⁾. Podobny wytwór otrzymują otrzymamy skrócone: nosi - wozi... taki sam wytwór otrzymać i słowo „chodrii” w znaczeniu ruchu w samowładnie ustaleń, nionym kierunku i zamiare, a to w ten sposób: po odruceniu niesłownego na teras stroju ie), zruchońia się przodem w pierwotnie stojąca spółgłoska: ch) na ś), zaś koniowa dz) zeswo, badera na d), i powstaje: śzedst, ojan z ustrojem e) na znak że cały ten ojan polega na własnem wyposażeniu słanu.⁷⁾

c). Słowa zawodu ē): „drzei, mrzei, przei, łrzei, wrzei, zrzei”, waisie przenosić wzniesienie organicznej dązinii z własnego pro, chopu wykonawczej⁸⁾ drzyi, mrzyi, przyi, łrzyi, wrzyi, zrzyi, wytwór

6) Wymowa i ustrój słów z stroju ś-e) porównaj drugie, str. 170. 7) W. Znamionitow słów

ie-e) przeima, karmu*i* b) str. 170. Znamionitow słów ie-y) drzei, str. 170. 8) W. Znamionitow

słowa ē) donga. 9) przyima dązinii z wzniesieniem organicznym, karmu*i* b) instytucja drzei karmu*i* b) str. 170. C. 43. C.

razą równie formę objawu swego dwugłosu bezstojnym aj a to w ten sposób: że po odrzuceniu stroju y swobodną, porośniętą spółgłoski a, a w pomiedzy między nie wsuwają brzmienie głosu a, częścią dla uzupełnienia nierówności formy pierwowotu, częścią za znak że tu rzecz samego pierwowotu na jaw (a) wydana, rozumieć się musi, zatem się mówi: dart, mart, part, sart, wart, zart; — co takie po wstąpieniu i przy „mle”, „ple”, które skróceniem ze słów „mleć”, „pieć” powstały, tylko że między zswobodzone spółgłoski nie a) ten ustroj e) się wsuwa i mówi: mett, pett, — wszystko na mocy prawa: brzmienie głosu gdy z drieżiny zarmystowej przechodzi na pole jawnej rzeczywistości swobodniejszej.

Na mocy tych prawideł uwidamiamy formy tak proste: a, i, y, e, u, a, jak i złożone, qat, aat, oat, eat, taką samą dzielność ruchów i taki sam ustroj uwyrobień, jakim się znamionuje sama przez się bez względu na dźwięk w braku zawodu swego, przez co porośnięta, stanowiąc i niezmienną normą wytworu wszelkich dalszych obrotów wykonawczych, i w tej myśli nazwała się szkoła wytworem formy „męskiej”.

Wymowa form objawu różni się stopniem władzy wykonawczych.

Znamy nam z ustroju swego „a, i, y, e, u, a” zawodu dźwięku, tak nam są z ruchów i znamion pramysłne, że już na pierwszy rzut oka pojmujemy, trybem jakich-że władz wykonawczych objaw ich powinien i może być przeprowadzony. Kto rozumie co znaczy

W. Związek pierwowotu z ustrojem uzupełnienia, przedmiotem uwagi, str. 1.

pisac, co daci szaleci, co dzieci albo dzieci wiec tem samym jak tu maja, sie uwidamia ruchy i znamiona. - Ale tu wlasnie wydarza sie ze ojaw powziętej daznosci nie w takim uwidamia sie swietle w jakim go pojmujemy, rozumie i miedzi chęć proste samo o sobie anawienie słowa; często już sam widok albo pamięć byleż w Zawodzie daznosci świadczy że tu dzielności wykonawera „nie domagała” zwykłym trybem ruchu przez to że stan usporobienia był wstrój samowolnej dzielności widocznie ograniczonym; albo przeciwnie charuje się że tu dzielności wykonawera „przemagała” tryb ruchów zwyczajny, będąc spoleżoną zespoleciem władz wyko- nawczych, czasem zwykłym sposobem czasem niezwykłym. Wymy padkach takich i sam wytwór formy ojawu, by być szetelnym, musiał się stosować do tych względów i powodów które wpły- nęły na odmienny tryb wykonawczy, a przez to samo musiał i powyższa stanowera forma ojawu zwana „męska”: (at-ity-ut-at-ąst, ańt-ot-ot-ot) wystąpić kształtem odmiennym i do wypadku zastosowanym. - W tej mierze takie pierwotwora ustalił prawa: Prawidło pierwsze: Gdzie się widocznie charuje że ojaw dziel- ności wykonawczej nie domaga zwyczajnym trybem ruchu daz- ności, albo też że przemaga, sam rozwiązuje się ustroj słowa spoleżony: „a, a, o, e” i wymawia: e, a, o, e) za znak że tu samowład, na dzielności usporobienia, zwana techniką szkolną „męska”, kształ-

Prawidło pierwsze: Gdzie się widocznie charuje że ojaw dziel- ności wykonawczej nie domaga zwyczajnym trybem ruchu daz- ności, albo też że przemaga, sam rozwiązuje się ustroj słowa spoleżony: „a, a, o, e” i wymawia: e, a, o, e) za znak że tu samowład, na dzielności usporobienia, zwana techniką szkolną „męska”, kształ-

z pewnych względów ograniczoną.

Prawidło drugie. Gdzie widocznym to pierwsze że samowolna, dzielność wykonawczą krępowaty pewne wiadomości nam własności usposobienia, sam odznacza się uwidomienie ogawu (T-a) odznacza się przystankiem w słok jego, samogłoski a=ta-ata), co techniką szkolną nazywa się „stanem dzielności wykonawczej żeńskim”, – zaś gdzie widocznym jest to drugie tyle tylko że samowolna, dzielność wykonawczą krępowatą pewna jakaś, lecz zistoty swój nie zupełnie wiadoma bo domysłna okoliczność, sam uwidomienie ogawu (T-a) odznacza się przystankiem w słoku samogłoski o=to-ato), co techniką szkolną nazywa się „stanem dzielności wykonawczej nijakim”, – zaim w związku z prawidłem poprzedzającym mówi się d(ał-ęła-ęto), j(ał-adła-adto), m(oł-ogła-ogto), ci(ekt-ekta-ekto), mi(ał-ata-ato), dzi(ał-ata-ato), d(ał-ara-arto); sze(ał), poszło zwyciężam opuszczai strój i mówię: sz(ał-szto), co jednak między ludem jeszcze się nie zewszyskiem upowszechniło, to słychać: „czy i ty posze(ał-s) takie kłopoty m akazał”, (prawda, że tu nie rozumie się meta „dokąd, ale, stan, w jaki sposób szto wykonanie).

Prawidło trzecie. Odwrótnie, gdzie widocznym że ogaw dążności przynagat i uwidamiał się dzielnością wykonawczą, spolegającą zespoleciem władz pomocniczych, co szkoła lubiącą mnoga nazywa, sam wytwór ogawu (T-a) powstawał albo prozopolity albo owobliwy.

a). „Powstawał prozopolity”. Gdzie widocznym że ogaw dążności dopełnianym był dzielnością wykonawczą sił zespolonych bez

rodziny jaki mógł być stopień władzy usporobienia właściwy, sam odnawia się, uświadomienie jawu ($f=af$) przystoskiem w słok samogłoski $y=ty-aly$), w techniką szkolną narywają zamiast „pospolitym, stanem dzielności wykonawczej, zinskim liśby mnogiej”, według tego pravidła więc mówi się: d(af-ety), j(adat-adty), m(ogt-ogty), prjekt-ekty), mi(at-aty), d(art-arty)...

b). „Konsławat osobliwy”. Gdzie widocznie że jaw dążności do, pełnianym był dzielnością wykonawczą się zespolonych z umysłu i z samowładnego pochopu od woli, sam odnawia się najpierw do tryb uświadomionego jawu ($f=af$) jest podany zespoleniem się dzielności (j) samowładnej, czasem zruhomia się, brzmienie głosu $f=\frac{f}{j}=l$ w słok samogłoski i=li-ali) za znak że tu stan jawu dążności w osobliwy sposób spoleżonym zostaje, w szkoła narywa zamiast „osobliwym, stanem dzielności wykonawczej, męskim liśby mnogiej, więc się mówi: ciag(nat-neli), zycz(yt-yli), wodr(is-ili), tam(at-ali), otr(ut-uli),... powłóre: gdzie widocznie że zespolona dzielność wykonawcza samowład występować nie mogła dla tego że dążności w zawód ujęła oznaczata właściwości usporobieniu przyrodni, zatem wpływem samowładnym od woli mało albo wcale nie uległa, sam ustroj słowa tego w taką właściwość oznaczata, jeśli był a) albo o) przechodzi się w brzmienie głosu e), co tyle jest jakby się rzekło: tu pod wpływem samowładnej dzielności (j) wykonawczej dopełniał się ($f=\frac{f}{j}=l$) jaw dążności usporobieniu przyrodniej e=eli). Jest to wzgląd który się tem pravidłem normuje:

Prawidło czwarte. Spółgłosny stan ojawu li-xli przybiera ustroj e) miasto a) albo o) gdy uwidamia przyrodnie usposobieniu dążeń, dopełnianie (l-x) samowłasną dzielnością (j) sił zespolonych; zaśm przybierają stroj e-eli) zamiast ali) albo o-eli):

a) Słowa o stroju ei),²⁾ gdy oznaczają si ojaw czynności odbywał się pod wpływem samowłasnej dzielności usposobienia; i w tej myśli mówią się wtedy: myśleć - myśl(at-eli), śmiec - śmi(at-eli), chcieć - chci(at-eli), nie - dzieć - si(at-eli), brześć - brze(at-eli), szaleć - szal(at-eli)...

b) Słowa o stroju si-c), jeśli obok znaczenia samodzielnie od woli ustalenia, nionej czynności,³⁾ jeszcze i takąż samą usposobieniu przyrodnią własności dążeń oznaczają, jak do znamionować mogą: „si”, „je”, „le”, „nie”, „wie”, „ple”, „kle”, „wle...”, zaśm w tej myśli mówią się z ustrojem e): usi(at-edli), isi(at-edli), ni(ot-edli), wi(ot-edli), wi(ot-edli), ple(ot-edli), kle(ot-edli), wle(ot-edli). Ostatnie si, si - „nie”, „wie” (wodsi), „wie” (wodzi), „ple”, „kle”, „wle”, domagają się ustroju e) nawet w stanie pojedynczym żeńskim a) i męskim o), tudzież w stanie spółki pospolitej czyli w mnogiej liczbie żeńskiej y), jeśli się wyrażnie o dwo-^(to-ty) tują do własności usposobieniu przyrodnich; i w takim przypadku wy-^(to-ty) twór ich formy brzmi: nies(ta-to-ty), wies(ta-to-ty), wied(ta-to-ty), ple(ta-to-ty), wle(ta-to-ty).

c) Słowa zawodu ai) słowem ei) nomenwate,⁴⁾ jakoto: dziai, grai, lai, piai, niai, siai, śmiai, si, spai, wiai, ziai; tudzież i te w mowa polowna i strojem ei) i ai) używają zwyczaj, jak: dzieć i dziai, mdleć i mdlaai, grzeć i grzaai... prze-⁵⁾istawiają z tego samego powodu swój ustroj a) w ustroj e), ale tylko wtedy kiedy oczyszczenie anamionują dążeń usposobieniu przyrodnią, co nie zawsze bywa, najmów dla tego że prawie wszystkie te czynności może wsta-⁶⁾dra usposobienia naszego samowładnie od woli wzniecać i ojawiać, jak gdyby wcale przyrodnie nie były, zaśm się będzie jak do sensu mówić

²⁾ Ol. Myśleć; myślisz słow o stroju ei) st. 2. ³⁾ Ol. Si o stroju si-c) znaczeniowo pierwsza st. 2.

⁴⁾ Ol. Si o stroju ei) znaczeniowo pierwsza i druga, bezmie A. b) st. 2. ⁵⁾ Ol. Si o stroju ei) znaczeniowo pierwsza i druga, bezmie A. b) st. 2.

174.
i eli) i ali), śmiali i śmieli się, wiali i wieli, nadriali, podriali i podrieli się,
drzali i drzeli, spojrzali i spojrzeli... a powtórę dla tego że niektóre z tych
a) dążeń sądem prawodawcy, żadnego nie dozwalają samowładnej drze-
nności; kto „bai” się, boi, albo „spai”, spi, tam samowład drzeźnności miejsca nie
ma; a „stai”, stoi na świecie wszystko czy jest potemu wola czy niema, więc te
te słowa nigdy nie przyjmują eli) zawsze samo ali), bali się, spali, stali.

Problemy tych udowodnień przykładami tu na tym miejscu nie tak łatwo,
bo przyrównujemy nas wyobraźni obroty stanu jedynie po własnościach
znanego nam ze swęj osobistości wykonawcy, a bynajmniej po samych znamio-
nach ruchu jakimi się drzeźność wykonawca bezwzględnie kłóży wykonawcy
sama przez się jawia, chociaż to jest właściwą cechą trybu bezosobistego. Nie
siedząc się płynąć pod wodę, odrzucamy bliższe tych rzeczy wywody do wykładu
czasu reszty w trybie mowy oznajmującym.

Tryby wytworów czynności w stanie wytegu czyli skutków swoich.

Skład trybów i miana czynności w stanie wytegu czyli skutkach.

Gdy mowa wskazuje na przeszkodzie nam nie to co prawda: że każda
czynność uwiadania drzeźności, ~~niekonieczną~~ pewne dążeń stanu, ale
przesąd że skutków drzeźności wykonawcy szukać nam kładą wyprzed,
między za obłędem tego co słowo znaczy; a w tem uprzedzeniu wydawać
się musi że czynności jak np. chromać, boleć, stać... iż nie przedstawiają
swego przedmiotu tak widocznie jak np. pisać listy, kosić trawę, drze-
rąbać, jechać i skuteczności są porównawcze. Ale to tak nie jest; wszakci
samo uwiadanie dążeń usposobienia właściwej już przez się jest

skutkiem, a skutkiem drzielności wykonawczej widocznym bosieli przed oczy
 anamiona anaki ślady wyraźnie rozernawere jaka nią dżinoi powoduje;
 idzie za tem ai wszelka czynności już abstrakcie pruchomienia swego sama przez
 się nieść uwiadania i wyłącza, własną samą siebie skuturności. Szukaj
 przedolej skuturności za obrebnem anacurem słowa jest maui stosunki słowa
 przechodnie z nieprzechodniemi, przemyciai względy syntaktyczne w roz-
 bior słowa etymologicznego. Można „wolać” i ktoś przyjdzie, ale to jest skutek
 przechodni, syntaktyczny; wołania skutek własny, drzielny, istotny,
 jest to samo czym się ten akt sam sobą uwiadania: głos donośny, lehu naprę-
 żenie, mollek ruchów gardłem piersiami po twarzy na ustach. Można
 pisać, listy, książki, paszkwile, leu i to są przedmioty pisania przechodnie, syn-
 taktyczne; stały pisania skutek nie przechodzi za oblag tego co „pisać” anaczy,
 i odrnara się powodem ocki, kreśleniem znaków, zaryciem przyrządów. No-
 tobnie kaıda czynności uwiadania już w samym Strakcie zawodu własną sa-
 mą siebie skuturności gdy drzielnością ruchów sobie własniwych wydaje na
 jaw anamiona, ślady, posłaki tej dżinoi która składa istotę jej miana.
 Ołowyst kło drzwi, wieko, zamek, „olwot”, jest skutek; zaswitała jutrzenka,
 skutkiem jest światanie samo; zamarnował kło lata, dobytek, mienie, skutkiem
 jest widok anamion jak kło zamarnowanie rozumie. Swoją skutki czynności
 zywolnie, same od siebie z pod ruchów jej wyłęgające, bez nich nie wredziatoby
 się czy była dżinoi jaka w zawodzie, bez nich drzielności wykonawera
 martwą i bez ojawu. Swoją myśli, skuturności, nie wyobraza tu daniej czyn-
 ności tworów lub drziel przechodnich, ale oznacza „Wyłącza” anamion jej samo,
 własnej drzielności wykonawczej, więc też gdzieby wątpliwości uszyjemy
 wyrazu „Wyłącza”.

Jest to właściwie ten sam co poprzedni „stan ojawu, tylko że z odwrótną
 1) H. Kolonne były anamion czynności etc.

Drugi stopień. „Skuteczność wyrażana”. Są znów inne czynności o znamienitościach tak mnogich i niestających, albo do znamienitości w innym zawodzie tak podobnych, że sam nie wiedzieć co za znamiona porównać by miały, a tu jeśli porostają znów nie wiedzieć co za czynności je powiła. „Kręci”? jakże mają być ślady po nim, kiedy inne znaki kło po, wróć kręci, inne kło kółko obraca, inne kło proces prowadzi. Albo, wybierając, jakie po tej czynności znamiona? Kiedy inaczej wybierają się gruszeki, jabłka, inaczej na sejm depulowani, inaczej zawód obywatelski. Rzeczelną znamienitość wystąpi dopiero po tym zawodzie który się wyłączenie (n) obie, rze. - Także i odwrotnie, na widok skutku ta sama niepewność. Jakże znamiona po płaczu? Lza na twarzy, oko nabrzmiałe? to nie wszystko, kło i w zaręczu się płakać z żalu, z bólu, może z radości, być może z gniewu, snadnie i z pustoty. Znamie rzetelnej skuteczności mioszka gdzieś tu wyłączenie (n) w jednym z tego może ani dopatrzeć na twarzy. - Albo, ołostasy kamienia, zkad i jak powstały? czy kło naniósł, narzucił, narzucił, czy może woda nasunęła? I tu rzetelna znamienitość skutku zależy także od tej czynności wyłączenie kłora, wykonawca obrat, a wiadoma temu kło ja, zdoła rozróżnić z pomiędzy innych.

Także znamiona w porostach wyprawdają wyprawdają rzeczy, wiść oholizność (o), ale jedynie takiej czynności której dążność wykonawca wyłączenie (n) po swej myśli był obrat i wykonat. - Skuteczność zatem takich czynności dowolną, nazwiemy „skutecznością dążności wyrażaną”.

Trzeci stopień. „Skuteczność domysłna”. Są wreszcie czynności o znamienitościach tak wąskich i niktłych że i śladu po sobie nie zostawiają. Naprawdę pożąda są wstrząsanie zawodu uwydatniają się widocznie z ruchów,

ale po spełnionym zawodzie bracia i gubia, znamiona swoje, i nie po nich
nie porostaje jak prosta pamięć i domysł że znamiona ich uwidamiato
[to] własne samego wykonawcy usposobienie stanu. „patrzeć”, pośli pasz
znac co czynię, a przestaniem patrzeć już ani śladu że patrzatem. Uspo-
sobienie stanu dzielności mojej się ujawniło (to), ale znaki porzucił. By-
„sią”, już ani śladu po kim że stał; byle zysk z oczu, będzie ślad nie po
tym że był, ale po tym co robił; „być- stać”, samo śladu nie zostawia.

Skuteczność takich czynności których znamiona samo jedynie upo-
sobienie stanu wykonawcy samem sobą na sobie uwidamiato (to), lez
po spełnionym zawodzie tylko się domyślać można czym i jakimi były,
powiemy „Skutecznością ~~stwor~~ dążności domyslną”.

byłoby oznaczenie w słowie wyraża wyli
Formy dzielności wykonawczych w słowie skuteczności.

Tu rozróżnienie tych trzech stopni w skutkach dążności wysł język takich
głosów które sądem jego wypowiedają wszędzie i zawsze podobną myśl jako
i tu zachodzi; więc też skuteczność rzeczysła oznaczał głosem ł, jako po-
jęcie stanowiących w rzeczywistosci ruchów których znamiona utwierdza-
widoczny stan rzeczy; — oznaczał głosem n skuteczność wyrażoną, jako
pojęcie ruchów wchodzących w zawód aktem dzielności bezwzględnej; —
a proste wreszcie uwidomienie byłej w trakcie zawodu dzielności wyko-
nawczej oznaczał brzmieniem głosu ł tym samym jakim się wszelki
ojaw oznacza. W tej myśli rozróżniał i tu głosami: ł n ł stopnie sku-
teczności; lez dodawał im w słok samogłoskę o za znamię widocznego
ojawu tej ochotliwości która się w trakcie zawodu znamieniem trybem

1) Wskazanie dzielności wykonawczych etc 2) Oznaczenie czynności etc 3) Wsk. Stan ac-nej
znamienności drugą. etc 4) Wsk. Formy dzielności wykonawczych w słowie ojawu, etc

działności wykonawczej uwidamiała. Są bowiem tryby wytworów skuteczności
a ojawu sobie rodzime, tworzą się obopólnie w chwili gdy zawód dążeń
płonie a nam na widoku albo na pamięci zostawia w ojawach: tryb ru-
chów i sposobów działalności wykonawczej, a w skutecznościach: znamiona
po tych ruchach widoczne i zmysłem pojętne. Będąc tedy źródłem sobie
spółne, ulegają w gruncie prawom wytworu tym samym, z tą doświadczenia
że w skutecznościach musi się rzecz ruchów uwydatniać czasami różni-
ściej i widoczniej niż było w ojawach, bo tu ruchy swym krokiem nłyną,
a w skutecznościach osiadają w przeszłości znamion. Węc też dla tego
formy skuteczności do no to będą przegodnie musiały ściślej uwydatniać
ojaw rzeczy swego pierwołu tam wszędzie gdzie ruch działalności wykonaw-
czej w zarzątku swym nie nicie jeszcze tak wybitnej cechy swych znamion
jak się nimi skuteczności po zamknięciu ruchów uwidamia naocznie w
nieuświadomości. Gdyby nie ta konieczność, byłaby prosta przemiana słoku
T na stoki do no to już i wyrazem miana skuteczności. O to co w tej
mierze ustalają tryby wytworu form skuteczności:

Wytwory skuteczności nazywają się trybami (to).

Forma słowa to przystupia tym czynnościom których dążeń - jak to okazał
wstęp poprzedzający - od chwili zawiązku swego po sam koniec zawodu, jedno-
stajnie jednym i tym samym odbywa się ruchem, a w skutku swym uwidamia
się naocznie tem samym znamieniem jakim rozpoczęła. W tej myśli przy-
mować muszą formę to słowa następujących zawodów:

a) Słowa ostróż ui, były tylko w trakcie zawodu naocznie stawiały na
widok znamiona swych ruchów, muszą stać skuteczności wytworzyć prosta,
przemiana T na do, i mówić np. otr(ut-uto), wyr(ut-uto), zak(ut-uto)...

b) Słowa ostróż ui, były tylko w trakcie zawodu naocznie stawiały na
widok znamiona swych ruchów, muszą stać skuteczności wytworzyć prosta,
przemiana T na do, i mówić np. otr(ut-uto), wyr(ut-uto), zak(ut-uto)...

a to dlatego iż znamionują skuteczną spełnianą aktem czynności sobie przy-
wziętą i z rozmysłem w tej myśli ażeby do skutku przeprowadzić wstąpi-
wości które ^{wykonawcy} jej stan w sobie (u) zawiera; — a przyjęta byłaby pewnie chybion-
mości i nierozgodna, która by dalszością swych ruchów stale i jednostajnie
nie przystępowała od samego początku do końca zawodu.

b). Słowa o stroju ēi) organiczne, wzięte z umysłu od woli (i-y) przenosi-
ku oznaczeniu czynności dokonywanych ruchem temu ēi) słowu podobnym
ale na polu rzeczywistości, jak są: „drzyć, przycić, wrzycić, brzyć, żryć, musz-
stan skutecznosci oznaczai także prosta przemiana swego ojawu: „darł,
paot, łast, wart, iart, na to), darło, paotło, uwarło, zawarło, poziarło... a
dla tego że przenosi-ku z umysłu od woli powzięta byłaby całe myślną
i nierozgodną, jeżeliby znamion swoich w rzeczywistości jednostajnym
trybem nawznie nie przedstawiała; — brub, który także i słowem „pet-
mett, przyznajają i mówią: petro, metto.

c). Słowa o stroju ii-yi) przyrodnie, byle w trakcie zawodu prze-
stawiły znamiona dążeń swych uskuteczniane widocznie z samowol-
nego (i-y) pochopu od woli, muszą podobnie stan skutecznosci wy-
razić prosta przemiana słowa I) na to), i mówić np. zab(i)-to, uw(i)-to,
wym(y)-to, odkr(y)-to... już dla tego że jako przyrodnie tworzą się,
zawsze jednostajnym trybem ruchów, a potem że zdrożną byłaby wola
samodzielności obiorczej (i-y) która by się w skutku okazywała znamie-
niem przeciwnem powziętemu zamiarowi; — co ażeby uwidocznić, odnaw-
muwa powołana zawsze powzięty z umysłu zamiar przyborem w pierwo-
pewnego przedmiotu: „u, do, od, za...“ tam gdzieby zachodzić mogła wątpliwość

Ob. Hynd, „Słownik słów o stroju ii-yi) i jego znamienitości, str. 2. Ob. Słownik zawodu ēi) znamienitości
długa, ustęp B. b). str. 2; Hynd, „Słownik ojawu różnic, zawodu czynności, pramie do końca, str.
ustęp C). str. 2. Ob. Słownik ii-yi) znamienitości czwarta, ustęp a) str. 2. C. 46. C.

skuteczności nie samowładnie zsumyła powzięła i dopełniając; zatem jej mówi: (u. za) xylo, (do. od. przeszło) ... czego proste „xylo, bylo, wyobrazić przez się, nie może.

d). (Mowa o stroju q̄-nq̄ jako miara pojedynczych ruchów schwytywa-
nych z pojęcia lub pojęcia wrażen⁸⁾, oznaczają rzecz i okoliczności (o) dą-
żności zawsze tak wyrażonym i jednolitym ruchem, że skuteczności ich
musi się niezmienne, tem samem oznaczeniem, zatem q̄-lo obwieszczać.
Tym też rezultatem wyznacza ją mowa polowa lub z uwzględnieniem
właściwości porównania i różnicy wzniesienia słów q̄-nq̄; zaś wytwór
idzie tym trybem: najmód; rozwiązuje się spółgłosny strój (a) ojawu (1), i
q̄ przechodzi na q̄ za znak że słowo weszło w ściślejsze bo ze skutku
swego widoczne porównanie, z czego zatem powstaje strój formy q̄-lo; —
nowłore; w ten strój q̄-lo wipa słowa q̄ koniową spółgłoskę pierwotną
czego też żadnej w brzmieniu jej odmiany, i mówią xy. d(q̄-lo), j(q̄-lo),
gi(q̄-lo), wzi(q̄-lo), z(q̄-lo), wykł(q̄-lo)... za dowód że tu dążeń z
samowładnego uwyrobienia zatem „stała, dzielności swoją do skutku przy-
chodzi; odwrotnie temu potrzebie, słowa o stroju nq̄ spółgłosą brzmienie
swego głosu n przez j = n = n' za dowód że dzielności ruchów, xy. lo z pojęciem
xy z pojęcia wrażen, zawsze schwyty się wtedy dopiero kiedy wrażenie
już się bezwzględnie nacięto¹⁰⁾, więc wtedy kiedy rzecz pierwotna już swą
dzielność (i) na zmyśł dostarczając bezwzględnie (n) wywarła; zatem też
wtedy musi mówić się xy. pch(nq̄-niēlo), lk(nq̄-niēlo), ciag(nq̄-niēlo), dmuch,
nq̄-niēlo, marz(nq̄-niēlo)...

8) bb. Kymid; xy. lo słów o stroju q̄-nq̄, oznaczających pierwotną, str. 7. bb. Sto
q̄-nq̄ / oznaczających drugą, niēlo. b. 7 m. 7. ¹⁰⁾ bb. lamie niēlo. a.

Wytworzyć skuteczną wyścigową (czyli formę wyścigową no).

Forma słowa no) przystąpiła tym czynnościom których ruchy tak są mnogie i rozmaite że wyścigowa im dążeń rozpoznaje się dopiero albo po znamionach dopełnianego dzieła, albo po znamionach stanu w jakim wykonawca porusza się. „Robi”, wiemy co znaczy, ale jaka z robienia skuteczną, to wyścigujemy dopiero ze znamion obranego do roboty dzieła, albo gdy widzimy w jakim zajęciu stan wykonawcy porusza się, co na jaw wydaje, do czego idzie. Stosownie jak do czego dziełności czynności znaczeniem swoim się odnosi, czy do spełniania dzieła pewnego, czy do okazania stanu w jakim wykonawca poruszał, wytwarza się miano skuteczności formą albo ono) albo ano), a to krytem wytworu następującym:

a). „Wytworzyć skuteczną wyścigową formą ono)”. Gdyby pierwotnie uważał się w dążeń wykonawcy było zwrócić dziełności (j) uspołobienia swego wyścigu na dokonanie pewnego dzieła, tam spotężać koniową spotężłość pierwotną i wiązać ją w stroju o) za znak że tu w skuteczności dążeń wchodzi zamiar pewnego dzieła, pewnej okoliczności wyścigania no).

Kształta z tego forma ono), którą z tego względu przybierać muszą te słowa:

najmłod: słowa o stroju ic'yc') jako miana czynności z samowładnego od woli, zatem wyściganie z własnego pochopu przedsięwziętych i dopełnianych; ludzies i słowa ec') organiczne, podejmowane we właściwym ich znaczeniu, lecz wskutek w duchu słów ic'yc') z samowładnego od woli popędu, jak są np. „mierzyc”, „wymyślić”, „przyjąć”, „opatrzyć”²⁾ – wytwarzają formę swą skuteczną w kształcie ono), byle wprawy koniową spotężłość pierwotną swego spotężyły, co, jak wiadomo, odbywa się podlegając ^{brzmienie swe} ~~złoty~~ ~~niektóre~~ ~~dekoracjom~~.

1) St. Stopnie dziełności wykonawcy w słowie skutecznosci, stopnie drugi, str. 7. 2) St. Stopnie, wyścig słów w stroju ic'yc') znaczeniowo utworze str. 7; i słów ec') znaczeniowo druga str. 63, str. 7.

złagichone na nowo podetchem przez ch-h-j;
~~złagichone~~, ~~złagichone~~ ~~złagichone~~ czyli co to samo jest: za ujęciem lub naddaniem
 lehnienia przez j; zausim:

spółgłoski c-dz za ujęciem lehnienia j przechodzą na c-dz, krę(cit-
cono), ma(cit-ono), wy(dzit-dzono), cho(dzit-dzono)...

spółgłoski s-z za ujęciem lehnienia j przechodzą na s-z przymu(cit-
zono), wo(zit-zono)...

spółgłoski ś-ź za ujęciem lehnienia j przechodzą na ś-ź, stosując
 brzmienie pośledniej do brzmienia jakie poprzednia nabyła, na mocy
 prawa: spółgłoski do siebie należące zgadzają się muszą rodzajem brzmienia;
 zatem się mówi: ro(śit-szono), je(źdait-źdzono)...

spółgłoski zarodem otrc: l, n, m, b, p, w, f połączają się przyborem lehnienia
 przez j, co w płynnym toku mowy wydaje się jakoby się wcale nie odmie-
 niały, wymyslił-wymysłjono-wymysłono, gonił-gonjono-goniono,
mamił-mamjono-mamiono, wabił-wabjono-wabiono, lepił-lepjono-
lepiyono, bawił-bawjono-bawiono...

spółgłoski zaś przyobce: sz-ż-ż-ż-ż i^z oznaczają dzielność przymiot-
 nej usposobienia dążeń, trzymają się własnej dzielności wykonawczej nie-
 zmieniają, i mówi się zatem: ru(szył-szono), wro(żył-żono), u(szył-żono),
opa(żył-żono), ma(żył-żono)...

powłoc: Słowa o stroju ś-l jako miana czynności zamiarowych, których
 dążeń samowładną od woli dzielnością ^{istotności} uskuteczniają albo zjednostajnia-
 ną, wytwarzają formę swą skutecznoscią wyprowadzić wzorem słów ś-l
 lecz z ściślejszym uwzględnieniem jak dalece dążeń usposobienia może być
 samowład od woli ustalenią lub zjednostajnią. Powstają tu w tej mierze
 względ powyższej przy wytworze formy: eli zastreżony, że gdzie dzielność

Pl. Głosy polskie, Spółgłoski, str. 1. Rudekny wzrocz dążeń rodzajem obieranych str. 1. 66.

Głosy polskie, Zgłoszczonosci, str. 1. 66. (Słowa ś-l) znaczeniowo pierwotne, łacina, str. 1.

wykonawca samowład występować nie mogła dla tego że dążeń była uspo-
bieniu przyrodnią, tam ustroj pierwotny a-o) przeciwstawiać się musi na e)⁶⁾ to
jedno, a drugie to: że koniowe spółgłoski pierwotne wiążą się tu w stroje ono)
przymiotnie, to jest całe złagodzone tam gdzie „samowład”, dzielności wyko-
nawcy uwidamia się mniej różnym anamieniem w rzucywistocie; zwró-
ćcie że:

spółgłoski anaczeniem zrównoważone k-g)⁷⁾ wiążą się brzmieniem przy-
miotniczym z przegłoską: ca-2)⁸⁾ z. włókt-włociono, upiókt-upieciono,
wyrzekł-wyrzeciono, postrzegł-postrzeżono, zaprzęgił-zaprzężono...

spółgłoski zaś anaczeniem wykonawcze, jak: f, d, s, z) wiążą się brzmie-
niem całe złagodzone, z. miókt-mieciono, wiódt-wiedziono, nióst-
mesiono, wiózt-wierzono, łózt-leriono... atoli gdzie anamii doko-
nywanej samowładnie skuteczności jest przez się widocznym, tam
konowa:

spółgłoska d) wpada wrotem słów ie) z ostrą, i dla tego mówi się:
jadt-jedrono, przadt-przędrono.

++++

Anamiennością jest tu powinowactwo między formami elo i ono). To-
wa zawodu nae) mogą skuteczności dzielności wykonawcy oznaczać i
formą ono), a to w tedy, kiedy dążeń nae) podjęta i dopełniana była
z umysłu i z samowładnego od woli pochopu. Gdy chłopcy w biegu
„pociągnać”, pociągnęli powłok za sobą, palcząc na to widać co się stało,
powłok pociąggnieło; ale tego nie widać czy to z umysłu i z swawoli, a
przecież dążeń taka mogła równie a może przeważnie na wykonanie

6) M. Kępczyński form słowa ie-e) różnicę, atoli wykonawczych, przeciwstawił brzmieniu ustępnemu b) sta-
7) M. Kępczyński, wykonawczy słów ie-e) przeciwstawił brzmieniu a) sta-
8) M. Kępczyński, wykonawczy słów ie-e) przeciwstawił brzmieniu a) sta-

C. 47. C

wpływai. W takim przypadku gdzie samodzielności woli wytworza sku-
turności dążeń ius się nie powie (to) ale (ono), zupełnie wytworem
obieralnego zawodu (i-uc), to jest połącząc n) przygłosem i) na n-runo).
Zgad prawem: „Gdzie drzełności czynności naci występowała dążeń ius,
samowolnego wyboru, sam stan skuteczności jest (ono)”; zatem jak do
musli mówi się: ciągnięło i ciągnięno, drawnięło i drawniono, zwinęło
i zwiniono, zamknęło i zamknięto, zargnięło i zargniono...

b). „Kształt skuteczności wyłączonej formą (ano)”. Gdzie pierwotnie
wyraził chiał się w dążeniach wykonawcy było wydać na jaw (a) tę rzecz
tę okoliczności która wyłączenie (n=no) stan jego zajmowała. Sam wiązał
koniec spółgłoskę pierwołu wstroj a) brzmieniem głosu słosownem
wedle wpływu tej okoliczności w której wykonaniu porostawał. Powstała
wtedy forma skuteczności (ano), którą z tego względu przyjmować muszą
te słowa:

najmłod. słowa o stroju (ai) właśnie ich znamionują to byłoby wyłączenie
jakim trybem i trybem ruchów stan wykonawcy idzie do jawu własnej
wyporobienia swemu dążeniu. Dążeniu (a) usporobieniu wykonawcy własniwa,
i bezwzględna i obieralna i przyrodna, a względu te poróżniat siłę
wytwór pierwołu słów (ai) rozwojowych. W jakiej myśli przeto powzięły
był rozwój czynności (ai), w tej samej myśli odpowiadać musi i forma
skuteczności i zatem pierwot słowa (ai) wiązały się w formę (ano) tem samem
brzmieniem głosu który mu już początkowym zarodem przystała; więc ten
w skutku nie mu się ani dodaje ani ujmuję, lecz prostą przemianą jawu
(at) na (ano) wypowiedzi i mówi się: db(at-ano), psch(at-ano), koch(at-ano),
zawada(at-ano), zamraś(at-ano), zamac(at-ano), nocow(at-ano), wycień(at-ano).

Ob. Nymid i nymid słów a stroju (ai) etc.) Ob. Kiemol słów (ai) rozwojowych i nymid
nymidów jego, etc.), tudzież i nymidów nymidów.

-ano)... wiaś-wiano, zasiał-zasiano, śmiał-się-śmiano, dał-dano...

przewłóre, słowa zawodu ei) bądź to samoistne bądź organiczne, gdy
objawem swym oznaczają stan w jakim się ~~przewłóre~~ wykonawca z przy-
rodniczego swemu usposobieniu znajdował i porostawał, i w tej myśli
^{przemieniają} objaw swego ai) wprost na ano), jak np. mieć-miał miano, śmieć-śmiał
śmiano, sieć-dział-dziano), musieć-miał miano, myśleć-miał miano, drzeć-dział-
drziano, patrzeć-patrzat-patrzano, spojrzeć-spojrzał-spojrzano...

Wytłumaczenie skutecznosci domysłnej czyli formy wystąpienia To!

(Nowa klótych okoliczności jest płonna, oznamiennych nietylko, rozcznawczych
jedynie po ruchu i z pólzienia stanu w jakim wykonawca w trakcie zawodu
porostaje, wyrabiają formę skutecznosci w sposób albo domysłny albo przenośny.

a). „Forma skutecznosci domysłnej”. W każdym zawodzie, ai, na, ii, yi,
ei, ui, ai, si, c) zachodzą czynności klótych skutecznosci jedynie w ciągu wyko-
nania jest oznamienną, a po spełnieniu niknie ślad i oznamienie, sama
tylko pamięć porostaje po nich i wiedza że w loku uruchomienia swego
skuteczanie na stan wykonawcy oddziaływały. Cui się czuje, żyje się żyje potki.
Czuwa czuie i żyje, ale co za ślad po nich gdy minęły? Ślad jak po ślali
na morzu - porostata prosta wiedza że wykonawca w takim porostawał
półziniu gdzie własny stan jego ponosi skutki tej dązności którą swoją
działnością objawiał.

Przy takim składzie rzeczy wchodzi w formę skutecznosci nie samo Znamie
działności i dązności objawionej, ale opozycja tego jemu i Znamie tego usposobienia
stanu co wpływa na działność objawianą sobą samym na sobie odwracając i
odwracając. - Lecz aby gdzie wykonawca na wpływy własnej działności sam

3) Bl. Wywid i myślenie stan o stroju ei) i ich oznamiennosci drugą, etc. 4) Bl. Wywid, stan
objawu i dązności zawodu i czynności, przemiana drugą, etc. 5) Bl. Skopnie działności wstąpi skutecznosci,

sobą się odzywa, a znamiona dążeń swoich sobą samym na sobie odwraca i odurzajemnia; to nie jest znaczeniem słowa, ale wyrazem stosunku między jawem dążeń a imiennym stanem samego wykonawcy. Węć ten język formę tego rodzaju skuteczności składem syntaktycznym uarmystwia, a to w ten sposób:

najmłod. wypowiedzi imiennie stan wykonawcy zaimkiem, zwany
berosobistym (siebie, sobie, się), wymieniając według reguł syntaktycz-
nych, notowanie stanu „odwzajem.”. Tym spadkiem „per accusativum” = się;²⁾ do-
tego przydaje:

protokół, wyraz aktu ujawnionej dążeń i zwykłą jak zawrę formą
objawu (T) ale w rodzaju nijakim, To), za znak że tu się wypowiedza pewien
akt znamionujący się jedynie z pojęcia słosunków wykonawczych."

W połączeniu tego dwójga powstaje forma: się + to) na wszystkich takich
przypadkach gdzie słan wykonawcy sam sobą na sobie odzwierciedla i odzwier-
ca skuteczną dążność wyrażoną. Gdy powiemy: Jak się żyło tak też się i
umierało, tedy się rozumie że słan ponosi skuteczną własną dzielność sam
ciężca tu śmierci, czyli innymi słowy: że własną dążność zostawał odzwier-
cila samo, gdy się powie: Wstało się nie zawsze tak jak się spało. Działo się
działał ogorzenia nie mało, a wołało się miłością kiedy rady nie było.
Udało się znaleźć choć w ukryciu było. Cniło się po weselu, śniło i po
smutkach.

Łaskajemy tu dwie znamienitości:

Onamienitoli pierwsza. W toku życia najcięższej sak bywa że po zabiegach i pracach często ani śladu; więc się że było zajęcie, były wysilenia, lecz zna, mion ni pozostałi pośrodkach nie widac. Żalaka wiedzą i takim przekonana,

1) H. Kysim Loun ojavu vöimicä vltade myskonaverijeh. pramiitto drogje. etc. ? 2) H. Lnammi.
miten iten ahtojä 18-48? ^{baa} canada, ^{ukap.} b) - etc. - ?.

niem *si* musi i odpowiednie wystawienie. Widoczna że w takim przypadku forma *to-no*) jest miejscowna, bo ta sędzi po skutkach rzeczywistych i ze śladów za objawem pozostałych. Tu zaś gdzie tylko z pojęcia stosunków sędzimy że mała się odbywała nie widząc czy z tego co było, nie porostaje na prawdę ni innego jak wyrarii że w położeniu takim dążeń nasza wywierała dzielność swą na własny stan nasz na „nasze się” – a „nasze się” wodać, że taką samą skutecznością odpowiadało „to”. W tem przechodząc mówimy: Ciągnęło się ciągnęło póki wsteh był w stanie; dris’ już i siły opadły.

Znamienitość druga. Za przyborem znamienia odzwierciedlającego „się” przeistacza się słowo wszelkiej skuteczności w słowo skuteczności domysłnej. Jest to prosty wniosek stąd że iż wiemy że stan objawu, uwidamnia to samo co w zawodzie było. Jeżeli forma objawu *to*) za przyborem znamienia odzwierciedlającego „się” przybrała znaczenie skuteczności domysłnej, tedy oś, wrośnie słowo wszelkiego miana (*aci, naci, ii, yc, ei, ui, ai, si, c*) za przyborem tego samego odzwierciedlającego znamienia „się” oznaczać musi to samo co objaw wypowiedzi, to jest że wykonawca sam sobą na sobie wydaje w odrębnym znamieniu jakie wymaga własna jego stanu dążeń. W takim położeniu bardzo często się znajdujemy, bo bardzo często podejmujemy czyn, nosis, bądź to polubownie bądź z konieczności, którym tylko własne nasze stanu upodobienie, nanie urzucia, chęci, zyczenia odpowiadają, jak np.: mnie się, grze się, chęć się, śmiać się, bać się, zęknąć się...

b). „Formy skuteczności przenośnej”. Słowo o skuteczności domysłnej (*się+to*) nabywa formy przenośnej, to jest albo rzeczywistej (*to*) albo wyłączonej (*no*), gdy jego pierwotne znaczenie albo rozszerzamy albo ściśniamy.

„Rozdziera się, pierwotnie znanie, poddając słowu ustroj nowy, jak np. ztego: łehnać, łehać, łehi... gdy powstanie: łehać się, łehać, łehać...”, „Sciesnia się, poddając słowu względy nowych zamiarów, co za przyborem rozmaitych przymków przodem słowa się dzieje, gdy np. ztego: żyć, być... powstanie: użyć, dożyć...”. Słowo tak przeistoczone, otrzymując inne, albo ściślejsze znanie, snadnie może w tym nowym zawodzie pozostawiać ślady po sobie, zatem i forma ich pierwotna „skuteczności domysłnej”, przejść w formy skuteczności albo rzeczywistej (to), albo wyświeczonej (no). Dobrze się też powie: łehano, łehano, łehano się, użyto, używano, dobyto, dobywano,... czego pierwotnie „żyć”, „być”, „łehać”... mieć nie mogły.

Bywa że zawody, trudy, zajęcia, odbywały się dzielnością spotężoną, bo spotę wykonawców wielu, a śladu ni skutku po tych wysiłeniach nie pozostawiało. Wtedy na oznaczenie tej skuteczności jedynie w ciągu wykonania widomą była, używamy formy wyjawu z mnogiej łehby = li), i w tej myśli zamiast: „ciągnięto, albo ciągniono, albo ciągnęto się wóz i zosta, wiono”, mówimy: ciągnęli wóz ciągnęli i zostawili.

Tę- to tryby mówienia które ostatownie składnia syntaktyczna wyjasnia, tu zamykają wytwór ruchów dążeń i probowanie wykonawczych; Następnie wytwór ruchów dążeń przymiwniczych, wzajemnością, lub uświadomieniem stanu wykonawcy im odpowiadających.

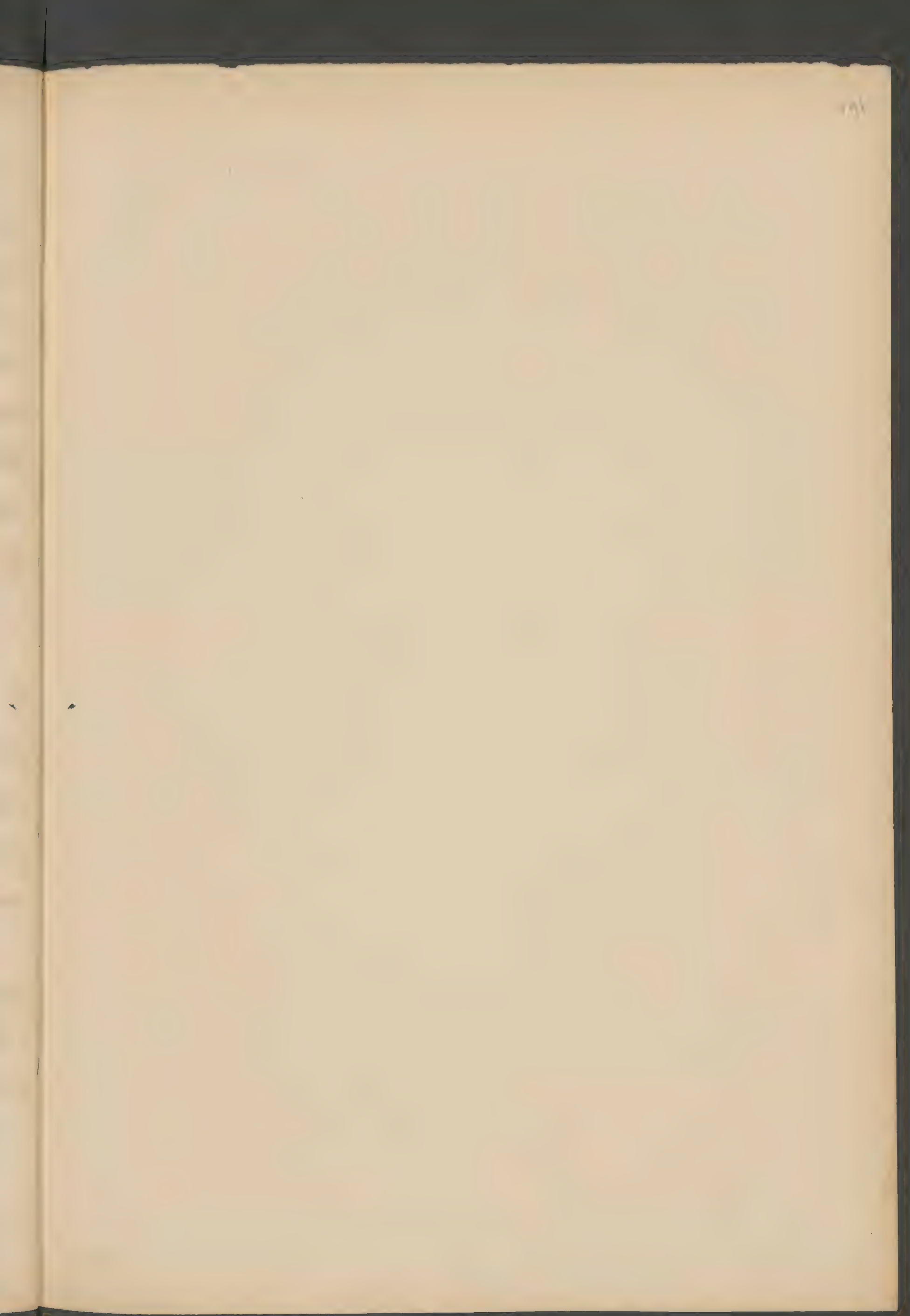

1) W. Obrót brzośny ruchów, czyli przejściu stów brzośnych w dokane i odwrotnie, str. 2.

C. 49. C.

Przebiegi Wytwory słowa trybem ruchów wzajemnych.

Wzajemne tryby dążeń i wytwory słowa.

Przedwstępny wywód rzeczy i trybów wykonawczych wymieni obok łus,
nych, osobny tryb dążeń, wzajemnych, i rozumie słem wykonawcy taki,
który równocześnie dopełnia dwóch czynności dążnością odmiennych."

Powodem było dostrzeżenie że i w najobojętniejszym stanie zawodu, nigdy
połocznie wykonawca dążeń samodzielny nie jest, zawsze obok niej, przy
niej lub za nią dochodzą się inne, usposobieniu wykonawcy, przymiotnie włas-
ciwe, które wspólnie z połoczną w wykonanie wchodzi. Podras gdy ręka
pisze, patrzy oko, ucho słyszy mowę i słucha, umysł myśli, zmysłowość tworzy
obrazy, a rozum a rozsądek i wyrytkie władze wchodzące w skład orga-
nizmy stanu, nie tylko że równocześnie dopełniają ruchów swemu powo-
łaniu i usposobieniu właściwych, ale oraz własnościami swymi przemi-
niają powzięty akt dążeń połocznej tak, że się ich znakami sam
przymiotnie uwypatniać musi. Już krzawie będrze i kosaławe, piomo-
gdrze nie patrzale oko albo ramię, drzale, mylne i beśladne gdrze zasypiała
przylomność umysłu. Komu przyjdzie pod porę spiewać gdy go chrypska
trapi, będrze i spiewać chrypliwie. Wzajemność widoczna: za podniecia dą-
żeń wykonawczych ochłona lub wyzwana dążeń przymiotna, udziela
wykonawczy swoich własności."

Tę same tryby dążeń powtarzają się w jawnej rzeczywistości, gdy nam
pod porę zajęcia się pewną czynnością nasłuchują obci druga dążnością odmienną,
i nalega z taką koniecznością że ją albo łacnie wspólnie albo bez zwłoki następnie
wykonawcą przychodzi. Podobne przygody często. Nimowolnie obojętnemu

106. Wywód rzeczy i trybów wykonawczych, str. 3.

Kleja się very gdy czyta Plutarcha, podobno gdy ciekawemu czoło wypogadza. Mi-
mowolnie i nagle twarz skromnemu wstydem może i gniewem gdy obelżywe
zasłyszysz słowo. Bywa że u stółu cześć inną zajęci, musimy słuchać i odpo-
wiedzieć na pytania wcale niepokojące. Wydarza się stanąć nagle i
mierzotornie wynosić gdy się w kominię zajmie.

Widowanie w takich i tym podobnych przypadkach wykonywamy ściśle
dwie czynności dążności odmiennie; pierwszą jest nasza własna, nam przy-
miotnie powodna, ta, która właściwie nasz stan zajmuje lub zajmowała, a
drugą jest wtrętna „nam przygodnie wykonawca”, ta, która obci nalega i w
wykonanie się wciśka albo wprasza. Obie wiążą pewną konieczność, jakaś
okoliczność, czasem nasocnie widoma, czasem zaoerna, domyślna, która sprawia
że stan wykonawcy musi następczo dążność albo w społecznym braci zawód, albo
w nieoczekiwane po nim następstwo, a tem samym równocześnie obciema się prze-
mować i uścisnąć tak własnościom dwój własnej jak i następczo dążności.
W duchu tej konieczności powstały trzy osobne tryby wzajemniac: pierwszy
wzajemniaczy tryb spoty czyli wzajemnego zawodu; drugi, wzajemniaczy tryb
następczo czyli wynikłego objawu; trzeci, wzajemniaczy tryb skuteczności
wypływającej z uczestnictwa w dążnościach; jak oto:

A). „Zawód czyli spoty wzajemniaczy dążności”, występuje widocznie tam
wszędzie gdzie stan wykonawcy przeżył urzucenie pewnej konieczności podję-
muje następczo sobie dążność w tę samą porę kiedy i swą własną, i jednym
zawodem obci spotem wypełnia; jak to czynią np. pobożni gdy pokorą zdjęty kłę-
czy i modlą się, a obłudny żebrak gdy stoi o kuli i żebrze. — Na cześć atoli ta ko-
nieczność polega, co jest bodźcem, powodem, pobudką, co istotną nacią która wiąże
dążność następczo z dążnością wykonawcom przymiotną, w tem rzecz cęć,
szerego zastanowienia; dostrzegając z udrumia widzi krok dążności smutnych

sie razem jakoby nie z dwóch osobnych kłóbków, widzi że jedna drugiej pod-
nosi własności, przyczyny uwydatnia, znaczenie wyświeca, więc wyznacza
ich związek wedle pojomości swojej jak mu rozum, rozsadek, cęsto dowcip
niechcący i utłuda domyślna podpowiada i wróży, być może mylnie nawet
i zgorzaniem surowej logice, ale zawsze wiernie dostrzeżeniu swemu. Co
Greyn pisał: „Właśnie gdy w niebo patrzył, wpadł w jamę Sales”, nam by
naturalniej widzieli: „Gdy w jamę wpadł, patrzył w niebo Sales”; ale co?
gdzieby się podzielała ta szerokość słusznego Salesa. Nie o naturalności
tu chodzi, nie co gorzej co lepiej, ale o związek; a czy ten związek logiczny, to
niektórzy rozstrzygają wyrocznię władze umysłu; mowa potoczna dopełnia swego
powołania gdy słownym wytworem słowa okazuje jak dostrzegać pojmować
zespół dążeń sobie wzajemnych.

B). „Gdyby następnostwo wzajemnych dążeń”, zachodzi wtedy gdy
stan wykonawcy zniewolonym się widzi w chwili dokonanego zawodu swojej
dążeń, podejmować lub przyjmować po niej w następstwie strącając
się inną dążeń, co jest koniecznością wtedy gdy następna jest prosta
wynikłością poprzedniej jego własnej, jak to bywa że się odpręża po
zanimanych trudach, że wysiadamy z powozu gdyśmy stanęli na miejscu;
że łazimy przylamnowi gdyśmy zasnęli albo omdleli. W przekonaniu
że niema czynności bez wypadku, oczekujemy i domyślamy się po każdym
akcie byłym lub zostającym w zawodzie pewnej wynikłości, a doświadczenie,
rozsadek, wreszcie prosty domysł wróży co za wynikłości nastąpi powinna
chciać odpowiadać własnościom dążeń sobie poprzedzających; — co
jeżeliby adamiem dostrzegacza tak nie było, i następstwo musi wydawało
zdrowe i mylne, tedyby i cały poprzednio oświadczony zawód uważał jako

chibiomy, jako marne ozekiwanie; które lepiej żeby nie było, jak to się dzieje
temuż w prawowat w nadziei chwaty, a miasto niej nabawił się wstydu.

C.) „Skuteczności wzajemnych dążeń”. Gdyby stan wykonawcy sam
sobą nie okazywał znamion własnych i swoim i stręczącym się dążnościom;
nie wiedzieliby nigdy czy się sam z nimi zewzajemniał. Gdyby nie
śmiejąca się twarz dziada, ani by myślanie że go przynajmniej wesoleń, radość,
uśmiech; gdyby nie ciępną i nieprzystępna postawa młodzieńca, nie domy.
Stanoby się że dusza jego jest rozczłona pod wpływem krzywd zasnanych.
Skuteczności przeło wzajemnych dążeń występuje wtedy gdy stan wyko-
nawcy sam sobą, na sobie lub po sobie okazuje znamiona jakimi się dzielności
dążeń wzajemnych uwydatnia. Dwoż, dzielności ta uwydatnia się
widocznie aktem „rzeczywistego zewzajemnienia”, ale pod wpływem dwóch, jak
wiadomo dążeń, pierwszój która niesie znamiona uporobieniu wykonawcy
własne, a drugiej, która niesie znamiona własne wrażeń stręczącym
się obec. — Jestliż tak jest że akt wzajemności odbywa się taką troistą dzielnością,
wykonawcą, tedy i stan wykonawcy będzie wtedy uwiadamił skuteczności
dążeń wzajemnych, gdy przy sposobności sam sobą uwydatniać będzie
znamiona tej troistej dzielności wykonawcą, i albo a) gdy sam sobą oka-
zywać będzie znamiona obopólnego zewzajemnienia dążeń wchodzących
w zawód, jak to okazuje np. ptak maski, świadek zespoleń uśmie: miłośni
mawieryniskiej rozczłonej strata dziecka swego; albo b) gdy roznieconych
dążeń swoich wynikłości sam sobą uwiadamić będzie jej znamionami; jak
to uwiadania dośrodek i dojrzalszością rośliny co pod wpływem ciepła słonecz-
nego rośta i dojrzewała; albo też c) gdy w odzew zasnany wrażeń
sam sobą uwiadamić będzie ich znamiona tak samo jak je stręczące się dążeń

50. ^{działności} swoja na jego stan wywieraty, jak to sam sobą uwidamia starze zgarbiony pod brzemieniem wieku a młokos pod natętem nauk.

Znamiona takie które stan wykonawcy sam sobą na sobie lub po sobie uwidamia, nazywają się „przymiotnikami”, a od przymiotnych o tyle różnie znamionują własności stanu przygodnie nabytą pod wpływem działalności wykonawcy dwóch sobie wzajemniczych dążeń. — Składa na, zjawia się iniewstowe.

^{trybów czynności}
Formy działalności wykonawcy w stanie wzajemnym.

Wymienione powyżej tryby dążeń wzajemniczych powstały tym wytworem. Widać i porucze konicznosci zostawił prawodawca pod rozrządek składów syntaktycznych. Wykonanie następczych dążeń prosto trybem wytworu podobnym czynnościom zwracającym. Jedynie sama, wyposażenie przy, miotnie własniwa dążeń przybrała udziałną formę wykonawczą, a taką, która zdaniem pierwowoźny zrozumiale plemieniu wyobrażała położenie i stan wykonawcy pod porę zawodu, jawu i skutku swych dążeń wzajemniczych. W tej mierze takie wytworzył formy:

a). „Forma zawodu wzajemniczych dążeń, czyli ich zespolenia” — Gdy zachodzi konieczność by stan wykonawcy podejmował następczą sobie czynność właśnie pod porę gdy jest zajęty wykonywaniem własnej sobie własniwej dążeń, tedy pierwołstwa, stosownie do znaczenia dążeń zawodu swego, swobodzie albo podległy koniczną spółgłoskę swoją, przez f , i wiąże ją w stroj: $af = ac$, — co w pamięci składu i znaczenia tych głosew znaczy: że dążeń pierwołu (f)
^{za porędem} wchodzi własną działalność (i) w zewzajemnienie (a) takie, które bez względu na to brzmieniem głosew swobodnem, oznajmia (f) istniejący ($s = f = c$) związek z

W. Polowanie tryby wyrażane brzmieniem 2 str. do str.) a podobnie w dalszym traktacie. W. Wytwór i wytwór
stosownie do stroju af str.) ; Wytwór i działalność wykonawcy str.) ; Wytwór i wytwór stosownie do stroju af str.) ;
widła str.)

następcą obu dążeń; a bez względu na (T+S) słuszenie, bo stręca się nam dążeń bynajmniej nie pyłają woli, zaś w odwrót zawsze jest w naszej mocy zwracając się z nimi wedle upodobienia naszej dążeń którą pierwotem słowem anamizujemy. Dla tego też anamiz^{popędu} dążeń (j) wlechnął prawodawca nam pierwot słowa, i braniem kanonowej społeczności wyobraził jaki jest popęd zwracania własny dążeń wykonawcy czy bez względu, czy przyrodni, czy obieralni. Zatem słownie do rodzaju tego popędu pojęć mu, siaty i słowne wytwory formy gc), trybem jak poniżej oddział pod A. w szeregości opisuje.

b). „Forma objawu wzajemnych dążeń czyli ich następstwa.” Gdy zachodzi konieczność by stan wykonawcy podejmował lub przyjmował następcę, cioną sobie czynność w następstwie byłego zawodu swego, to jest pod porę gdy już uwiadomił własności dążeń swojej, tedy uwiadomiony wytwór objawu (T) jego dążeń przybiera strój: szu); — co w pamięci składu (T+szu) i znaczenia tych głosew (T+szu) słownie wypowiada, że dążeń pierwotu (T) wtedy objawia (T) związek, gdy w następstwie następcza dążeń stanowi przynajmniej istniejącą (sz) własności samodzielnego stanu (y) wykonawcy, co jest innemi słowy: gdy następnie stręca się jest rzeczną wynikłością byłej w zawodzie dążeń; — co i nie zawsze tak bywa by dążeń następne były sobie wynikłością, a konieczność związku przecie zachodzić może, jak by można było doświadczyć tak uzyć się a miłego nie nauczyć, tedy powstać mianaty i słowniejże tryby dążeń; co też było powodem do obna temu pod B. poświęcić rozprawę.

c). „Forma skutków dążeń wzajemnych czyli ich wracanie.” — Gdy zachodzi konieczność by stan wykonawcy sam sobą na sobie uwiadomił znamien,

jakimś tu akt zeuzajęmnienia w skutkach swych uwydatnia, tedy wytwarza
 się forma słowa: najprzód stosownie do władz i zdolności wyposażeniu wyko-
 nawcy właściwych, a potem wiernie do trybów jakimś każda wprawd
 wzajemności wchodząca czynności uwidamia skuteczność swego powołania.
 „Niektóre co do władz.” By przyznać że stan wykonawcy może, sam sobą,
 uwidamiać znamiona wzajemniczych dążeń swych, poprzedzać musi
 przekonanie że wykonawca sam osobiście ma i posiada władzę dzielności
 wykonawczej odpowiadania, onej droistej dzielności, moją której akt zeuzaj-
 ęmnienia powstaje, a to pierwszą: władzę wzajemniczej dzielności która
 uwidamia akt istniejącego zeuzajęmnienia; drugą: władzę osobistej dziel-
 ności która ujawnia własną siłę swego dążeń; a trzecią: władzę dzielności
 odzwierciedlającą, która w odzwierciedleniu się wrażeń odpowiada i odzwierca
 znamiona ich skuteczności; — a przekonanie potwierdzone zwiada że ta władza
 którą stan wykonawcy osobiście posiada nie jest płożna, dorywczą i nikłą,
 lecz że jest stałą i stanowczą właściwością wyposażenia jego, inaczej i całe jego
 uwidamianie znamion byłoby płożne, znikome, zatem i bez znaczenia.

„Drugie co do trybu.” W jaki sposób stan wykonawcy wydawać winien zna-
 miona czynności wchodzących wprawd zeuzajęmnienia, to zachodzi tu ko-
 nierność że je wydawać musi takim trybem i formą taką w jakiej każda z
 nich zwykła uwydatniać znamiona dzielności swojej w powołanem położeniu,
 bo gdyby inaczej, tedy ^{by} znamiona nie oznaczały widok tej samej skuteczności.
 Dwóch trybów w jaki sposób uwydatniają znamiona dążeniom właściwe w
 swym skutku, znane nam już są z poprzedzających wywodów; więc też

T. M. W poprzedzającym: Wzajemność trybów dążeń i wytwarzanie słowa, ⁶⁰¹² ~~niektóre~~ C).

znajmiał musi stan wykonawcy znamiona istniejącego ze wzajemności formą słowa: $q\bar{s}o = q\bar{c}$); znamiona ujawnionej sobie właściwej dążności formą słowa: $(q-i-y-a-u)\bar{s}$), a zaś znamiona uwidomionej skuteczności wrzeń jakimi się stręcząca dążności napiera, formą słowa: $\bar{s}o-no-\bar{s}o$),³⁾ bo to są tryby i formy ja, kiemi czynności w podobnych prototypach uwidamia skuteczności swoich dążności.

Chodzi teraz jeszcze okazać że to stan wykonawcy „sam sobą” ponosi i odzwierca znamiona skuteczności w owym sposobie wydawane. To pewna że przy władzy i zdolnościach sobie właściwych może je uwidamiać, ale i to pewna że pod porę nie inaczey jak stosownie do usporobienia swej dzielności wykonawczej, która mimo władzy bywa bardzo odmienna. Kiera w dłoń ując, mamy władzę, ale inna przy tem dzielności wykonawcza dłoni męskiej, inna niewieściej, inna dziecięcej. Prawodawca rozróżnił władzę dzielności wykonawczej stopniem trojaki: samowładną czyli męską y), uwzględniającą czyli żeńską a) i domyslną z pojęcia jakii być może usporobienie czyli ni, jaką e).⁴⁾ Stowne to: $y-a-e$) znamię samodzielności stanu wlotczył prawodawca w słok form dzielności wykonawczej: „ $q\bar{c} \setminus (q-i-y-a-u)\bar{s} \setminus \bar{s}o-no-\bar{s}o$ ”, i wypowiedział tem samem do pojęcia zrozumiale, że cały akt poprzednio uwidomionej skuteczności wszedł i wpłynął w samodzielności stanu tego wykonawcy który posiada władzę albo y), albo a), albo e).

Występować przeto może skuteczności dążności wzajemniczych albo w formie: $q\bar{c}q-q\bar{c}a-q\bar{c}e$) która znamionuje uwidomioną skuteczności dzielności wykonawcy wzajemniczą, albo w formie: $\bar{s}y-\bar{s}a-\bar{s}e$) która znamionuje

¹⁾ Ob. Właściwość w języku pod a). ²⁾ Ob. Wykład logiki i miana dążności w stanie ujawn, ludzkiej formy dzielności wykonawczej w stanie ujawn, etc. ³⁾ Ob. Wykład logiki i miana dążności w trybach skutkach, ludzkiej formy dzielności wykonawczej w stanie skuteczności, etc. ⁴⁾ Ob. Skrypcie w sprawie dążności stanu, etc. C. 51. C.

oświadczoną drzielnoś" uspowolnienia samemu wykonawcy oobiciu własiwą; albo
w formie: (t, n, t) + (y, a, e) która znamionuje skutownoś" następcanych wra,
ien a uwidamianych drzielnośią stanu wykonawcy odzowera.

Wszystkie te formy wrażeniowe ablisają się i odowobniają między sobą,
oobliwaniem znaczeniem, w czem ich znamienitości.

Znamienitości pierwsza. Podczas gdy formy wrażeniowe zawodu i ojawu:
qc) i szu) znamionują własiwą" wyznosi" stręconych, znamionują formy
skutowności: qu-qca-qce, ty-ta-te, (t, n, t) + (y, a, e), własiwą" stanu wy,
konawcy. „Chory, teraz pisat listy”; mówią na to: takie ter-to i pismo było; - a
gdy dodamy: „cierpiący, w bólach nie szuka chwały”, tłumaczymy for,
mą qu) własiwą" stanu samego wykonawcy. Tryb i znaczenie całe od,
mienne: sam jest znaczenie własiwości aktu, wyrażone trybem mówienia
„przystownym”, (modo „dverbiali”), tu znaczenie własiwości stanu wykonawcy
wyrażone trybem mówienia przymiotnym, czyli jak szkoła mówi „imicatownym”,
(modo „adjectivo seu participiali”).

Znamienitości druga. Imiślowa forma jest, prawda, przymiotnem zna,
mieniem, ale znamieniem własiwości stanu nową, niezwykłej, może prośad
jenuse nieznaną" to nabytą" pod wpływem przygodnych dążeń" sobie wra,
jemniowych, którym oobisty stan wykonawcy z pewną koniurności" uosobniory
i anamiona ich sam sobą ponosi i odowzraaa. Nowa taka w sposób przygodny
wice niezwykły nabyła własiwą" stanu, sławać się może, jak zawsze każda
własiwą" bodsem, powodem, pobudką nowych wcale prośad niebytych dążeń",
a przynajmniej może dawniejsze miarkować, łagodnie, może rozniecać, jątrzyć
i wedle oobistego uspowolnienia wykonawcy prowadzić do trybów" ruchu

tylko jego własnej osobistości własnych. Stanowią przede formy imiennotworne same
jeń anawsem przejęcie czynności w tryby ruchów osobistych, i dla tej ana-
mienności im wyłącznie własnej swą udzielną zawód dążeń stan
nabytych trybem ruchów uczestniczących.

A.) Wytwory dążeń wzajemniczych w stanie Zawodu trybi zespolenia.

Nawiało wytworom form wzajemniczych ^{spoty} w stanie zespolenia dążeń.

Subo prawda że mowa potoczna zawsze formą $ab=ac$ oznacza istniejącą spo-
turność dążeń wzajemniczych? jednak wytworają z wielką oględnością,
już dla tego najpierw, że dążeń są rodajem swym zbyt rozmaite by się
wszystkie mogły jednym i tym samym trybem ruchów przeobrazić z samo-
istnie potocznych w miana składów wzajemniczych, zgasłaby cała różnica
między czynnością bezwzględną a względną, między obieralną a przyro-
nią i przyswojoną, którą przeciw potoczne pierwotowości w ich nie dla
zabawki ustalili; a powtóre: iż wydarzać się może że dążeń która w sa-
mym związku wystąpiła z drugą w spółe wzajemniczej, okazuje się w
dalejszym trakcie zawodu z nią niezgodna bądź że się jej własnościom sprze-
ciwia bądź że słownictwu nie odpowiada zamiarom drugiej, tak dalece że
rozstępny dostrzegawszy nie może im przynajmniej trwać spoty w nabytym po-
związku wzajemnym. Mogło być i że podobny przypadek potka-
nie i padł trupem; przede jednak nikt rozsądny stwierdzić nie będzie
by „pokonać się a trupem paść”, sobie zawsze towarzyszyło; innemi słowy: by
przypadne takie wzajemnienie już „trwało, istnieć mogło.

1) bl. Kymid rany: trybów myślowych etc. 2) Kymid: stany trybów myślowych etc. 3) bl.

Formy dążeń myślowych w stanie wzajemnym, ustyp a). etc.)

Nim przeto do wytworu formy $q\bar{a}o=q\bar{a}!$ mowa połączona przylapi, rozpa-
 ruje wprzód i rozstrzyga czyli dążności wchodzące w spółę wzajemniczą
 są z sobą zgodne, czyli odpowiadają zamiarom i właściwościom swoim
 wzajem obopólnie, a tem samym czyli mogą w nabytym zewzajemnie,
 nim nadal trwale porostawać, lub przeciwnie dla pewnych nieodosow-
 nówi rozchodzić się i rozrosobniać; po rozernaniu tych względów przy-
 stępuje do wytworu formy $q\bar{a}o=q\bar{a}!$ nawodzą dwóch norm następujących:

Norma pierwsza. Gdyż rozsądek, rozum, przekonanie mówi że społeczeń-
 stwo z sobą zewzajemnione dążności mogą w trwałym nadal porostawać związku
 dla tego że odpowiadają zamiarom i właściwościom swoim wzajem obopólnie,
 tam pierwotwórca postanowił prawem by akt wzajemniczy wypowiadał
 się słowem które znamionuje wykon czynności trwałej; prawo, które szkoła
 zamknęła w takie prawidło: „Tylko słowa wykonem trwale przybierają
 mogą formę $q\bar{a}o=q\bar{a}!$ ”; – prawidło nieco utomne, gdyż je prostuje nastę-
 pująca,

Norma druga. Gdyż rozsądek, rozum, przekonanie mówi że niepodobna by
 nabyta w samym związku spóły dwóch dążności w dalszym trakcie zawodu istnieć
 mogła i trwale jednostajnie się zewzajemniać, tam postanowił pierwotwórca z
 a co rozsądny naród w wierną zachował pamięć – ażeby forma $q\bar{a}o=q\bar{a}!$ wypo-
 wiadała się słowem które znamionuje wykon czynności dokonanej, co znaczy
 że spółę wzajemniczą tylko tak długo trwa jak chwila ostatecznie dokonana.
 Prawo to, lubo dziś solą w oku pedagoga, przylatujemy z podstuchu mowy
 prostej i w tem przekonaniu że często w samej chwili wykonu czynności
 doraźnych i innych znawieniem dokonanych, wiążą się wypadki i zdarzenia

które wespół zonych wykonem ginąć i upadać muszą dla tego iż ani odpo-
 wiadają własnościom stanu wykonawcy, ani jego zamiarem być nie mogły
 a przynajmniej nie powinny. O rzyro. wolał rozdziałony, anim myślał że
 pchnąc go zabije. Nieurzędu chciało się pchnąć się w biegu pada trupem.
 Daj pokój! i tracąc go nie obudzisz tak w myślach zatępiony. ^{Podaj to}
 ceptu rodzi. ^{na ołtarz juris} ^{wieńców} strzelać ^{można} ^{Fryderyk Wielki.} ^{myślał że Klepsidra} Strzeż się chudob.

bo pan wróćcie piersiami. Kopyta nogą, Bóg świat stworzył. ^{można} ^{Fryderyk Wielki.} ^{myślał że Klepsidra} ^{można} ^{Fryderyk Wielki.} ^{myślał że Klepsidra}

Gdzieś co się podzielił Jowisz, co okiem mrucząc światy i
 przewracał, a dłońią uzerpnął morza i wysuszał.

W duchu tych norm idzie wytwór formy qlo-q), a trybem takim klony
 uwidania własności ustroju i dzielności wykonawcą dążeń pierwotem
 ornamenów, zatem słosownie do jej rodzaju jaką jest czy bezwzględna czy
 względna, obieralna, przyrodnią czy przyswojoną.

Słosowny zaś wytwór własności ustroju a dzielności wykonawcy pierw-
 wodu polega na następujących prawidłach:

Prawidło pierwsze. Dążeń stanu wchodząc w wzajemność spoty z
 nasłuchoną sobie obu dążeń, mogą niekiedy stracić pierwotną własność
 swego wytworzenia, ale mogą i stale ją dochowywać. W tej mierze to znaj-
 dujemy:

a). Dochowując pierwotną wytworzenia swego własność to jest swój
 ustroj, dążeń rodzaju przyrodnie i sobie przyswojone, zatem słowa
 tego znaczenia, jakimi są: przyrodnie ie'ye'), samowolne el' z powinowa-
 temi sobie ai'), nawet wszystkie ai' bezwzględnie rozwojowe, jako też

¹⁾ W. nierz Normy wzajemności nymistoni. ²⁾ W. Znamienitai ston ie'ye' oznacza, etc. ³⁾ W. Znamienitai ston el' druga, etc. ⁴⁾ W. Znamienitai ston ai' trzecia, etc. C. 52. C.

P. 52. C. 265.
wszystkie ui), przechowują w braku spłaty wzajemniczej ubiór sobie własny
(i, y, e, a, u) niezmiennie za znak, że przyrodniej a przyswojonej usposobieniu
własności przygodne wpływy nie nadzorają. Przy cierpieniach i bólu głowy
można pisać, ryłai, ale głowa przez to bolii boli. Wtedy też na mój prawdy,
tego słowa jak ny. gni, żyi, młci, trwa, dycha, tru, cru... Strzymają
się w formie qłs=qc) wzajemniczej swego ustroju i wymawiają: gni+qc,
ży+qc, młci+qc, trwa+qc, dycha+qc, tru+qc, cru+qc...

b). Trają zaś lub przeobrażają pierwotną usposobiemia swego w Własności to jest ustroj swój, dążności rodzącej obojętne i obieralne, zatem słowa tego znaczenia jakimi są bezwzględne qł'nc'),⁶ samodzielnie od woli, nochojne ic'yc') i el') organiczne, "ludzie" zewzględnione ac'),⁸ wreszcie i same sc') iż są przez się beztrojnie, "nomijają w spole wzajemniej ustroj sobie własny (qł'yc'a, x), za znak że własności stanu bezwzględne i przez się obojętne, również jak o własności stanu wolubownie od woli zależne, nie są statyczne i porostają chwytne jak wyją wola i wpływy przygodne. Można patrzeć i przystępować, ale wolno pisać a oczy musi być. Wzięc też na mowy tego prawidła słowa jak np. piąć, ciąć, schnąć, mucić, wodzić, siedzieć, widzieć, pisać, masać, nieść... brzmień muszą w formie qłs+ac') beztrojnie: p'+ac', c'+ac', sch+ac', muc'+ac', wods'+ac', sieds'+ac', wids'+ac', pis+ac', mas+ac', nies+ac'...

Prawidło drugie. Dążności stanu wejść mogą w strój nowy jedynie
dzielnością swemu usposobieniu właściwą, zatem braniem spółgłoski
Tł. Znamienitoi ston uć druga, etc J. Tł. Znamienitoi ston ai-nać uwarła, etc J. Tł. Znamie-
nitoi ston elć druga, etc J. Tł. Znamienitoi ston aić trzecia, etc J. Tł. Znamienitoi ston el-ć
druga, etc J.

pierwotnej lub przubranej, a takim które znamionuje jakim jest rodzaj tego wytworzenia czy bezwzględny, czy obieralny, czy przyrodni;¹⁰⁾ a to podług tych prawideł?

a). Dągnięci znaczeniem bezwzględne, iż znamionują stan bynajmniej od woli i wpływów wytworzenia wykonawcy zależny. Jakimi są miana czynności ac-nac),¹¹⁾ tem bardziej słowa st-c) które wszelki wzgląd stanu pomijają,¹²⁾ wiązą końcową spółgłoskę pierwotu w strój qlo=ac) brzmieniem głosu „swobodnym”, a to w ten sposób: słowa ac) za przyborem głosu n) jako znamienia wyłączeni bezwzględności stanu; a słowa st-c) za przyborem głosu st) słowa pierwotnego z którego powstały. Na mocy prawideł tego przeobrażać się będą w strój qlo=ac) jak to okaże poniżej rozbiór szeregowy, słowa jak np. piac, ciac, sgnac, ciagnac, nieć, wieć, pać, strzeć... i wymawiać: p+nac, sg+nac, ciag+nac, nie+sac, wie+zac, wie+dac, pa+sac, strze+gac...

b). Dągnięci znaczeniem obieralne, jakimi są: samodzielnie obierane st-yc) i organiczne st-ic)¹³⁾ twierdzi ac) zewzględnione;¹⁴⁾ iż znamionują stan wykonawcy który z samodzielnego od woli pochopu ukulania właściwości bądź to wyko, narowe bądź przymiotne pierwotu, wiązą końcową spółgłoskę pierwotu tego w strój qlo=ac) brzmieniem głosu „zruchomionem”, mianowicie w ten sposób: słowa st-ic) połącząc już zruchomioną spółgłoskę pierwotu swego za dodaniem lub ujęciem poddechu przez j),¹⁵⁾ zatem wymawiając ją „zostre”, zaś słowa ac) zewzględnione w myśl przymiotnie im podestanych właściwości, zruchomiąc swobodną spółgłoskę ich pierwotu przymiotnie; więc „zprzygotować”

¹⁰⁾ St. dźwięk pierwotu z ustrojem wytworzenia, st.) i wszelkie wytwory słów cownych, st. J. ¹¹⁾ St. Wytwor i wytwor słów o strój ac-nac) st.) i następnym znaczeniem. ¹²⁾ St. Wytwor i wytwor słów o strój st-c) i ich znaczeniem, st. J. ¹³⁾ St. Słowa st-yc) znaczeniem cownych, st.) i słowa st-ic) znaczeniem dźwięka st. J. ¹⁴⁾ St. Znaczeniem słów ac) twierdzi st. J. ¹⁵⁾ St. Głosy polskie. Spółgłoski głosu st.) i słowa dągnięci rodzaju obieralnych, st. J.

przez ch. h. s. z) do brzmienia: sz. z. cz. dz. rz); i na mocy prawa tego brzmie
będą jak to się poniżej szeregowo okaże, słowa jak np. nuc'iu, wod'iu, ros'iu,
woz'iu, siedzi'e, widzi'e, piś'ia, ma'ia, gwizd'ia... i wymawiać: nu+ac,
wo+drac, ro+szac, wo+zac, si+drac, wi+drac, pi+szac, ma+zac, gwi+dzac...

c). Dążeń z naturą przyrodnie i przyswojone, jakimi są samo,
inne ie-y'e)" jako też samoistne ei) z powinowatemi sobie ac), wszystkie
ai) z naturą bezwzględnie rozwojowe, tudzież wszelkie sobie przyswojo-
ne, jakoteż: uc), iwai), iwuyai), owai), i znamionują dopełnianie włas-
ności usposobienia bynajmniej od woli zależnych, wiążą cały pierwot-
ny z ustrojem jego (i, y, e, a, u) w strój alo-ac) za pośrednictwem głosu
j) to dowód że dążeń stanu przyrodnie i przyswojone tylko za własnym
i uderzonym progiem (j) swego usposobienia wchodzić mogą w zewna-
żenie. Na mocy prawa tego przelwani się będą, jak to się także
poniżej szeregowo okaże, słowa jak np. gni'e, ży'e, mde'e, śmie'e, brwa'e,
łata'e, cawwa'e, cusi'e, dru'e... i wymawiać: gni+jac, ży+jac, mde+jac, śmie+jac,
brwa+jac, łata+jac, cawwa+jac, cru+jac, dru+jac...

Ogółem przeto tworzą te prawa taka modła wytworów formy ac):

Słowa			Słowa
obciętne i obojętne			przyrodnie i przyswojone
mają <u>alo-ac</u> albo			przybierają <u>jac</u> z ustrojem
swobodne			swemu usposobieniu właściwym:
<u>ac</u>	<u>ac</u>	<u>ac</u>	<u>i+jac</u> , <u>y+jac</u> , <u>e+jac</u> , <u>a+jac</u> , <u>u+jac</u> .
pryostre		zostrozone	

Wobec tej modły należą wytwory formy: ac-jac) w szeregowości.

1) Ob. Znamienitści słów ie-y'e) czwarta, str. 1). 2) Ob. Znamienitści słów ei) długa, str. 1). 3) Ob.
Znamienitści słów ai) brwa, str. 1). 4) Ob. Znamienitści słów uc) długa, str. 1). 5) Znamienitści
słów owai) piś str. 1); Porównaj dążeń rodzaju przyswojonych i ich znamienitści, str. 1).

Wytwarzamy formę $q\bar{c}$ (= $q\bar{c}$) samym ruchem bezwzględnych i swobodnych.

(Trybem ruchów swobodnych wytwarzać formę $q\bar{c}$) znaczy wiązać pierwot słow w tę formę brzmieniem głosu prostym bez żadnej przymiarki promiennego lechnienia, co pierwotwórcza wtedy czyni, gdy stan wykonawcy wchodzi w spole wzajemniczą dzielności ruchów takich czynności które same przez się nie oznaczają czy w tem jest czy nie jest prochop albo popęd gigo usporobienia własnego. Czynności tego rodzaju odosobnił prawodawca w utworze pierwotu słowa dwójakim, albo o stroju $q\bar{c}$ - $\bar{n}a\bar{c}$) sam gdzie wymienił chiał prosty widok ruchów dotrzerzonych, albo o stroju $\bar{c}$ - $\bar{c}$) sam gdzie wymienił chiał prostą wynikłość wiadomych sobie ruchów poprzednich, — sam i tu bezwzględnie jakim jest stan usporobienia wykonawcy który się taką dzielnością ruchów znamionuje. — Gdzie więc przy takich ($q\bar{c}$ - $\bar{n}a\bar{c}$ - $\bar{c}$ - $\bar{c}$) czynnościach zachodziła konieczność wzajemniczej spole, sam zispolenie nie mogło oznaczać że w związek wchodziły własności stanu wykonawcy, bo tego znaczenia nie wypowiada ani jedno ani drugie słowo, ale rozumieć trzeba było że czynności ($q\bar{c}$ - $\bar{n}a\bar{c}$ - $\bar{c}$ - $\bar{c}$) same przez się udzielną własności swoją wiążą się w stroj wzajemniczy, obojętnie czy w tem jest lub nie jest prochop albo popęd usporobienia wykonawcy, zatem związek musiał występować brzmieniem swobodnym a takiego głosu, który sam oznaczać mógł bezwzględnie sam widok dotrzerzonych ruchów, a tu bezwzględnie samą wiadomych sobie ruchów wynikłość. Zgad dwa tryby wytworu formy $q\bar{c}$ (= $q\bar{c}$):

a). „forma $q\bar{c}$ dażności bezwzględnych”. Prosty widok dotrzerzonych ruchów wyłączonej a nod względów usporobienia wyrzucił pierwotwórcza brzmieniem głosu $\bar{n}$, głosem który mu zawsze i wszędzie pewna.

gł. Wywid: wyłączonej stan o stroju $q\bar{c}$ - $\bar{n}a\bar{c}$) ch.) Wywid: wyłączonej stan o stroju $\bar{c}$ - $\bar{c}$) ch.) C. 59 C.

wyłączano²⁾ oznacza³⁾; zatem i tu gdy zachodzi konieczność wzajemniejszej
spoty, wiąże się pierwot (*⁴⁾ słowa q̄-n̄q̄) za pośrednictwem głosu n̄), i
wymawia w zespoleniu brzmieniem swobodnym: (*⁴n̄q̄lo) = (*⁴n̄q̄). Stę,
somnie zatem do tego pravidła³⁾ przetwarzają się słowa jak np. ciąq̄,
giąq̄, miąq̄, kłq̄, zq̄, tchnq̄, schnq̄, łgnq̄, rosnq̄, ziwq̄... za przyborem
głosu n̄) w stroj q̄lo=q̄) i wymawiają brzmieniem ile można swobodnym:
łnq̄, gnq̄, mnq̄, klnq̄, znq̄, tchnq̄, schnq̄, łgnq̄, rosnq̄, ziwnq̄...

Zachodzą tu pewne znamienitości.

Znamienitość pierwsza. Wyłączono²⁾ (n̄) z pod względów wyposażenia gminie,
gdzie jest widocznym że aktu ruchów dopełnia wykonawca dzielnością
własnych członków swemu wyposażeniu właściwych; a w takim przypadku
tu pierwot słowa q̄) wiąże się w stroj q̄lo=q̄) brzmieniem głosu m̄). „Dq̄”,
zatem iż dzieło odbywa się ustami, wytwarza się przez m̄) i mówi: dmq̄,
a „zq̄”, także mówi: zmq̄, gdy oznacza akt ruchów wyrażany dziel.
nością własnych członków, zębami, rękami; np. zmq̄ strawę strawię
lepiej; zmq̄ płachtę brudy spletną — bo inaczej dochwuje formy n̄) i
mówi znq̄ jeśli aktu tych ruchów dopełnia narzędziem członkom ciała
niewłaściwym; znq̄ sierpem pojdziesz ławiej jak nożem.

Znamienitość druga. Za dostrzeżeniem tej różnicy w związkach, dopa.
trzy pierwotówora w doli że ruhi widocznie organiczne zależą mogą
od woli samego wykonawcy; więc też gdzie tylko był pewnym że ruch czyn,
nosi q̄) organicznie idzie z własnego od woli pochopu albo też i popędu
wzrószonego, tam spotyka brzmienie m̄) poddechem przez j̄ = $\frac{m}{j}$ = m̄), i wy.
St. (i q̄-n̄q̄) znamienitość druga, etc.); Wyższy strukturami myślowej ugi formy n̄) etc.).
St. Formy dzielności wykonawczy mechanicznej wzajemnym, wstę a) etc.). St. Znamienitość trzecia q̄)
długo, wstę b), przyrodzie dążeń i ruchów organicznych, etc.).

mawiał: dniąc, zniąc, kniąc... w domyśle donioślejszych powodów; samiarów wykonawcy mieli sam prosty widok ruchów jego rokowaić może. Nie jeden dniąc narbył w górę wiaść na nizinach. Zniąc w słoni podarł bieliznę.

b). „Forma ac) dążeń wynikłych”. Krota wynikłou wiadomych sobie ruchów, bezwzględnie jaka jest przysłem dźwięku uuproszczenia stanu, wyrasit pierwotwórcą brzmieniem takiego głosu, jakim się uwydatniała dźwięku tych wiadomych sobie ruchów poprzednich z których widoma narlapita wynikłou, to jest brzmieniem końcowej spółgłoski pierwotu tego słowa a którego słowo ś-c) skróceniem powstało; zatem by wyrasit spółkę wzajemniczą słowa ś-c) przywołuje się zalegający w słoku ś-c) głos słowa pierwotnego; i tak np. „strzeć, przywołuje głos „g” bo pochodzi od „strzegąc”, i daje stan wzajemniczej spółki: strzegąc; na ten sam sposób wytwarzają: strażc „g”, strazgąc, móc „g”, mogąc, rzec „k”, rzekąc, wlec „k”, wlekąc, ciec „k”, ciekąc, kraść „d”, kradąc, brząć „s”, brząsąc, pletć „t”, pletąc, gryźć „z”, gryząc, iść „d”, idąc, wieść „d”, wiedąc, wieść „z”, wieząc, mieć „s”, miesąc...”

Zastajemy przy tych wytworach dwie znamienitości:

Znamienitość pierwsza. Słowa ś-c) znamionujące wynikłou „ustalenia”,²⁾ wiąza pierwot swój w strój qłs-ac) brzmieniem głosu z ruchu, mionem tam gdzie pewność że akt tej ś-c) czynności odbywa się z pochopu własnej woli samego wykonawcy. Nyskpuwać zatem mogą słowa ś-c) jak do sensu i strojem qłs-ac) swobodnym i z ruchomionym, i w mowie potocznej brzmieć może: strzegąc i strzeząc, strazgąc i strazząc, wlekąc i wlejąc. Nymid i nymid słów a stroju ś-c) i następne znamienitości, str. 211. Znamienitość słów ś-c)

piętna ustup a), nymid ruchów ustaleniowych, str. 212.

wlewać, przechać i przebrać, niekać i niebrać, przędac i przędzić, mieść i mieć,
cać, kłetać i kłetać, „jeść” ma nawet zawsze jeść nigdy „jeść”, bo je-
 dzenie zawsze idzie z pochopu własnego usposobienia. Zwęgli się ciato
przechać na stosie. Na stosie przebrać karano niegdyś bluznierze. I
strzegąc więźnia przebie ucieczkę. I strzeżąc przykazań pańskich
 nie ujdzie obmowy. Strzygąc wełnę pamiętaj że skóra na owcy. I
 uosyma strzyżąc głuchi nie słyszą.

Znamienitość druga. Dawołnie temu, słowa śi-c) znamionujące wy-
 nikłość z ruchów rozłożonych złatać zjednostajnością w myśl pewnych
 zamiarów i widoków z własnego pochopu woli samego wykonawcy,
 jakto oznaczają: nieć, wieć, wleć, mieć, kleć, gnić... przeistaczają wstój
 swój ć) w brzmienie głosu o) sam wędzie gdzie zachodzi w wynikłości
 jakaś okoliczność (o) która ogranicza swobodę woli wykonawcy, i zmusza
 go do spełnienia powyższego zamiaru nawet wbrew innym popędów
 usposobienia. Właściwie tak do sensu mowy potocznej brzmień będą w wy-
 stawieniu: nieść i nieść, wieść i wieść, wieść i wieść, wleść i
wleść, mieść i mieść, gniść i gniść... Staremu i pocięta botwinia
nieść brzemiona wieku, młodego i kolki nie kół nieść się nadzieja.
Wieść sól, wapno, chroni się dekurau. Spisownieć nie pojdziesz wieść katekę.
 Dobry przewodnik wieść drogi nie zmyli, dobry kociu wieść nie wywróci.
 Koszyki wieść obstrusi łozinę. Dawit nas wieść ni w pięć ni w dziesięć.

Wyłowy formy a₂=a₁) trybem ruchów przynajmniejnych i przynajmniejnych.

Trybem ruchów przynajmniejnych wytwarzai formę a₂=a₁) znaczy wiązać „sw-
 bodną”, spółgłoskę pierwotną w słój a₁) brzmieniem głosu słownie zrucho-
 mionem, zatem swobodną spółgłoskę rodzajem miękka, poddechem ostrym
 3) ob. Samek wstaj (b), reglów ruchów zjednostajniowych.

przez ś-z), zaś swobodną rodząją ostrą poddechem miękkiem przez j-ch-h), z czego jak wiadomo pierwotne brzmienia: sz, z, ɹ, dɹ, ʃ, ɲ, ɳ, ɸ, ɸj, wj, ɸj) powstają. "Niemi oznaczają pierwotność dźwięków", przymiotnych własności stanu, "zaś w duchu prawa tego wytwarzają się trybem ruchów przyoznaczonych formą wzajemnicą qto-qc) sam w sobie, gdzie stan wykonawczy występuje w spotę z rozwojem takich ruchów które stanowią przymiotną własności znanych sobie qci-nai) czynności; więc wtedy kiedy w spotę wzajemnicą wchodzi dźwięk, ruchów słowem ai) zewzględnionym własnością, gdyż one to są to znamionują przymiotną słów qci-nai) własności." "Przeniesione w strój ai) z potrzeby czy z umysłu ku oznaczeniu czynności występujących znamionami jakże w ruchach czynności qci-nai) istotnie lub domyślnie zalegają," przybrały wszystkie jakże są, "znaczenie przymiotnie zewzględnionego rozwoju, którego wykonawcą dopełnia własną dźwiękiem z własnego od woli pochopu i zamiaru, " więc też słowem do ogólnych prawideł wytworu formy qto-qc)", pomijają przegodnie nabyły ustroj ai), a końcową swobodną spółgłoskę pierwotu swego wiążą, w tę formę brzmieniem głosu z przyoznaczeniem ruchomym, w ten sposób:

pojedyncze ostro płynne głosu: "t, m, n, b, p, w, ɸ", ruchem się, jak wiadomo poddechem miękkiem przez ɸj), a podsycone niemi brzmienia przed laty ostrzej: ʃ, ɲ, ɳ, ɸj, wj, ɸj), lecz dziś w mowie holownej zlagodniały i

1) O. Głosy polskie; głosić znaczyć ruchem i miedzi ruchem. 2) O. Związek pierwotu z ustrojem wytworzenia przymiotu drugiego, etc. 3) O. Znamionitów słów qci-nai) drugiego, etc. 4) i znaczenie podobne przymiotu głosu zachodzi. 5) O. Kierunek wzajemnych słów ai) i mowy wytworzenia, wstęp 6) wytworzenia słów ai) przymiotu, etc. 6) O. Znamionitów słów ai) przymiotu, etc. 7) O. Znamionitów słów ai) drugiego, wstęp 6) etc. 8) O. Znamionitów słów ai) trzeciego, wstęp 6) etc. 9) O. Kierunek wytworu form wzajemnych w słowie wytworzenia drugiego, etc. 10) O. Kierunek

C. 54. C.

wymawiają się,cale z miękko: l, m, n, b, p, w, f, jak np. stai-szajac-szajac,
ta/mci-Tamjac-Tamjac, sku/bai-skubjac-skubiac, czex/psai-czex/pjac-czex,
pjac, rwai-rwijac-rwijac...

pojedyncze spółgłoski s-z) przechodzą na sz-z), np. pi/sai-piszac, cie/bai
ciszac, stai-szajac, wia/szai-wiazac, ka/szai-kaszac...

pojedyncze r) przechodzi na rz), np. gmie/srai-gmierzac, ka/srai-kaszac,
o/srai-orzac...

pojedyncze t-d) przechodzą na cz-dz), np. pla/stai-placzac, tehi/stai
tehizac, ko/sstai-koszaczac, gwi/szai-gwizdzac, gwa/szai-gwazdzac...

pojedyncze k-g) przechodzą na cz-dz), np. pla/skai-placzac, sha/skai
shaczac, stru/sgai-struzaczac, tgai-tgaczac...

złożone sh-zg) na mocy prawidła xi do siebie należące głosy zgodzają
 się muszą organicznie brzmieniem, przechodzą na szcz-zdż), np. gla/skai
glaszczac, kla/skai-klaszczac, bry/szgai-bryzdżac, dry/szgai-dryzdżac...

Ten tryb wytworu wyszczególnia się także z pewnych znamieniłow.

Znamieniłow pierwsza, prozorna. Ci co stroją stai) nie na czac) ale czac) prze-
 twarzają i mówią: „zgrzyczac, koshaczac, tehiaczac...”, mówią mimo wiedzy dobra,
 gdyż czynnościom tym podsuwają zawód słów stai) które ^{w porównaniu} do powinowatych
 sobie znaczeniem stai) słów muszą swą docieknąć ostrzejszym niż jest cz) brzmie-
 niem, zatem przez c) znamionować, już dlatego że oznaczają stan wy-
 konawcy który z własnego od woli pochopu samodzielnie „wskutecznie”
 rzeka swojej dążeń, podczas gdy słowo stai) wypowiedza że stan wyko-
 nawcy, wstawia znamion swojej dążeń dopiero do jej ojawu i wykonu-
 idzie” – więc te słowa jak: tehiu, druszgou, chtoiu, szwergou,

Tomocii, zgrzycii... nie mogą inaczej się zruchomić jak przez odroc ę), w
właśnie następujący tryb ruchów spółgłoskowych okazuje, i dla tego to i si
nie mówi „placii”, nigdy też nie słychać „placac”. Lehuac się nadzieją
osiadł na łodzi. Lehuac go piewkiem po nosie śmiał się. - Spór o to
śmieszny czy kora kuleje, zobaczymy raczej jaka ukozy racia.

Znamienitość druga. Z uwzględnione słowa ai: „brai, prai, /ssai/
rwai, zwai, / rzera, pora, zwykły się brai w dwójnym znaczeniu, w
„^{użyciu} siisłajem”, oznaczając sam prosty widok znamion dostrzeżonych, i w
„^{siisłajem} przenosim”, gdy uwzględniają przytęm i właściwości stanu wykonany
- W znaczeniu siisłajem, ^{użyciu} powinowac się z rawodem słów ai'na), wytworzyć
zatem formę alo=ac) trybem ruchów swobodnych, i mówią: oac, rwac, zwac
rzera, pora, a przy słowach „brai, prai, nadto za znak rzeczywistości
przedmiotowej uważając ustroj o) między spółgłoski pierwołu: biara, piara.
Sac zasypia dziecię przy piersi. Rwac brzegi uniosta rzecha i groble i łamy.
Zwac się Jasiem bądź Jasiem, a Janem to Janem. I rzera od dnia do now
jeszcze nie rzebiarz. Rwac nurty wytryskuje woda. Biara ciężar poma
ci dawigasz. Przytę ręk piara a mydła nie rzeba. - W znaczeniu przenosim
przenosim, iż się odnoszą do przymiotnej właściwości samego usposobienia
tedy „albo”, podsuwają w ustroj pierwołu znamię usposobienia takiego i
zamiast o) mówią ę), np. Wybiłat mu grzechy piara go plarami po
placach, Biara się zochotą dokonasz wiele; - „albo”, wiąza końowa
spółgłoskę pierwołu wstroj alo=ac) trybem ruchów zruchomionych za zna
cie wymow idzie za popędem lub za pochopem własnego usposobienia, jak
Rwac się z miejsca światem zostawiesz. Zwac się i przerzuwając raz
tak, raz inaczej, myśli szalbierz ze omami; - przy coim jeszcze zachodzi

), w la osobliwosti że jeśli nazwa jest po imieniu wyrażona, pierwot przybiera
 wstroj o między swoje spółgłoski, i mówi się wtedy, zowiąc, Łowia
 się Cesarzem wróży sobie przysłotę wiochopomną.

Znamienitością brzucia, jest słowa „jichai”, forma wzajemniejszej spółty
 jadąc, iż promijając miarę czynności (jichai) wyprawiada słownie
 samą rzecz stanu w jakim wykonawca pozostaje w trakcie tego zawodu
 ruchów. W pramici tylkroć już tłumaczonych ruchów mówi: j+ia+d+ac,
 iż wykonawca za pomocą siebie właściwym (j) wydaje na jaw (a)
 dążności (ol) wnieść w spółę wzajemniczą qlo=ac.”

Mówią że to wyjątki. Zpod czego? pewnie nie z pod reguł i praw
 na których budowa języka się opiera, tu tylko wchodzi w wydawniejsze
 zastosowanie, a przy rozbiórce ruchów przyrodniczych jeszcze jawniej wystąpią.

Wytwory formy qlo=ac trybem ruchów spółczonych czyli zotrzonnych.

Trybem ruchów spółczonych wytwarzai formę qlo=ac znaczy wiązać
 końcówą już przez się zruchomioną spółgłoskę pierwotną wstroj ac za
 pomocą dźwięku, którym się przedtem zruchomiła. Czyni to się wtedy
 kiedy wykonawca wchodzi w spółę wzajemniczą taką czynnością która
 zupełnie w jego jest mocy, całe od woli jego zależną, zatem gdy w spółę
 wchodzi dzielnością ruchów dążności obieralnej. Wytwarzai się przeto
 muszą trybem ruchów spółczonych: słowa wstroju ic'yc' ludzici ei' orga,
 niczne, jedynę z pomiędzy wszystkich zawsze obieralne, które też dalej
 właściwością ich z samodzielnego pochopu od woli powstają, wszystkie swój
 pierwot wiążai musiał wstroj ic'yc'ei' brzmieniem głosu zruchomionem.³

Ob. Stwierdzić dobitnie, gdzie słowno danemu podsunany i dążności i dzielności miarę ich
 mierzącej. Sum II luyby słowa osobiste. Ob. Głosy polskie: Spółczynie głosi. Ob. Wywód i
 wytwory słów wstroju ic'yc' i Wywód i wytwory słów wstroju ei' i Znamienitość str. J.

Teraz gdy zajdzie konieczność wprowadzić tę samą czynność w nowy związek i ją za ponownym woli pochopem dalej ruchom, tedy naturalnie przez to dawniejsza w niej zalegająca dzielność podnosi się, spółcza wolą z tym samym sobie żywiołem. To aruby słownie wyobrazić, podsyca się tylko podług znanych prawideł spółczenia głosów, brzmienie związkowe spółgłoski pierwotnej leknieniem tym samym, pod wpływem którego przedtem się przeistaczała. Za podsytem brzmienie odzwierciedla się spółcza lew za spółczaniem i rozstrzać się musi bo przewagę w nim bierze leknienie ponownie podsycone, przez co dawniejsza łagodność brzmienia albo wcale ustępuje albo różniej podnosić się musi, jak to się okazuje za ujęciem lub nadaniem leknienia przez g przy wytworach rozwoju słów ac) obieralnych i stanu skuteczności ono)? mianowicie w ten sposób:

spółgłoski c-dz) przechodzą za ujęciem leknienia i) na c-dz), np. nu/ci-nu/ci, krę/ci-krę/ci, ch/ci-ch/ci, le/ci-le/ci, go/dzi-go/dzi, ra/dzi-ra/dzi, wi/dzi-wi/dzi, sie/dzi-sie/dzi...

spółgłoski s-z) za ujęciem leknienia g) przechodzą na sz-z), np. ro/sz-ro/sz, mu/sz-mu/sz, mu/sz-mu/sz, wo/sz-wo/sz, gro/sz-gro/sz...

spółgłoski ś-ź), ś-ź do siebie należące zgadzają się muszą rodzajem leknienia, przechodzą na sz-ź), np. ma/sz-ma/sz, ro/sz-ro/sz, je/sz-je/sz, bru/sz-bru/sz...

spółgłoski „t. m. n. b. p. w. f”) samym leknieniem przez g) łagodne, niem samym się potężają, przez co brzmienia zmieniać nie mogą, różniej się tylko wymawiają? np. pa/sz-pa/sz, ro/sz-ro/sz, śm/ś-śm/ś, śm/ś-śm/ś, wa/sz-wa/sz, tro/sz-tro/sz, ba/wi-ba/wi...

Wł. Spółczanie głosi jakomyj. Dł. dźwięk dźwięk rodzajem obieralnych, etc.) i słowny skuteczności występują ono) etc.). Wł. Cząść polska. Spółczanie i formowanie głosi porown i narymnie etc.).

C. 55. C.

bawiac-bawiac, towić-towić towić...

spółgłoski: sz z cz di rz) i oznaczają przymiotną własności dążeń; nie ulegają dalszym wpływom od woli; naturą przymiotnych własności jest iż jakże są takie porostają; i mówią się: suszyć-susząc, wrożyć-wrożąc, użyć-użąc, możyć-możąc...

Ten tryb wytworu wyszczególniają dwie znamienitości.

Znamienitość pierwszą. Słowa ci) organiczne: „drzeć, mżeć, przeć, trzeć, wrzeć, rzeć”, wzięte przymiotnie słojem yc)” przybierają tryb wytworu swobodny słowem ąc (naci) własny, gdy oznaczają wyłącznie sam akt, czyli dzieło które wykonawca z obiorczy samodzielną od woli uskutecznia. Miewać może wytwór formy ąc (naci) dwójsty: „Truchomiący, gdy oznaczają iż stan wykonawcy wchodzi w spoleć wzajemną za popędem organicznych własności swego usposobienia, jak to się rozumie gdy powiemy: zbliżać się do sądu drżąc z strachu. Na wpół omdlaty mżąc a przeciw słuchać. wrząć z upatkiem gwałtownie. rzucać się na niego wrząć cały w złościach. Nie przeszkadza oko drugiemu patrząc. Zginiony zrząć (drzeć) mówiąc świsząc! Włocha złeć okiem... zaś „Swobodny, gdy oznaczają iż stan wykonawcy z własnego od woli pochopu wchodzi w spoleć wzajemną znamienitość takich samych ruchów jakimi się te słowa w naocznej rzeczywistości bezwzględnie wydalniają; jak to się rozumie gdy powiemy: wymawiać uśmiech drac linę. włamać się statek na śluzę prac całą siłą. wrac woda kipi, zrac bydlę bryka. wzmaga się drzewo trac się z dębem z murkiem.

Znamienitość drugą jest widoczne powinowactwo w wytworach form braniem głosu swobodnym a spolecznym. Niekoń słowo znalezienie sobie zwykle bezwzględne przymiot w znalezienie szersze, donioślejsze, zaoczne, sam

U. Znamienitość słów ci) druga, ustępną (d. b) etc. U. Wytwór strukturalny niezmienny w

wytworach formy yc) etc. U.

spółgłoska pierwotna uruchamia się i wpada w strój $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) trybem ruchów swobodnych. — Odwrócić: ilekroć słowo znawienia sobie zryte donioslejsze, zaoam, przenosi w znawienie siislejsze, naoczne w rzeczywistości, sam spółgłoska pierwotna swobodniejsze i wpada w strój $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) trybem ruchów swobodnych.³⁾

Wskazywać, słany $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) trybem ruchów udzielnych czyli samowolnych.

Trybem ruchów samowolnych wytwarza formę $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) znaczy wiązała imienną w strój, i, y, e, a, u, słowa w strój $q\bar{a}c$) brzmieniem głosu i samowolnym. Ustroje słowa jak wiadomo, wyobrażają pewną udzielną własności dążeń stanu; trybem przede ruchów samowolnych wytwarza formę $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) znaczy wyrażała stan wykonawcy wchodzi w spółkę wzajemną za pomocą udzielnej własności usposobienia swego, co tylko wtedy może być koniecznością, kiedy istota dążeń, mimo zmiennych obrotów potężenia, mimo woli i zamiarów, obiorczych wykonawcy, swój własności nie traci, lecz ją stale i jednomyślnie dochowuje, a co prawodawca w tych przypadkach rozumiał: najmłod kiedy miano dążeń strojem swym: ii'yi'ei'ac) wyobraża przyrodnią usposobienie własności; powłore kiedy miano dążeń strojem swym ac) wyobraża bieżący rozwój ruchów wykonawczych; a potrzebie kiedy miano dążeń strojem swym: ui'owi'zi'wai', i'uywai') wyobraża własności stanu sobie przyswojone. W takich przypadkach wymieniał prawodawca ustroj słowa (i, y, e, a, u) wyrażnie, i wiązała w formę $q\bar{a}c$) brzmieniem głosu i samowolnym, z czego powstały udzielne formy: i+jac, y+jac, e+jac, a+jac, u+jac)⁴⁾ w szeregołności tym trybem wytworu:

a). „Forma $q\bar{a}c$) dążeń przyrodnich”. Miano dążeń przyrodnich:

³⁾ Wskazywać pierwotna i ustrojem usposobienia, prawidła umocni, etc. ⁴⁾ Wskazywać słany $q\bar{a}o = q\bar{a}c$) trybem ruchów bieżących etc. ⁵⁾ Wskazywać słany form wzajemnych, prawidła drugie, ustyp. c) m.

ie, ye, ee) z powinowatemi sobie ae)^s wchodzi w spole wzajemniczą als=ae)
zawsze za wyraźnym popędem ji tej wolaściwości jaką się ich ustroj zna-
mionuje; zatem występują zawsze z ustrojem i-y-e), a z innym (a, u, y)
tam tylko gdzie widocznie pod wpływem wtedy obieranych lub wraseń
przychodnych porostają. W ogólności więc na mocy tego prawa słowa jak:
gnie, pnie, wie... zyc, lye, wy... malie, umie, szale... grze, lai, ziai, imie
są... tworzą formę jae) z tym samym ustrojem którym się znamionuje
przynadnie im usposobienie: psijae, gnisijae, wisijae... zysijae, lysijae, wysijae...
malisijae, umisijae, szalisijae... grzisijae, laisijae, ziaisijae, imisijae są...

Znamienitość pierwsza. Gdzie pierwotwora dostrzegat się popęd dążności
ae) występował na jaw ponieważ za powodem lub pod wpływem władz
obieranych, tam ustroj a) porostawał. Tryb taki wytworu przyznał słowom:
„stai, dai, poznae”, i jednemu „ee=mie”, i wymawiał: stajae, dajae,
poznajae, majae. Stajae do popisu pewnym siebie być musiał. Błąd swój
poznajae sumieniem się ze wstydu. — Łas gdzie uwariał się popęd dążności
powstawał pod naciskiem wraseń od woli wykonawcy miralnych, tam sto-
wom: „stai, bai się”, przyznawał ustroj o) i wymawiał bojae się, stojae.
Nie sobą stoi, świat światem stojae. Bojae się liha, lepiej ręce założyć, a jeno
cię znajdzie. — Sze ogólniejszy, bo y) ustroj przyznał pierwotwora słowu „spae”,
tworząc formę jego spole wzajemniczej spyae, co my dziś spiae wymawiamy.
Przyznał mu to uśm „spae”, jest w rzeczywistości: „stan przymiotnej wolaści,
^{wolności} samodzielnie uskutecznił”, zatem y)^s, którego brzmienie w uśmich starożytnych
^{706.} Znamienitość słów ie-ye) cawada, etc. ji; Znamienitość słów ee) druga etc. ji. 606. Znamienitość dążności
redakcji przynadnych, prawidła brunie, ustroj a) etc. ji; Znamienitość słów ae) piąte ustroj b) etc. ji;
Znamienitość słów oae) szóste, etc. ji; Stopnie wzajemności dążności słowne, stopnie pierwszy, etc. ji.
706. Znamienitość słów ie-ye) druga, ustroj a) etc. ji.

było podstępne⁸, więc w słuchu wydawał się musiałoby „spytać”.

Znamienitość druga. Gdzie jest widoczne z dźwięków organów „tętna” słowa: „drzeć, mzeć, przeć, wrzeć, zrzeć, goreć”, upadła a przynajmniej zważyła pod wpływem i za pośrednictwem potężniejszych własności umysłowych przyrodnych, tam i zwykłe względy wytworu organicznego tych słów upadają, a forma ich spoty wzajemniej wytworzą się przez ruchy samostojnych przez fi; zatem są mowi: mzeć, przeć, wrzeć, zrzeć, goreć, między ludem stychać i drzeć. Odstąpił, bez pamięci drzeć ze strachu. Nie trzeba straszyć, sama przeć za, tęchnie pożemnia. Tylko zrzeć złocho wróżyć. — Ale także i odwrotnie, gdzie pierwotnie dostrzegł z przyrodnią usposobieniem własności mogła zupełnie zależeć od woli wykonawcy, tam wytwór takiej dźwiękości musiał być trybem dźwięków obiorowych, i tworzyć formę ae społeczeństwa hominowej spółgłoski pierwotnej. Na ten sposób formuje się spół słowo „śmieć”, i mowi śmieć sam wreszcie gdzie występuje od woli wykonawcy.

Znamienitością trzecią jest słowa „być”, forma spoty wzajemniej będąc, najważniejszą dla tego iż wytworu jej żadna prosta reguła nie słuszy, chociażbyśmy i przyjęli że jest przeobrażeniem słowa zamartwego „bać”. Wzwoływem tej zdrożności musiałoby być szczególniejsze „osobiste”, pierwotne, stworzyć przekonanie, a jednak prawdziwie kiedy narodzi się przyjęt. Przed, wreszcie nie mogąc zachować w pamięci sprawadzenie do rozbioru względów czynności osobistych.²⁹

²⁹ O. Stosy polski. Symmetrya głębi stanowiąca w porównaniu znaną, etc. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

podskakiwać, widując, czując, podskakując... podskakiwać, przekop,
ywać, podskakiwać, przekopując...

Znamienności.

Dowiejmy się wysiłaty wytłumaczyć jakim prawem uwać przechodzi na ując), i nasze prawidła zgłoszkowania w „Głosach polskich”, dorzuciły tam domysł jakowyś. Marnie to wywody bo pytanie nie do rzeczy. Jakim prawem? — Tym samym jakim przechodzi „iwać, ywać, na ując”). Czemus ni, komu nie wpadło na myśl rozwodzić się nad sposobami jak się na „ując”, przechodzą „iwać i ywać”? — W naszym języku każda terminacja zawiera i wyowiada znamię wykonawcze dążności stanu, i ma własne uściślane znaczenie; zatem jeżeli w toku mowy zajdzie konieczność nowego potoczenia stanu, tedy pierwsze znamię ustąpić musi miejsca nowo przybytemu, pro prostu: dawna terminacja odrzuca się a nowa podtrzymuje. Jak było przy wytworach rzeczownikowych, tak samo jest i w obrotach słowa. Przecież to że z „babla”, powstało przygodnie „bab/y, bab/om”, to nie „a”, ale miano „bab”, weszło w potoczenia i stosunki głosem „y-om”, wyobrażone. Tak samo i w obrotach słowa. Nie stroj „ować”, ale stan wykonawczy tym strojem wyobrażony wchodzi w spółę wzajemniczą qłs-ac). Owoż, stan wykonawczy tym strojem wyobrażony znamionuje „posiadanie pewnej własności przyswojonej sobie na własność”, a taki stan rzeczy przykłada prawodawca języka oznaczać głosem u). Chciejmy dla przekonania rozpatrzeć się w wytworach słowa uć), robimy jeżeli wola męskie drugie (u) spadki, i rozważamy samego przyimka u) znaczenie, i z przekonaniem zapewnić się będziemy mogli, że przejście strojów „ować, iwać, iwywać”, na ując) było koniecznem i naturalnem, i wyowiada zrozumiale że stan wykonawczy wchodzi w spółę wzajemniczą q)

za pośrednictwem tej własności pierwotnej (*) którą sobie przymiotem lub aktem na własności u) przyswoił.

B.) Wytwory dążeń wzajemniczych w stanie objawu czyli następstwa.

^{wynikłowi.}
Prawidła wytworu form wzajemniczych ~~z~~ w stanie następstwa dążeń.

W wzajemniczym stanie objawu znajduje się wykonawca kiedy wstępuje w związek z czynnością stręczącą się do spełnienia akcie poprzedniej czynności tej która go przedtem zajmowała; zatem wtedy kiedy akt czynności jest istotnie jemu właściwy dokonany w formie objawu „[q.i.y.a.u]t, wyśląpis. 3) Tę formę przeto formy wzajemniczej w stanie objawu staje się sama forma objawu zwykła, to jest: „[q.i.u.a.u]t, która teraz za przymiotem znamienia następnosci „ory)” wypowiada: że wykonawca zajmuje się następną czynnością pod porę, kiedy stan jego objawem czynności sobie właściwej już wydał i okazał przymiotnie istniejącą właściwość (or) samodzielnego usposobienia swego (y).

Do dopełnienia akcie zawodu stręczyć się mogą setne i setne nowe czynności, dążeń tworzą się łańcuchem nieprzerwanie, jednak za związek między nimi wtedy tylko ręczyć można, kiedy je widocznie lub domyślnie wiąże jakaś ich powódna, kiedy je zespalają wynikiłowi pierwotnych przyczyn, powodów, zamiarów, dla których nowa powstała a wykonawcą ją z pewnej sobie wiadomej konieczności podjąć musiał. Bez tego wewnętrznego związku między dążnościami, między poprzednio dokonaną pierwszą a następną stręczącą się drugą, niema wzajemności, i opowiadane powyższe wypadki będą

*) Wzajemność między dążnościami i wykonawcą słowa, ustęp 63) str. 1. Wl. Formy dążeń tylko namierzyć w stanie objawu, str. 1. Wl. Formy dążeń wykonawcy w stanie wzajemniczym, str. 1.

noweśm zdarzeń lecz nie wyrazem wzajemności między sobą zależności i związku. My prawdę dowiemy, umieć wszystko spowić, ale i dowiemy by na wiare, zasturzyć brzymać się mni onych prawd pierwotnych w myśl których mowa potoczna następujące prawidła wytworu form ustaliła:

Prawidło pierwsze. Ojaw (T) dążności (T) na dwie spółgłoski „T+st” słowom st) a przygodnie i słowom nać) właściwy, dopełniany jak wiadomo, w duchu samodzielności władz wykonawczych zwłaszcza od woli i usporobienia po, chopu”, wynowiać wzajemność z następną wynikłością przyborem słowa szu?” bez dalszej zmiany w wytworach słowa, i mówi: ucieć-uciekt-uciektu, prusić-prusić-prusić, zjeć-zjad-zjadu... ukłknąć-ukłknąć-ukłknąć, przebiegnąć-przebiegnąć-przebiegnąć, wydrzyć-wydrzyć-wydrzyć... Przekonani że prawodawca języka nigdy nie zmienił raz przyjętego znaczenia głosek wnosimy, że pierwotność pod formą st+szu?) rozumiał wzajemność takich dążności których następna była rzetelną wynikłością w duchu i w myśl samodzielności stanu poprzednio ojawionej.” Owoc poprzednia st) jest zwłaszcza od woli po chopu jak wiemy, ”a po chop od woli byłby nierozsądkiem wiązać się bez rozważań i zastanowienia z czem bądź co się nawinie, zatem forma st+szu?) brać się winna w tym szeregowym przypadku gdzie ze wzajemności dążności wykonawcy nastąpiła taka wynikłością której on sam jest twórcą a przynajmniej którą wnosi własna jego władza i usporobienia samodzielności wykonawcy. Dobryma wiary całe prawy wyrzekłszy słowo. Krokodyl zjadłszy całkę nad budami płaszc. — Uwierza w tem przekonaniu dalszy tryb wytworów formy szu?).

Ob. Wytwór form ojawu różnicą zasadów wymowności, prawidła trzecie, etc. 7. Ob. Formy samodzielności wykonawczych w stanie wzajemnym, następ b) etc. 7. Ob. Wzajemność tryb dążności i wytworów słowa, następ b) etc. 7. Ob. Zasady etc. C. 57. C.

Prawidło drugie. Głównie (! dążności (!) na jedną spółgłoskę „! + !“, zwykłą i właściwą wszystkim słowom bez różnicy czy był dokonywany z konieczności czy z własnego od woli pochopu, wyraża wzajemność następującą po sobie wynikłością wyprawdzeń przyborem słowa szu), ale po zamianie głosu ! na w + szu), co w duchu znaczenia tego głosu w)⁶ oznaczać musi, że w toku zdarzeń zwykłych dosyć jest wypowiedzieć się obici czynności: poprzednia i następująca porządkują [sz] między sobą w wzajemniczym (w + sz) związku, a rozum sam rozstrząsa i powie jak dalece przyległa była własna wykonawcy dzielności usposobienia (y).

Jeżeli tedy samo znaczenie dzielności wykonawczej właściwie słowom normuje wytwory form ! + szu) i w + szu), tedy rzetelną i właściwą normą wytworu form szu) jest przekonanie jak dalece strzegąca się wynikłości odpowiada właściwościom usposobienia stanu wykonawcy. W tej zaś mierze znajdziemy albo że odpowiada, albo że nie odpowiada, zatem idąc dalej normy:

Norma pierwsza. Jeżeli rozróżdek, domysł, przekonanie mości że następująca wynikłość jest płodem, jest dziełem właściwej usposobienia dzielności, lub że przynajmniej nie sprzeciwia się właściwościom dążeń wykonawcy, tedy po stanowi pierwotności prawem, by słowo przybierające formę ! + szu) albo wsz) było „wykonem dokonane“, — prawo, które szkoła tem prawidłem ustaliła: „formę szu) przyjmują słowa tylko znaczeniem dokonane, i mówią: siadł — siadłszy, kupił — kupiwszy, wymógł — wymógłszy, zawarł — zawarłszy, oddał — oddawszy... i tworzy samą miarę nie powie: „puszcza widząc niedoręczności, bo rozstronny widząc je prae,

⁶ W. Słownik dzielności wykonawczej w stanie czynnym, t. 1. § 6. Głównie dążeń rodzajem przynajmniej
t. 1. Znamienitość słów wsz) i szu) i szu)

stały pisać i nie dokonywał aktu.

Norma druga. Jeśli zaś przeciwnie, rozsadek, domysł, przechowanie mowy z szkodliwym wychodzi w związku z wynikłością słowa, która nie odpowiada albo się sprzeciwia właściwościom i zamiarom dążności jego, tedy postanowił pierwotnie ca prawem by słowo przybierające formę szu było „wykonem szwale”, — prawem kłoni szkoła mieniąc wyjątkiem, lubo to się i w mowie potocznej i w pismach uczonych bardzo dobrze nadaje; bo gdy i powyższe zdanie w ten sposób wyinterpretujemy: „A już też się nie godzi nie mieć odpowiedzi, pisaawszy do niego już rary byle”, nikt w tem nie zdołałego nie widzi. — W cém tajemnica? — Tajemnica żadna ale oczywiście właśnie tą normą drugą wypowiedziana, która bliżej tak się tłumaczy:

W trakcie czynności spodziewamy się i oczekujemy po niej pewnego wniosku, pewnej wynikłości, a rozsadek, domysł, sens mowy powiadają co to ma być za wniosek, co za skutek. Czy jeśli oczekiwanie omyli? tedy cały zawód ojajawionej dążności był próżny i marny. Ołóżżeby tę próżność i marność byłego oczekiwania namysłowicie stawia język „słowo szwale” w formie szu — wszu za znak, że akt wstrząśnienia zostający jeszcze pewnego nie daje wniosku, zaś tem słowo w wynikłości wyrażone przedstawia tem samem rzecz utrudę i omylenia. Tak w owym Krasickiego „Wino tamprzańskie” przyszło w ołet bywasy winem, następstwo utrudę nie mogło się krócić i jaśniej wyrazić jak tem słówkiem „bywasy”. Wtedy mierzka szu pół wieku z nami nie nauczył się języka. Czekawasy do północy na grzanki obiecane, poszło się spać nie jadłasy. Morpanowie! wołał woźny: Uciszać się! Wszak ci to już z dziesięć spraw obśqadził nie szyszawszy żadnej.”

(W. Krasicki w języku form wyjątkowej spoty. etc.)

C. Wytworu dążeń wzajemnych w stanie skutecznosci.

Odwrótny tryb^{opisu} wzajemnym stosunek wzajemnych skutecznosci.

W spotecznych związkach naszych i w uwarunkach ze światem, nawet w wolnym drakcie naszych osobistych dążeń często się zdarza że nam niepodobna ująć w wykonanie słęzną obec dążeń, ani ją usunąć jakby chęć była i wola nasza, przeciwnie bardzo często ulegać jej przychodzi, i miarło byśmy ją po naszej woli i mocy uskutecznić mieli, musimy przeciwnie, skutecznosc jej dziełności naszą przyjmować i znamiona jej wrażeń ponosić. Wystawieni na wpływy powietrza jak bywa w marcu, świat nasza przyjmuje i ponosi wszystkie znamiona ostrości wiatrow, jak roślina w porę letnią wszystkie znamiona skwaru. Nasza dziełność przy takim wzajemniem plonie pod premoją dziełności wrażeń, a stan w uległości musi odwracać niemoc swoją przejęciem na się znamion ich wpływu, i sławać prostym wyznawcą zasnanych ruchów. Nie lepiej i w przekorach osobistych dążeń. Spaci spieramy, jeśli jemy, pić pijemy, bo taki porządek roku natury, a jednak przy sposobności nie pomagają, podobnie jak spieruchom, pijakom, żartochom, ni zakłęcia ani przysięgi, ulegnie dusza ponętom, i niesiemy się widocznie ze znamionami opilstwa, wypalosci, żartocstwa, ze znamionami tego cegosimy, ale może mimowolnie uczestnikami byli. Stosunek caly trybom wzajemnym odwrótny, stan nasz przechodzi w potozinie gdzie nie jest ani sobie słęczycielem, ani sam wykonnawcą, lew prostym uczestnikiem, prostym przyjmcą wrażeń, wykonawcą.

Obł. Wytworu stanu trybom wzajemnych skutecznosci. 1; Formy dziełności wykonawczych wzajemnych, etc. 2.

ca dzielności wrażliwość. przeistoczyła się w dzielność stanu przemiłą bo tylko uczestniczą tym wrażliwom jakie stręzna dążność nasyla. Wiem, tłumacz rzeczy mowa połączona, sama ustaliła ten odwrotny stosunek trybów wrażliwych z uczestnictwem. Oho!

Uczestnictwem nie ten kto gody sprawia, ale co niemi się raży. Uczestnictwem nie ten kto dowodzi, ani kto się poddaje, ale ten co brudy i znoje wojenne pronośi. Nie ten kto nas uwyty, lecz my co go słuchali uczestniczyliśmy naukom, a prawda wtedy kiedy tych nauk jakiś ślad po nas. Jest więc uczestnictwem nie ten kto akt czynności tworzy, wam wprowadza, ani ten co-by ten akt sam wykonywał, lecz jest nim ten, kto odpowiada zamiarom, widokom i podestawym własnościom aktu wzniesionego, jest nim nie stręczyciel, nie wykonawca sam przez się, lecz jest nim wyznawca taki którego stan sam sobą uwidamia rzecz i własności stręznego aktu — mniejsza czy ale czy dobrze, czy z dobrej woli czyli z przymusu, wtem rzecz inna — tu być widoczna że stan jego przejmuje się własnościami stręca, i znamiona tego czym się przejmuje, sam sobą wedle możności władz swoich uwidamia. Szczęści, nieszczęści, ni tworząc ni spełniając, porostajemy przecież uczestnikami dobra, liha, uczestnikami przygód w pozycję spotężniem, równie jak Rzew, roślina przygód stoty, pogody, gdy stan nasz dzielnością usposobienia swego sławia sam sobą przed oczy znamiona i własności dobra swego i liha, my znamionami swobody, wiatru, roślina znamionami piękna i wędła. Wzyskaj „oduczajemy się, zaznanym wrażliwom znamieniem takim samym odpowiedniem, jakim się one stręczyły, a bez śladu takiego oduczajemy się po nas, nie byłoby i śladu czy jest czy było uczestnictwo nasze.

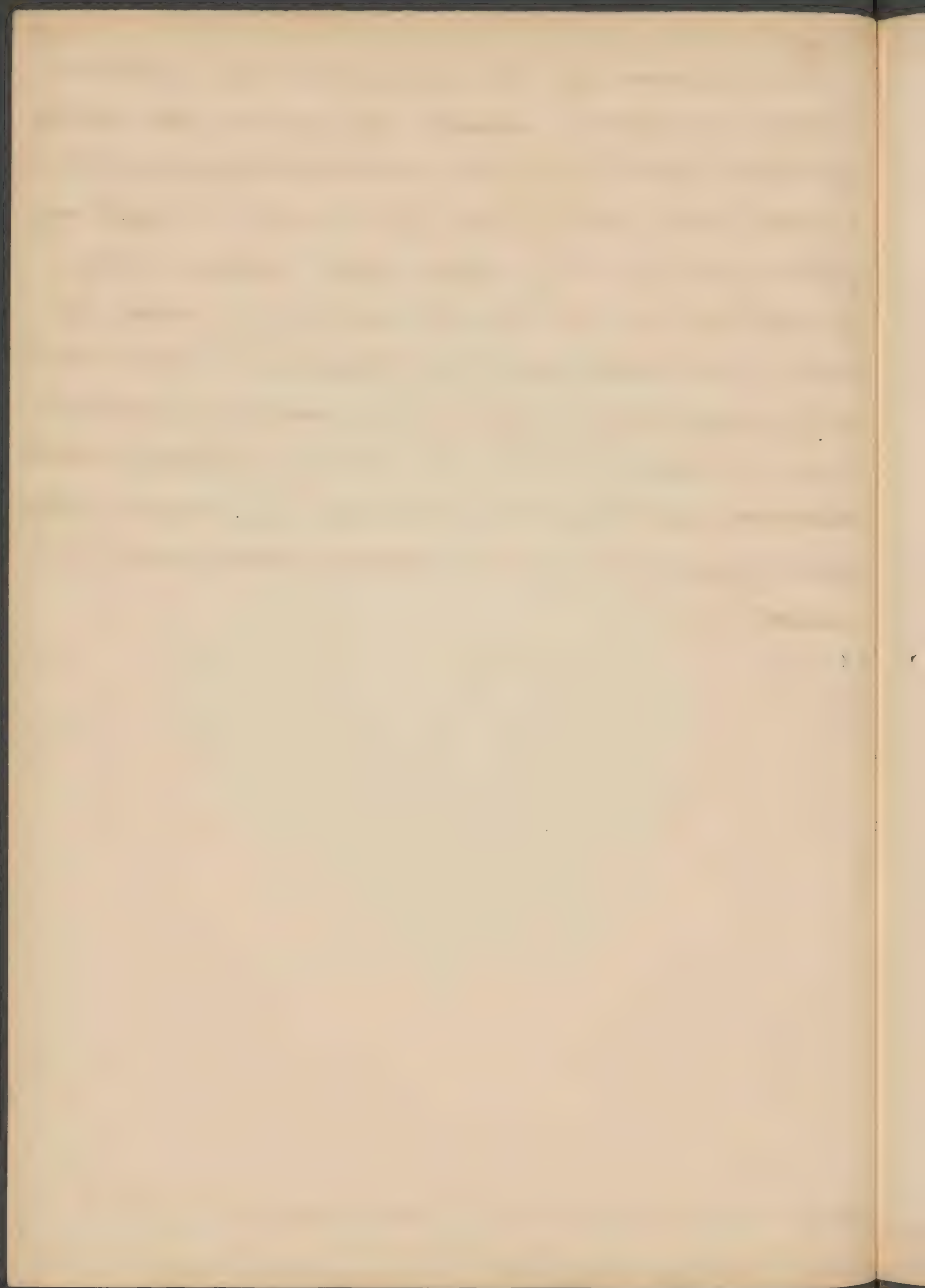

C. 58. C.

Co i tak jest w samej rzeczy. tedy rzecz całą uczestnictwa przedstawia i
 uwidamia jedynie stan tej „osobistości”, która dzielnością sobie właściwą
 jest zdolna uwidamiać skuteczności i anamiona stręczonych sobie wrażeń
 i dążeń; zaś i wchodzi w akt trybiów uczestniczących względem nowego,
 trybom wzajemniczym nierównocześnie, względem „osobistości”, o którą się
 teraz całą skutecznością stręzonego aktu opiera i na niej polega. Tryb
 zaś i wytworów słowa połądził się, ścięła się, i przechodzi w
 tryby wytworów słowa „osobistych”, bo się „miarkuje” nie tyle po tem
 w akt czynności sam przez się nie, ale po tem czyli i jak stan uczestnika
 skuteczności czynności przejmują i odzwierca. To powodem że wytworów
 dążeń wzajemniczych w stanie skuteczności, stanowią następujący
 oddział osobny.

P.

C. 59. l.

^{bezowolne}
Wytwory słowa trybem ruchów uczestniczących.

Uczestniczących trybów ruchu pośrednikiem, Orobistoni stanu.

W pamięci wywodów w poprzedzającym ustępie, "odosobniamy więc tryb ruchów uczestniczących, lubo wistocie jest to tryb wzajemniczy w odwrótnym stosunku przez to, że całą skuteczną związkowych ruchów odnosi do stanu samego wykonawcy, zaśm uświadomienie strasnej dążeń czyni zależnym od osobistych władz jego usposobienia." Zgastaby całą skuteczną wpływów światłości słonecznej gdyby nie osobista naszego oka dzielności co słoneczne wrazenie słoneca przystrzymuje i sama sobą aż w dziwny sposób odwraca. Widocznie dzielności stanu osobistości staje się tu pośrednikiem ataku samego uczestnictwa; tryby zatem uczestnictwa normuje wiedza jaką jest Orobistoni.

Orobistonią, sądem mowy potocznej, jest wszystko „co własną mocą czym jest i jakim jest samowolnie stoi”. Wyjściem jednak nasza ograniczona nie zawsze umie i może dopatrzeć tej władzy mocą której rzecz, przedmiot, istota samowolnie stoi; idzie zatem że im wydatniejszą z własności znamion swich będzie dzielności oniej mocy i władzy usposobienia, tym wydatniejszą będzie samowolności osobistości. W tej mierze rokując rozróżniły już pierwotowość wielki pewne słynne osobistości, znane nam technicznym wyrazem: „Różni imion rzeczowniczych”, a to w ogólności tym sądem:

„Im widoczniejszą z własności znamion usposobienia swego czym jest i jaka jest przedstawiała się pojęciu dostrzegania samowolności rzeczy, stworu, istoty własnej, tym dzielniejszą i swobodniejszą tym rzeczom, stworom, istotom przypisujemy.”

St. Dwojby trybem wzajemniczym stosunek wzajemniczy skutecznym, st. J. ³ St. Wzajemniczy tryb dążeń i myślenia słowa ustęp C. st. J. Formy dzielności wykonawczej w stanie wzajemniczym, ustęp C. st. J.

sywał i owbiłoi. Także iż widoczniejsza własność sobie dzielności jest samością dzieł swoich, zwierząt, roślin a niezmiennie swoich które przysługują drzewa, albo iż widoczniejsza ze znamion dzielności swojej jest samością mężczyzn a niekiedy kobiet, albo iż widoczniejsza jest samością wyrobów rzemieślniczych ze kształtu czym są i jakimi są, jak pierścień, kusz, obręć, a mieli bezkształtne tworzywo z którego powstały, złoto, węgla, sukno, pręta... zatem też i swobodniejszą, w mianach, jak nazywał własności ich stanu przypisywał i osobistości (rodzaj) tym przedmiotom, rzeczom, istotom. Na wodzy tego prawa rozróżnia mowa potoczna trzy stopnie osobistości, a nazywa: „Rodzaje imion rzeczowników”, które prowadzą do udzielnym wytworom miana osobistości, a udzielnym miana ich własności, w ten sposób ustalił:

A.) Wytwory samodzielnych osobistości powstały tym trybem:

a). Gdy samością rzeczy, tworu, istoty przedstawiała się pojęciu dostrzegacza z własnością znamion swego usposobienia tak jawną i o sobie zupełną że już na pierwszym wejściu czym jest i jaką jest, była rzemieślniczą, tam prowadząca przysługowała rzeczom, tworom, istotom takiej samością, owbiłoi samowład dzielną, swobodną, zwała mówi: Rodzaj rzeczowników „męski”. Miano takiej osobistości (imię rzeczownika męskiego) wytworzył słowno do jej usposobienia składem głosem oznaczającym, ale w mowie potocznej odznaczał je przysłówkiem „ten”, i mówił: ten ryp, ten niedawiedź, ten idzie, ten pieprz, ten pierścień, ten kotłownia, ten dzieło, wszędzie „ten”, dla widocznej i ze wzajemności udzielnej ich samości.

b). Gdy samością rzeczy, tworów, istot takim podobnym, przedstawiała się pojęciu dostrzegacza nadto jakąś własnością znamion niezwykłych, jakoby w ukryciu tajonych, to rzemieślniczym czym jest i jaką jest dopiero z pojęcia dał,

3) dalsze myśli prowadzą do przysługiwania kształtu imion rzeczowników do ich właściwości. Ob. Wywód rzeczy i tworów wytworzonych etc.

tych względów i stosunków na których polega, od których zależy, jak np. „galaż”, że jest konara albo pnia odszczepem, albo „sien”, że jest przystępem do domu, sam prawodawca przyznawał rzeczom, twórcom, istotom takiej samoistności, osobistości, zwróciwszy uwagę, zalecał, szkoła mówi: Rodzaj rzeczownicy „żeńskie”. Miano takiej osobistości (imię rzeczownika żeńskiego) wytwarzało słownie jak pojmo, wał względy jej usposobienia takimi składem głosem rozmaitym, a w mowie potocznej odznaczał je przystawką „sa” i mówił: sa kłosa, sa mysz, sa pajmós, sa jabłón, sa kóz, sa sien... wszędzie „sa” iż ich osobistości mniżej samoistna uwydatnia się dopiero z pojęcia własności w ich usposobieniu zalegającej.

c). Gdyby samoistności rzeczy, tworu, istoty wydawała się pojęciu dostrzegacza niepewną, czem jest i jaką jest, tak iż ją pojmować musiał dopiero z rozbioru i domysłu do czego się ogółem znamion sobie właściwych odnosić może, sam prawodawca przyznawał rzeczom, twórcom, istotom takiej samoistności „osobistości” niepewną, z dokładności swej wątpliwą bo domysłną, szkoła mówi: Rodzaj rzeczownicy „męski”, jako przypisuje np. dziecku, gdy nie wie chłopiec to czy dziewczyna, albo „radło”, co przez się nie to kłosa ni kłoda, a przeciw widocznie do czegoś. Miano takiej osobistości (imię rzeczownika męskiego) wytwarzało prawodawca takimi składem głosem rozmaitym słownie jakim mu się wydawał do myślny ustroj usposobienia; w mowie potocznej zaś odznaczał je przystawką „to” i mówił: to cielę, to strzeż, to wiersło, to jaje... wszędzie „to” iż ich rzetelną samoistność ustala dopiero wiedza jakie jest ogółu tych w jeden jakoby kłosa zawiniętych znamion przeznaczenie, jakie powołanie w rzeczywistości.

Stąd wnosząc, rekojmią rodzaju nie są więc znamiona osobistości same, lecz się, ale pojęcie dostrzegacza w jakimś świetle muszą przedstawiać dokładność

uspokojenia temi oznaczeniami wydalnioną. Co jednemu może się wydawać udruc-
nieniem, to drugiemu bardzo być może zezwględnieniem, a trzeciemu całkiem niepew-
nieniem. Złota niekiedy ta w mowie potocznej zmiennosci rodzi; ten i ta u-
ten i ta odwrócić, ten i ta ostrz, ten i ta raz, ten i ta obręć, ten i ta poręć,
ten i ta obręć, ten i to chłopotyśko, ta i to babisko...

B.) Myślony wrobionych własności ustaliły się pod wodzą tego pryncypia:
Jaka dzielności władz swoich osobistości się wyrażają, tej samej dzielności
oznamiona i własności sama sobą odkrywa, a raz za słownictwem do swego uspo-
sobienia. Była dzielności usposobienia samosob swobodna, tedy była i odwrócenie
oznamion jego własności męska, a była zezwględniona albo domysłna, wy-
stąpić musiała i odwrócić własności w świetle zewnętrznym albo nijkim.
Był różnicę w odwrócenach własności umysłowej, odnawiała mowa
potoczna prowadzący słok jej miana brzmieniem samogłoski takiej która
podobny stan już zwykłe wyobrażała, mianowicie:

a). Gdyby przychodziło odróżniać ze własności oznamionuje stan osobistości
swobodny, męski, sam prowadzący wnoszą w słok pierwowodu (T) jej miana
samogłoskę albo proste y) albo spółgłoskę i) – brzmienie, które w mowie potocz-
nej, jak wiadomo, uszczędnia wyobraza stan udzielnej samodzielności, ⁴/5 mianit.
rys' drapieżny dąk, nieprz ostrzy dęgi, dzień jaony długi, kotniarz
stary niski...

b). Gdyby przychodziło odróżniać ze własności ^{znamienuje} stan wrobionych zezwglę-
dniony, żeński, sam prowadzący wnoszą w słok pierwowodu (T) jej miana sama
głoskę a), za znak że się odnosi do takiej wrobionych która pewną własności

4. 5. 6) St. Formy gdzie te głosy w mowie wchodzi, między innymi: Stana ostrzy ie-ye) str) ; ostrzy
ie) str) ; ostrzy ae) str) ; przynajmniej gdzie się wchodzi stana wyobrażenia, jakby str).
C. 60. C.

w ubu zalegająca na jaw (a) wydaje, i mówi: kłauz butan/a zirebn/a, naproć
lesn/a urocz/a, odzież szos/a wylworn/a...

c). Gdzie przechodziło odnawiając się własności znamionuje stan osobistości
domyślny, nijaki, sam prawodawca wnoszący pierwotnie (F) jej miana
samogłoskę (e), za znak że ta własności odnosi się do takiej osobistości której
samowolność rozstrnaje się ze składu znamion sławiących stan jej usposo-
bienia, i mówi: dźwięk i głępije Tadm/e, państwo bogactwo wielkie, pole
rozległe szerokie...

Własności stanu osobistego przymiotne i przymiotnicze czyli imiennikowe.

Własności klóremsi stan osobistości są samowolności uwypadalnia rozstrnisa
mowa prolozna prawodawcy dwojakie: żywotnie jedne, drugie przygodne.

A.) „Własności stanu żywotnie” są wyrazem znamion jakimi samowolności
osobistości stoi i taką jaką jest stale się utrzymuje, zażem los stają się zażewiem
odpowiednich dążeń gdy osobistość wchodzi w związki i wulacze ze światem
lub sama z sobą. Szkota nazywa je „Przymiotem osobistości”, a prolozna
mowa prawodawcy odnawiając je proloboznym wylworem miana ich pierw-
tu (F), niekiedy o jednej razem o dwu spółgłoskach na końcu, które potem
wtraca w słok y-a-e) słosownie jak do klórej osobistości, męskiej, żeńskiej
lub nijakiej przymiot ten przypisuje, i mówi: ci/h/i, bła/h/i, dżi/h/i, oro/g/i,
mto/d/y, lu/h/y, sta/r/y, ty/s/y, ho/z/y, miś/s/y, ta/n/i, chro/m/y, gru/b/y, głu/p/i,
żwa/w/y, cu/dz/y, urocz/y, grucho/w/y, słomia/n/y... wszędzie pierwot o jednej
na końcu spółgłosce, caim prawodawca wyobrażał ^{osobistości} własności istotną,
stałą, przygodnym wpływom nie uległą; - zaś odnawiając pierwot (F) ich
miana dwiema spółgłoskami na końcu, gdy chciał wyrazić że stan robi-
stos taki przymiot tylko przy wydarzonej sposobności wydaje od siebie.

i wtedy mówić: ma/dr/sy, chi/sr/sy, szys/bk/si, te/sbk/si, gło/dn/sy, cze/sst/sy, otle/sin/sy, swo/prer/sy, sypnia/sln/sy, chwie/sjn/sy... W podobny przymiot czy ująć czy przydać osobistościom to ich istotnej samowolności nie narusza; czy kapelusze brudn/sy czy nie, stornia/n/sym jeżeli był porostaje stornia/n/sy, leś ująć mu własności „stornia/n/sy” ujęła mu się istota jego samowolności i będzie już nie ten sam w porządku. - Mimo tej między sobą różnicy, zawsze jednak podobne własności znamionują przymiot samowłasnego usposobienia; zawsze znamie iż, wolniej działalności stanu.

B). „Własności stanu przygodne, są wyrazem znamion które stan osobistości działalności swoją nabywa i przystrzymuje w czasie oporu i w uwarunkach bądź z sobą samym bądź ze światem. Są to więc przygodne znamiona tej skuteczności którą słęczna dążność przypadekiem na stan osobistości wywiera, a stan osobistości w odwrot sam sobą odpowiednią działalność usposobienia swego odwraca, jak to okazuje np. kraina odległości pola gdy spustoszeniu ulegnie, albo obraz odwróconym światła jakże nam się da. Więc też gdzieby stan osobistości nie miał w sobie władzy odwetu, tamby i skuteczności słęcznych dążeń nie mogła mu być „przymiotna”. Ani tego woku ani śladu na twarzy, jeżeli zraniona strata nie rozrzewnia i uciska. Nie wryjnie opoka orki choćby ją rolnik i jak uprawiał. W podobnych przypadkach wpływy słęcznej dążności są bestrukturne, znamiona jej tracą swoją własność przymiotną, porostają przez się „przymiotnicze” bo bycho temu przymiotne kto ma władzę i powód by przejąć jej znamiona na się.foreto, by miano takiej przymiotniczej własności było rzetelne, wypowiadać swym wytworem musi to dwoje; przedsze; działalność dążności słęcznej ze swą skutecznością wywiera, a drugie: działalność stanu osobistości

cię tę skuteczną przejmując i jej anamionu odwracając. W tym duchu, ile widzi, wytworzą ją też mowa potoczna prawodawcy, albo mianem tej dążeń która swe wpływy wywierają, albo mianem tej dążeń jaka się w odwet rozbudza w usposobieniu uresztowanej osobistości. Miano takie słosownie wytworzone, nazywa szkoła „Własnością z imienia słowną”, a krócej imię słowną, co tyle znaczy co przymiotnik, temu kto jej uresztowuje; kłoją na się przejać i sam sobą odwracać zdolne.

Imię słownych własności rodzaju i trybów wyłomu.

To co stanowi własną istotę stanu osobistości, w tem samym szuka i dopatruje oko dostrzegawca jej rodzaju. Istota każdej osobistości, jak wiemy, nieświe w zarodku swym zaciwie pewnej dzielności wykonawczej którą stoi, którą się utrzymuje, czyli innymi słowy: chowa w usposobieniu swojem pewne żywotnie własności, z któremi w daną porę występuje by się ostać i stan samost. ności swojej utwierdzić. To wystąpienie własności sobie żywotnej moga, swej dzielności wykonawczej jest jej „dążeń”, a zowie się „stręzną”, gdy w niezwykłą usposobieniu porę przychodzi. Dążeń jest przede wszystkim, toż z żywotnych usposobieniu własności, i nie wzmód występować może aż gdy przygodna konieczność jakaś, niewin powód, przyrzyna, probudza stręzną roznieci, wzbudzi, rozrazi żywotną własność stanu osobistości; i ją zmięci, zagnęli albo zmusi szukać sposobu by się dzielnością odpowiednich ruchów przelać w rzeczywistość. Tu ją dopiero oko dostrzegawca schwytuje, i przy niejże uwagę pojmując i widzi jakim stopem dążeń się obwiera,

1) W. Usposobionych trybów oświe. przedmiotem Osobistości stanu, etc. 2) W. Własności stanu osobistego przymiotnie i przymiotnikowe czyli imię słowne, etc. 3) W. Stan wyrażenia, oświe. stanu, i rozumienie dążeń, etc. 4) Kierunek, oświe. co do stanu, miano dążeń, etc. 5) W. Własności trybów dążeń i wyłomu słowna, etc.

i w jaki sposób uwypdatnia.

Pracując nad uwidomieniem tych względów odbywa się, jak mowa potoczna uwy-
brzydłym trybem działalności wykonawczej. Wykrystalizujemy stamtąd że żywotność
wyposobieniu własności albo a) zwiastuje się potocznym ruchem czynności
potubowanie do swego wyposobienia dobranej, jak to okazuje np. rozniecona
mniejszość, która to mnióstwem nie do opisanie czynności zwiastować się
umie; albo b) obwiesza się mocą swego wyposobienia własnym samą
siebie objawem, jak to okazuje np. młot organiczna, która cież jest ob-
wiesza się sama przez się własną działalnością wykonawczą; albo wreszcie
c) uwypdatnia się działalnością swego wyposobienia w odzew stręczącym się
dążeń i przyjmowaniem znamion ich skuteczności, jak to okazuje
np. mistrz dążeń w natchnieniu pomysłów schwyty, albo marnotraw-
ca co przyjmuje nędzę i stratę mienia, smutną skuteczność szkodoty i
lekkość własnej.

Stady, znamiona, oznaki każdego z tych trybów żywotnych tak są wy-
datne, a względem siebie tak uderzalne, że każdy z nich stanowi może osobny
rodzaj imiennych własności. Stosownie zatem do tych rodzajów a) przy-
godnej konieczności która je tworzy, poszedł i wytwór imiennych wła-
ściwości podług tych prawideł:

Prawidło pierwsze. Wytwór imiennowy wyrażać musi ten tryb dą-
żeń, któremu osobisty stan ma uświadamiać i jego własności sam sobą
odwracać; zatem:

a). Jeżeli zaistnieje konieczność by stan osobisty odwracał własności
swemu wyposobieniu żywotną potocznym ruchem czynności potubowanie

Obł. Potoczny tryb obrotów stana i jego dążeń, etc. J.

C. G. C.

dobraniej, tedy bez imiennotowny tryb wytworu musi być takim by słownie
 uwydatniał (4) istniejące (5) wzajemnienie (a) żywotniej sobie własci-
 wości z tą czynnością którą się połącznie uwidamia; co tworzy formę:
qlo=qc) zupełnie taką samą jaką się wszelka wzajemnica spota zawsze
 znamionuje. ⁶ Kształt uiskiem żalów dając „plauce - złou się, a jego porta,
 wa, twarz plauac... (a), złouac... (a) się, odurzająca sama sobą wszystkie
 znamiona, ruhi, oznaki, to jest całą skuteczną połącznej dążności z którą
 się właściwość jemu żywotnia wzajemniła; podobnie, jak sam sobą od-
 urzająca wszystkie znamiona uiskiem, pogni schorzą „w popłochu, uisc.
hajac... (y).

b). Jeżeli zjawienie konieczności by stan urobności odurzająca żywotnia
 sobie właściwość jej samowłasnym samą siebie objawem, tedy imiennotowny
 tryb wytworu musi być takim by wyrażał że przez pierwotlu uwidomiła
 się samowłasną działalnością wykonawczą, zatem wypowiedzi się musi
 formą „(a.i.y.a-u)”, która właśnie objaw samowłasnej działalności wykonawczej
 znamionuje. ⁷ Krzewonani że roślina, lubo pod wpływem rozmaitych przyczyn,
 zawsze jednak z samowłasnego uporobienia dojrzewa, wędnieje, bukwieje,
 prochnieje, tedy stan jej zawsze będzie sam sobą odurzająca znamiona takiej
 samą skuteczną jaką się jej własna wykonawcza działalność objawiała, objawie się
dojrzat... (a), zwidnat... (a), abulwiat... (a); i w tej myśli mówi się: ryce-
smiat... (y) gdy widocznie z własnego swej działalności uporobienia smiat
 zjawienie przeciwnikom w ocy, podobnie w tem zjawieniu: całowick scho.
rat... (y), kou zamedlat... (e).

c). Jeżeli zjawienie konieczności by stan urobności odurzająca jedynie same
 60. Formą działalności wykonawczej nstanie wzajemnym str. 7; Kształt myślowy form wzajem-
 nych spoty, str. 7. 60. Formy działalności wykonawczej nstanie objawu, str. 7.

porostate ślady, znamiona, proslaki, w odzew byłym w trakcie zawodu dą, nośiom, tedy imiennowiny tryb wytworu musi być takim by znamionował bezwzględnie na stan osobistości skutowności byłej w trakcie zawodu czynności, zatem forma: to-no-to, jedyną która taką skutowności w porostatostach wyraża. ⁸ Krękonani ze słowick pod ciem nieścisłości bezwzględnie spadających „ginie”, tedy stan osobistości jego okazy się zginion. (y) gdy mu przyjdzie samym sobą odzwiercać znamiona nieścisłości wytworów. To, dobieć stwierdza gdy popadła polędra zdobywcy, będzie nowi i znamiona zdobyca, będzie zdobył.. (a); a pole gdyśmy przy gnucności zamiećbali, nośi musi i takie same znamiona i słai zaniebał.. (e) choćby przez się i jak sięzane było.

Prawidło drugie: Wymienione tryby wytworów imiennowinnych: „qlo-ac / q-i-y-a-u” / to-no-to, przybrać muszą znamia, które wyobraza ze ich znamiona są własności, stanu pewnej osobistości; zatem wosły w słok onych wytworów glosy: y-a-e) znamionujące osobistą dzielność stanu; gdzie więc się rozumie stan osobistości samowład dzielnej czyli męskiej, tam wchodzi w słok trybu imiennowinnego brzmienie glosu y, zaś gdzie rozumie dzielność stanu osobistości względna czyli żeńska tam a, a gdzie dzielność stanu domysłna z pojęcia i rozbioru jakim jest usposobienie, czyli nijaka, tam e). ⁹ Za wnioskiem tych znamion (yae) w słok imiennowinnych wytworów, „qlo-ac / q-i-y-a-u” / to-no-to powstały następujące formy i miana własności imiennowinnych:

3). Pierwsza imiennowina forma „zawodu, qcy-qca-qce” znamionująca dzielność wrodniczą własności stanu osobistego (yae), oznajmianych potworną dzielnością czynności sobie odpowiedniej; zatem okdem atczonych czyli wzajem społecznym

66. Wywód trybu i miana potwornych dzielności motami ajam, etc. 7). Wywód trybu i miana skutowności dzielności stam, etc. 8). Formy dzielności wyznaczającej w słowie skutowności, etc. 9) 66. Wzrost, mierzch trybu i miana potwornych dzielności, osobistości stanu; wstęp 67, wywód osobistych dzielności, etc. 7).

ruchoŵ, coſi, przeto formę spoty wraſimnieręj (qto=qc) + (y-a-e) uſmyſłowia i mówi ciągnąc+yac, piekąc+yac, piſząc+yac, groząc+yac, dając+yac, mdlejąc+yac, poſkulując+yac... Z tego względu jest to zatem: Imieſtów dziełnoſci ſtępcznej czyli spotecznej.

b). Druga imieſtówna forma „oiawu”, (ty-ta-te) anamionująca dziełnoſci żywotniej ſtannu wrobiſtego (yac) właſciwoſci oznajmianej ſamowłaſnym ſamęj ſiebie oiawem, zatem ruchem ſamowłaſnej dziełnoſci wykonawczej; w ſię przeto formę dziełnoſci wykonawczej, (q-i-y-a-u) + (y-a-e), uſmyſłowia i mówi: nikt+yac, xwykt+yac, zwiąt+yac, biegt+yac, roſt+yac, wſiekt+yac, cdyt+yac, zgrzybiat+yac, ſtat+yac, cxut+yac... Z tego względu jest to zatem: Imieſtów dziełnoſci ſtannu ſamowłaſnej.

c). Trzecia imieſtówna forma „skutečnoſci”, (t-n-tj) + (y-a-e) anamionująca dziełnoſci żywotniej ſtannu wrobiſtego (yac) właſciwoſci, przyjmowania odpo-wiednich ſobie znamion w odzew wraſzeniom cunnoſci ſtręcznych, zatem w odzew trybom bezwzględnej ſkutečnoſci; coſi ſię formę bezwzględnej ſkutečnoſci „(t-n-tj)”, z zaſtoſowaniem do ſtannu wrobiſtego (y-a-e) uſmyſłowia i wyraża (t-n-tj) + (y-a-e), a podług tego mówi: deſt+yac, puhnięd+yac, umyt+yac, zaxart+yac, dan+yac, natat+yac, wodron+yac, kupion+yac, zbiegt+yac... Z tego względu jest to zatem: Imieſtów dziełnoſci ſtannu odzewowej.

Prawidło trzecie: Wyminiwna cymnoſci by przyjął imieſtówną formę, musi właſciwoſcią ſwego znazrenia odpowiadać wymogom ſtręcznej koniczoſci dla której powstała, a oraz i żywotnim właſciwoſciom ſtannu wrobiſtego ſtępcznej która znamiona jej pierwothu odzworawa. Niepewnoſci albo chęba wſej mierze ſcieſnia albo uſhila wytwory imieſtówne. Wyſtępująca ſtąd ſe reguły:

a). Imieſtówną formę dziełnoſci ſpotecznej czyli ſtępcznej: qy-qca-qu

przyjmuje dana czynność wtedy, kiedy jej pierwot właściwościami swymi ozna-
mia (utwierdza) koniurność dla której żywotnia (istniejąca) właściwość oboi-
słowi (yae) z nią się wiąże i zwracają. Smierńna powiadrić z trupem
smierci jest „dyszący, myślący, chodzący”, bo ani smierci takiej czynności nie
stręczy (t), ani taka czynność odpowiada istniejącym (s) właściwościom
trupu. Lecz nie zaprzeczamy by w trwodzie ze strachu gmin, gromada, drżący
nie był drząc+yae, bo wiemy że przynajmniej wrazenie trwogi ze strachu
właśnie się aktem takiej czynności stręczy i w ten sposób rozróżnia żywotnie
dążeń uuporobienia ludzkiego. Gdyby nie było w naturze zdroju, rzeki,
źródła płynąć i zalewać, stan-by ich w trakcie zawodu nie odwracał
znamion tych czynności i nie byłaby płynąc+yae, zalewając+yae, a w
przypadku łamy, suszy, zatoru, musiałby być słojąc+yae, gnijąc+yae,
zgoła nie będąc+yae tem czem byłowprzód żył żywotnie uuporobienie
nim nastąpiła odmiana. Gawron, wrona, płaszc, siedząc+yae do wiatrów drżo-
bem, siedziałyby pewnie inaczej gdyby nie podał wiatrów co taką namna-
ga koniurnością;

b). Smierśowną formę dsielności samowłasnej (ty-ta-te) przyjmuje tylko
taka czynność która pod natężeniem pewnej koniurności swym samowłasnym
potocznym ruchem sama od siebie ojawia (t) zalegając w stanie oboi-
słowi (yae) żywotnia właściwość taką samą, jaką się jej pierwot zaprowia-
da. Jest to tedy czynność która się sama przez się statyczną jednostajno-
ścią swych ruchów znamionuje, - a co ją bardzo ogranicza, bo rzadko by
się jaka żywotnia właściwość stanu oboiści już sama przez się oja-
wiała się od siebie bez pomocy i przyoryntku ruchów z własnej oboiśkiej
dsielności uuporobienia. Ale przecież bywa. Rozumiemy i dostrzegamy
sami nie wiedząc jak i kiedy. Rozpuszlnik, choć sam się nie wiąże, jeży

jednak uwięzły w pętlach namiętności swoich, i ani mu zabrakł pamięci zdarzeń które przeszły, chociaż ich sam nie odprawiał, ani zabrakł przyszłości która przyszedzie, mimo jego woli. Podobnych czynności częstokroć nie dobie. cnota koniurnoii, powód, probudka, zamiar, cel, meta, całego widocznie zawiązkiem w żywotnych własnościach uporobienia, lecz były ocknione, toczą się nieprzerwanie ruchem samowłasnej dzielności wykonawczej, aż ostatecznie siebie samych objawem wyziskują na stan osobistości zna, mii, mienia pierwotnego, jak świadczą: rost+yae, dojrzat+yae, uwięzt+yae, przesst+yae, przysz+yae, albo stał+yae, śmiał+yae, crut+yae...

c). Imienną formę dzielności odzowieraj: (t, n, t) + (y-a-e) przyjmują taka czynności która ^{rzekłone} rzeczywiście po sobie zostawia ślady, oznaki, znamiona, lecz myślim odpowiednio stręcającym się obec żywotnim własnościom stanu osobistości, co bywa niekiedy trudno zwłaszcza gdzie czynności same domyślne tylko zostawia po sobie znamiona, "i dla tego słowa jak: chuić, śmicić, piaci, zyci, caui, jethai, uieci, przysiąc, albo dziaci się, chepci się, kwili się, gniewai się..." których znamiona samowolb bezwzględnie nigdy, a chyba tylko w przenośnym znaczeniu czasami porostawiają się uwy, dalniają, "mogą w tym jedynym przypadku, i to jeszcze ostrożnie przybierać imienną formę dzielności odzowieraj, jeśli stan osobistości myślim jest odpowiednią wyposażoną dzielnością odzowieraj ku ich przyjęciu lub odwarowaniu. Zbrodnian uieci i osadrony w więzieniu przyjmują w odzew przepi, sam prawa jawne i widoczne znamiona wywarke ręką sprawiedliwości; a jeśli przebiegłości jego uda się opróżnić miejsce gdzie był osadron, obwoły wai go będą listy gonire abiegtym, to jest obwoływai go tem samem znamieniem jakim miejsce opróżnione zostało.

W. Stopy w strukturach dźwięku słowno, etc.). "W. Wytłumaczenie struktur dźwięku słowno i jej ananymiloin, etc.).

(Tuszenie czy niestuszenie nazwano wytwory form tych z łacinka
 „Imiostowem czasu teraźniejszego i przeszłego w stanie zrobistości sam
 czynnym tu biernym. Zostawmy to na polu aś się rozwina pojęcia i
 czasu i trybu czynnego z biernym. Na prawdę są to proste miana przy-
 miotniwych własności, nabywanych w trakcie zawodu, objawu albo
 skutków dążeń i nastrożonych.

Imiostowne własności w trakcie zawodu dążeń i strężeń.

*Wyraz imiostownych własności Tammach i ang. spotkanych.
 Imiostowne własności działalności i podległości i ang. strężeń.*

acy - aca - ace.

W trakcie zawodu odbija się zawsze chęć wola, wstręt nieomak i wszelka
 własności uuprosobienia, wyciskają się ślady powodu, zamysłu, przysusny
 słowem pobudki, dla której stan zrobistości swoją czynności podejmuje i
 dla czego ją w ten a nie inny sposób wykonuje. Jeżeli tak iść z czyn-
 ności w trakcie zawodu wiąże i zyskała własne znamiona z znamiona,
 mi strężeń pobudki, tedy odwrotnie: jeżeli zajdzie konieczności by stan
 zrobistości sam sobą odzwiercał znamiona tego w czyni, tedy będzie musiał
 sam sobą świadamić spodem i znamiona tej czynności której wykonuje, i
 znamiona tej sobie strężeń pobudki dla której ją wykonuje. Wła-
 ściem położeniu więc imiostowny wytwór miana czynności będzie musiał
 słowem składem głosew wypowiedzi że:

„przymiotniemu stan zrobistości [yae] oznajmia (t) istniejące (s) ze,
 wzajemnienie (a) strężeń sobie pobudki a tę czynności (t) którą wykonuje,

co daje formę: „(t) + [qto-qc] + (yae)”, — której jednak tu uuprosobieniu
 wszystkich znamion oznaka jeszcze pobudki zbywa; a tę opuszczamy w formie

1) M. Imiostownych własności rodzaje i tryb ich wytworzenia, granicę przymiotu a) dążeń a) trzeźw a) str. J.

dla tego że jednolajna, nie jest. Pobudka, to koniurność, powód, przyczyna, wyraz poohonu albo popędu dążeń; a dążeń właśnie ich w tej mierze bywa rozmaita: bezwzględna, względowana, obieralna, przyrodzona albo przyswojona, musi się w traktacie zawodu koniurnie odmiennym trybem wzajemnych związków wyrażać; zaś im by to uwidomić, prawa, dawca mowy, połącznej kase pierwot (T) jej miana albo swobodzie, albo zruhomiać, albo osobnym przygłosem oznać, a to zupełnie podług tych samych prawideł podług których stan każdego wykonawcy wchodzi w związek spój wzajemniczą $q\bar{a}o = q\bar{e}$).²⁾ Na mowy wrzuciłam przyczynowych wywodów wymieniamy tu tylko w treści, prawidła wytworu imiestow, formy: $q\bar{e}y - q\bar{a}a - q\bar{e}$) z odwołaniem do tego co tam w szczególności.

Prawidło nierozróżnienia. Jeżeli zająć koniurność, powód, przyczyna, pobudka, by stan osobistości (yae) odurzała sam sobą znamiona czynności bezwzględnych, jakimi są słowa $q\bar{e} - n\bar{q}\bar{e}$) i słowa $\bar{d}\bar{e} - c$).³⁾ tedy w dowód że stan osobistości wchodzi w związek ruchów od woli niezależnych, wiążemy koniurność, spójgłoskę pierwot (T) ich miana w strój $q\bar{e}y - q\bar{a}a - q\bar{e}$) braniem głosu swobodnym, zupełnie na ten sam sposób jak tego wymagały tryby ruchów bezwzględnych, w tym wytworach swobodnej formy wzajemniczej $q\bar{a}o = q\bar{e}$).⁴⁾ więc i z rozróżnieniem że gdzieby zachodziła pobudka przerożna to zna, mionująca osobisty pochop od woli, tam spójgłoska wchodzić musi w strój imiestowu braniem głosu zruhomionim.⁵⁾ Podług tego tworzą: $\bar{s}ch\bar{n}\bar{q}\bar{e}$ - $\bar{s}ch\bar{n}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{r}o\bar{s}\bar{n}\bar{q}\bar{e}$ - $\bar{r}o\bar{s}\bar{n}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{m}o\bar{c}$ - $\bar{w}\bar{s}\bar{z}\bar{e}\bar{h}$) $\bar{m}o\bar{c}$ - $\bar{g}\bar{a}\bar{c}$, $\bar{p}\bar{r}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{p}\bar{r}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{h}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{s}\bar{r}\bar{z}\bar{q}\bar{u}$ - $\bar{s}\bar{r}\bar{z}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{d}\bar{a}\bar{c}$ - $\bar{d}\bar{m}\bar{q}\bar{e}$ i $\bar{d}\bar{m}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{b}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{b}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{g}\bar{a}\bar{c}$ i $\bar{b}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{z}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{w}\bar{o}\bar{l}\bar{i}$ - $\bar{w}\bar{o}\bar{l}\bar{i}$ - $\bar{h}\bar{q}\bar{e}$ i $\bar{w}\bar{o}\bar{l}\bar{i}$ - $\bar{s}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{n}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{n}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{s}\bar{q}\bar{e}$ i $\bar{n}\bar{i}\bar{e}$ - $\bar{s}\bar{q}\bar{e}$, $\bar{w}\bar{i}\bar{e}\bar{d}$ - $\bar{w}\bar{i}\bar{e}\bar{d}\bar{a}\bar{c}$ i $\bar{w}\bar{i}\bar{f}\bar{o}\bar{d}\bar{a}\bar{c}$ ...

²⁾ Koniurność wytworu, form wzajemniczej spój, str. 2. 3) Ob. Tamże, prawidła drugiej ustępy a) str. 2.

⁴⁾ Ob. Wytwory formy $q\bar{a}o = q\bar{e}$) trybem ruchów bezwzględnych, ustępy a) i b) str. 2. 5) Ob. Tamże zannieniem przy tych samych ustępach.

Prawidło drugie. Jeżeli zajdzie konieczność, powód, przyczyna, pobudka, by stan osobistości (yae) odzwiercał sam sobą znamiona czynności, z uwzględnio-
nych, to jest znamiona takich ai ruchów które stanowią przymiotną włas-
ność znanych sobie ai na czynności, ⁶ tedy wiążemy końcówkę spółgłoskę
pierwotną (P) ich miana w strój qey-qea-qee brzmieniem głosu z przysto-
sowaniem, naten sam sposób jak tego wymagają tryby ruchów przy-
miotnych przy wytworach przystrojęj formy wzajemniczej qto-qc, ⁷ a i
z tem samem zastrzeżeniem uwzględów, ⁸ szerszych i szerszych, jak tam było
przy znamienitościach. ⁸ Stosownie do tego prawidła tworzą: cror-pai-
cror-piaqy, karai-ka raqy, tehtai-teh raqy, gwizdai-gwiz draqy, glaskai-
glask raqy, rwai-r waqy i r waqy, brai-bi raqy i bi raqy, jichai-ja daqy...

Prawidło trzecie. Jeżeli zachodzi konieczność, powód, przyczyna, pobudka,
by stan osobistości (yae) odzwiercał sam sobą znamiona czynności, obieralnych,
jakimi są słowa ic-yi tudzież ec organiczne, znamionujące jak wiadomo
ruchem od woli samodzielny, ⁹ tedy wiążemy końcówkę spółgłoskę pierwotną (P)
ich miana w strój qey-qea-qee brzmieniem głosu spółzwońcem za poddechem
lub za ujęmą głosu ji, ¹⁰ chibaby przypadkiem organiczne znaczenie słowa się
przenosiło na pole szerszej rzeczywistości. ¹¹ Według tego więc prawidła tworzą:
neci-ne raqy, checi-ch raqy, siedzi-si draqy, nosu-no raqy, grozi-gro raqy,
rosi-ro raqy, jedzi-je draqy, palci-pa raqy, wabi-wa raqy, wrzi-w raqy
i w raqy, przi-pr raqy i p raqy...

1) Ob. Hykny formy qto-qc trybem ruchów przymiotnych czyli przystrojęj, str. 2. 2) Ob. Samie tryby wz-
ajemnicze spółgłosek przystrojęj. 3) Samie znamienitości pierwotne, druga, trzecia. 4) Hykny
formy qto-qc trybem ruchów spółzwońców czyli zastępczych, str. 2. 5) Ob. Samie, tryby wz-
ajemnicze spółgłosek już zwróconych. 6) Ob. Ob. Samie znamienitości.

Prawidło czwarte. Jeśli zachodzi konieczność, powód, przyczyna, pobudka, by stan osobistości (yae) odurczał sam sobą znamiona czynności uwydatniających właściwości jego usposobienia udziałną samowłasną, jak to znamiennują słowa znaczeniem przyrodnie ii'yi'e'i' a powinowatemi sobie ai', ludzisz słowa ai' rozwojowe jako też słowa znaczeniem przyswojone: ui'-ovai'-i'wai'-i'wywai' ¹²⁾ tam wszędzie przy uwzględnieniu ich znaczenia, ¹³⁾ wydobywamy i ustalamy najprzód właściwy ich usposobienia ustroj: i'y.e'a,u), a potem wprowadzamy go w związek wzajemnictwa alo=ai' osobnym głosem j' za znak samowład udziałnego porędu z własnego usposobienia. ¹⁴⁾ Na mocy prawidła tego tworzą: gni'-gnisjajuy, zyc'-zysjajuy, byc'-bysjajuy, bolei'-boisjajuy, mdlei'-mdalai'-mdisjajuy, simiei'-simiai'-simisjajuy, wiai'-wisjajuy, miei'-misjajuy, stai'-stisjajuy i stisjajuy, hai'si'-b'ojajuy si', spai'-spajajuy-spijajuy-spijajuy, ¹⁵⁾ dbai'-dbisjajuy, umierai'-umierisjajuy, klaskai'-klaskisjajuy, Tehtai'-Tehtisjajuy, ¹⁶⁾ brui'-brisjajuy, panowai'-panisjajuy, czytywai'-czytisjajuy ¹⁷⁾.

Znamienitość imiennych wytworów epotycznych czyli skłonnych ay-a-a-ae).

Znamienitością pierwszą jest sam tryb wytworu, znamienity z tego że wprowadza formę spółki wzajemniczej alo=ai' w formę imion przymiotnych: y-a-e), co oznacza mianie że stan osobistości (yae) przejmuje na się dzielność wykonawczą (alo=ai') spółki wzajemniczej, zatem że sam sobą uwidamia znamiona tej czynności którą z pewnej konieczności (powodu, przyczyny, pobudki) podejmuje, gdyż to jest co stanowi istotę spółki wzajemniczej. ¹⁸⁾ Wydepruje przeto w formie ay-a-a-ae) nie czynności powodna, osobistości samowłasna, lecz czynności skłonna, ta z którą się dążeń

¹²⁾ Wytwarzanie formy alo=ai' byłoby suchym udziałnym czyli samowładnym, str. 2. ¹³⁾ Wł. Samie wstęp a), forma dążeń przyrodnych wstęp a) b) c). ¹⁴⁾ Wł. Samie na wstępie. ¹⁵⁾ Wł. Samie wstęp a), forma dążeń przyrodnych i ich enantiomów. ¹⁶⁾ Wł. Samie wstęp b), forma dążeń rozwojowych. ¹⁷⁾ Wł. Samie wstęp c), forma dążeń rozwojowych. str. 2. ¹⁸⁾ Wł. Wzajemnicze byłby dążeń i wytworów słowa, wstęp. A) str. 2.

probiła z niewni koniurności wiążę.³) Gdy zaś usko obojętne skutarcha czyta, tedy jego probiła dążnoś „czytać” wiąże się dla swi obojętności z czynnością obu sobie stręczoną „drzymać” a stan jego ponosi z mimowolnej koniurności jej anamiona i okazuje się „czytając skutarcha” drzymający; a nie byłby nie takim gdyby inna szlachetniejsza, przewodziła koniurności w braku czytania jego. Widoczna, że imiennikowy wytwór qu-qua-que) zamyka w swym znaczeniu nowodną koniurności, przyczynę, pobudkę, dla której stan osobliśi takż własności, przymiotnicą przyjmowai musi. Jest więc forma qu-qua-que) prostym uwiadomieniem tej koniurności która w formie qto-qi) wymagalnie przymiotem zalega. Różnica między temi formami różnica. Forma qto-qi) is zawiera w sobie przymiotem wymagalną koniurności, wiedzie dońców do skutowności w której ma się odbijać i musi, zatem ma znaczenie tego co szkoła „przystawia własności” (adverbium? czynności nazywa,⁴) a zaś forma qu-qua-que) is tę koniurności słosowną czynności uwiadania jest jawną wynikłością, jest naocznie uwiadomieniem tej w sobie przymiotem zalegającej koniurności, zatem właśnie tem co stanowi znaczenie własności imiennikowej.⁵)

Wydruk ten, przusubtelny bo w odstoku, powtarzamy w porzeczni społeczeństwie bezwiednie. — Kto nas pyta, temu odpowiadamy w tym stanie w jakim ucho pytanie zastępy. — Ale przyczynimy wzgląd, przyzwyczajeni! Kto nas pyta a doświadczeniem znamienity, temu odpowiadamy podnosząc i słojąc. — Dla czego sędzia w trybunale jednym świadkom słać karę, drugim siedzieć wzwała? To czyni gdy świadka chce uciszyć, a wtedy świadek przyjmując cześć sobie stręczoną odpowiada: nie słojący ale siedzący; a

³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ²⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ³⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁴⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁵⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁶⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁷⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁸⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹¹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹²) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹³) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁴) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁵) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁶) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁷) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁸) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ⁹⁹) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc. ¹⁰⁰) Wł. Formy dzielnic myślowych w stanie przyjmującym, etc.

przeciwnie wszyscy inni odpowiadają „słojąc” gdzie nie zachodzą powodne
względem sędzię; byłoby nawet i „siedząc” tam gdzieby sama prosta obojętność
obustronnie zachodziła.

Znamienitość druga. Bez wyjątkowość w sobie zalegającej koniurności
(powodu, przyczyny, pobudki) żadna osobistość nie przyjmuje własności
imiestownej.

Zdawałoby się mogło że kto czynności jaką wykonywa i jej znamiona
w braku zawodu sam odwraca, już staje się albo już jest takim; lecz to
tak nie jest. Dla tego że wiatr wieje, to jego powiew nie koniurnie już
„chłodzący” może być i „gorący”; dla tego że łaj potwarzy mu pływają, jeszcze
przez to nie jest „pływający”. Jeśli osobistość nie dopełnia swojej czynności z
pewnością koniurności w sobie przynależną zalegającą, stan jej nie trwa
ma śladu ani znamion po sobie. Łatwo to mówić, i do prawdy się
odwołać, ale w istocie rzecz to nie łatwa. Doświadczając tego znał Karłow
komu przychodziło z obcych języków na posłuchu przekładać one cudzoziem-
skie tak zwane „participle presentis”; szło mu się nieco pod ręką
i choćby je (formy quy-qua-que) słumaczył, czując że mu się to tylko wtedy
udawało gdy słowo znamionowało czynność rodzącą albo przynależną
albo przyswojoną, bo wtedy samo przez się oznaczało że powodna koniurność
zalega w samem „zgodzonym”, usposobieniu; lecz przy słowach rodzącą
obieralnych tam tylko nadarzało mu się użyć (formy quy-qua-que) swo-
bodnie; gdy obok szedł wyraz który znawstwem swoim zapowiadał
koniurność jakowąś, dla czego ją stan osobistości musiał brać w wyko-
nanie. Nikt z nas i zartem nie powie: jestem zrana „pijący”, a w po-
łudnie „jedzący”, bo już i już powstaje za powrotem woli, i ani potudnie
M. Imiętnych znamienitość rodzących; lecz ich myślenie; (zauważa, wstępu a). str. 1.

ani ranc. nie tworzą podobnej koniurności, lecz nie odmówią nam prawdy gdy powiemy: pod wieśór jestem „spiający”, bo wszystkim wiadoma koniurność tej własności jaką wieśór na nas wywiera. — Szerokie jest pole tej znajomości; tu stoi jedyną jako ostrz nastrojona do rozpraw na polu składnym syntaktycznym.

Znamienitość bracia. Byłe przymiotnie w ujęsobienu zalegająca koniurność pewną była^{to} stan osobistości mocen jest przejmować na się imię, słowną własności wozelkiej jaka być może czynności.

Twierdzenie nieco za śmiałe bo wręcz przeciwne zasadzie szkolnej: że tylko słowa znaczeniem „brwa”, przejmować mogą formę imienną (quy-qua-qu), a zaś słowa wykonem „dokonane”, nigdy. Jest to prawda oparta na świadectwach pisarzy i autorów, którzy mogą wszystko, lecz to na myśl nie wpadło co mowa potoczna ludu schwyciła, a to jest że stan osobistości przybierać czasem z koniurnością naszą znamiona czynności właśnie w samą porę dokonanego ich wykonu, dla tego że z nich stwórzę się dalsze jego dziełności wypadki. A wśm jest tylko bliższe zastośowanie tych prawd które mowa potoczna ludu przy normach wzajemności: spoty i następstwa powyżej ustaliła. Odmawiamy sobie wywód, ale radzi przytaczamy kilka przykładów. Jak myślisz przenie, czy raz w związku dany pełnący ruch światom ostygła kiedy? Często lotem mignący piorun szerokie gmachu pochłania. Wymowniejsem niechciał jedno mimochodem mrugnące spojrzenie, niżli rozprawa długa. Co sam prawi o zgasłym przedwzroście geniuszu, albo blyszcząca gwiazda świat oświeciła kiedy? W chwili wystrzału pełnająca strzelba ciebie nie jego razi. Ni obrażę ni osuorzę kajnącej kropelki jadu. Spina

Gł. Kaniola ujęsobienu form przejmowania spoty, ^{konwulsi} młoty: i Vammy, etc J. Kaniola
ujęsobienu form przejmowania młoty, ^{konwulsi} młoty: i Vammy, etc J.

oko jiszce nie spi. — Zgroza, wołają. — Jeśli zgorzeniem nie jest, wszem jest
koniemnością odwarzajemniai się wrasiniom tak trwałym jak i dokonanym
w potrzebie.

Znamiennością czwartą jest „isola”, samego wytworu formy quy-qua-que.
Znamienność tego się oznacza związek rozbudzonej pod wpływem przypo-
dnych pobudek własności stanu z własnościami czynności obci sobie stręca-
nych, jak to okazywały poprzedzające wywody. To nam powodem dla czego-
dyb ten wytworu nazwalismy „imięstową formą drzełności śląckiej
czyli spółdzielnej”, zamiast zwykłego połąd miana „czasu terasniejszego”.
Je widziemy okręty za wiatrem plynący, albo dla wiatrów chwiejących się,
kręcących, wreszcie pod ich naciskiem miotany, straskany, rozbity, temu nie
czas, winiem, ale drzełności wiatrów co rozbudziła własności okrętu takie
że są związane a taką a taką czynnością obci stręcaną. Je wyznawca wiary
cierpiący prześladowania, cierpi i znosi dolegliwości, to wtem nie więcej
czasu terasniejszego, w „tysemu”, że tyciną świeci. Gdyby znamiona, dla
tego są obci siebie, oznaczai miały czas terasniejszy, musiałby wszelki
przymiotnik znamionować czas terasniejszy. Czas terasniejszy, to mia-
no porównane a ścinny, ale ścina ma „rus-ra-rum, i dus-da-dum”, znamiona
przynosi, czego is duch polskiego języka nie wyznaje, znakiem że nie, czas,
normą wytworów jego.

Imięstowe własności w Trakcie viawu darzności stręcznych.

Wypis imięstowych własności samowolnych.
Imięstowe wytworów drzełności samowolnej.

ty ta te.

Kalegają wusporobieniu hardci isola pewnie zuwolnie własności
które były oknione, prązą samę od siebie samowład własną.

dzielności, i wzorem nam żyć ołniej władzy „crucia, w dążności swiej
nie ustają aż do pnia mety, celu, zamiaru, dokąd je powołują samowładni
propędy usposobienia, jakże i crucie nasze nie usunie aż hochwyci
wrasienie. Czą-to własności władzy usposobienia przyrodniczej albo
przyswojonej, którei samowładności osobistości udzielnie stoi i niemi się
czem jest i jaką jest wydajnia, aloli same przez się poład ani znane
ani widome póki się przy sposobności same nie obawierają. póki się
nie wydajnią znamionami samowładnej swojej dzielności wyko-
nawczej. Póki się groch, powój sam od siebie nie wiązał dotyki do płotu
nikt ani widzieć mógł zalegającej w ich usposobieniu wiążności. Gdyby
nie słęczna pod porę jesienną a widoczna zapobiegliwość zwięzła
niechlężek, ani byśmy przyznać mogli przyrodniej im własności
„dbać“ o swe utrzymanie przysze, i jeżeli przyznajemy, to nie przy-
aż ich dzielności wykonawcza widoczne porostawi ślady „powołanie
swego, i rezywiste odstępi znamiona dążności swojej. Wtedy uważam
oko dostrzegacza schwytuje uwidamiane w braku zawodu znamiona
i wności że stan osobistości taką samą posiada własność, jakęś zna-
miona tej skuteczności którą dzielność jego wykonawcza przyniosła
samowładnym trybem ruchów swoich, i ażeby taką sobie domyśla
lub rezywistą własności oznaczyć, naukę mowa pobożna prawo-
dawcy wymieniać ją:

„mianem pierwołu (*) tej samej czynności której powołanie
jawił „(q.i.y.a.u)“, stan osobistości (yae) sam samowładną dzielnością
swoją”

Srybem ruchów ani drżeniu wola i zięna rodzićów ani rodzićów swe drżeniu. Tawu
nam w pomocy przybywają mniej więcej podobne, przychylki ruchów idąc
za skłoniem bądź to od woli, bądź przygodnych powodów usposobienia,
albo też skłonności aktów samego. — Inaczej idzie drżenie wykonawcze
kiedy jest samowolne, tu ruch powzięty czynności toczy się od samego
zawołania po ustawione kresy zawodu swego stale bez przerwy srybem
jednostajnym, jedną do mety naprężoną smugą tak, że każdy następny w
trakcie zawodu prążek ruchu przedstawia się prostym ciągłym znamiem
takich samych jakości składowych, jakie niósł poprzedni. Patrząc jak roślina
„rosnąc, rośnie, „dojrzewać, dojrzewa, i że w trakcie zawodu tego nigdy
a toru nie zmienia, owszem stale jest jednostajnym srybem prąży do
metry powołania swego by doróć, by dojrzeć, tedy przyznajemy że taka
drżenie wykonawcze jest samowolne, bo jednostajne, żadnym podobem
ruchów pomocnych ze strony wykonawcy niepodlegające. Drżenie, jeżeli
by było samowolne, musiałby oznaczować samosobny, rząd ruchów dążności
takiej która jednym i tym samym srybem, a jednostajnym i niezmiennie-
nym torem dochodzi do ojawu znamion swoich.

B) „Kwołanie drżenie samowolne“ nie jest inne co każde, w tem pojęciu
że powołanie nie mierzy zaważek ale koniec powziętego drżenia. Powołuje
król ministra nie ażeby rządy rozporządzał ale w rządach tak zaprowa-
dzał; powołuje włodarz kowala na to by konia okut, plug nastalił, a
nie by narzędzia swe rozposielał; i dopiero gdy odpowiedzą na co wowa-
ni, jest kowal kowalem, minister ministrem. Jeżeli rozniecona pod powo-
ływanie własności wyzywa odpowiednią sobie drżenie wykonawcze
to nie dla samego porzutu jedynie by się z tego czym jest uwiadamić, lecz

w istocie na to by za jej sprawą dostąpić celu, mety, zamiaru dokąd ją powołuje przygodna konieczność, przyczyna, powód, pobudka. I w rzeczy samej, potrzebność wykonawstwa wyrażenie nie wypowiedzi znamienna swej mety, celu, zamiaru, to jest: potrzeb słowo znalezieniem swoim nie znamienuje zamiarowej czynności, potrzeb niemożę i wyrażenie wypowiedzi swego powołania, potrzeb też ni wyżej ni rządzić nie można że stan osobistości (yae) już rzeczywiście nosi znamiona ojawionej „(q. i. y. a. u)”, działalności swojej. Domyślać się i wnosić usprawdanie bardzo można że stan jej w istocie jest takim kiedy się takim ojawia, ale czy samowolność jej w rzeczywiście taką się właściwością, rzetelnie odznacza, w tem zachodzić może wątpliwość. że jeżeli po rozpatrzeniu słygło na dworze, to jeszcze bardzo być może że nie jest „ortyga”, wchwilu gdy macam.

Łądz dwa tryby wytworu imiennownej „(y. ta. te)” działalności samowolnej: Pierwszy tryb wytworu działalności samowolnej w powołaniu „rzeczywiście”, kiedy z całą pewnością wyżej chcemy że stan osobistości (yae) ojawia „(q. i. y. a. u)”, sam sobą skuteczną czynność „zamiarowej”, a tem samem że nosi na jawie znamiona takiej samej właściwości jakże w swym uspořádaniu domyślnie chodzi. Takie powołanie ażeby rzetelnie oznaczać, wprowadza, mowa potężna słowo znalezieniem „zamiarowe”, znamienując się samowolną działalnością dążności, ale w jego pierwo! (H) wtrąca przystosowaniem słownym przypisek jak: „u, w, z, wy, o, ob, do, od, po, pod, roz, za, na, nad, przez, przez, przed, przez...” który i sam przez się wyraża pewien zamiar lub z kio. niemożę powzięty zamiar, cel, metę, oznacza tem samem że działalność wyko. nawstwa dążności wyzwaną, w tym samym jednolajnie przystosowaniu kierunku, zatem to samo wydalać do czego powołaną była, i jeżeli nam kto mówi:

ten owoc, ta grusza, to jabłko jest (z ob. do nad. prze) gnit+yae, to rozumiemy że stan ich taką samą własnością upowolnienia swego widocznie mieć, jaką w trakcie zawodu samowłasną dzielnością objawia. Ktoś wiec dżi: „Ksi wygasły jeszcze wylęte potwory z przeszłego wieku. Temu w jawnej rzeczywistości stać musi na pamięci widok stanu rzeczy i ludzi zeszłego wieku.

Drugi tryb wytworu dzielności samowłasnej: w powołaniu „domyslnem”, kiedy wyznać chcemy że stan osobistości (yae) przechowuje wyprawdzie w upowolnieniu swoim żywotną własność znamionującą się samowłasną dzielnością, ale tego, do kąd sam sobą swoją dążność prąży, jeszcze nie objawia „(q.i.y.a.u)”, widocznie w rzeczywistości. Takie przekonanie ozna-
cza mowa potoczna imiastownie wyprawdzie fakty słowem wznawie-
nie zamianowem, ale wprost bez przyrostka w pierwoicie, i mówi się:
ten owoc, ta grusza, to jabłko, jest gnit+yae, wnosząc domysłem że ich stan takim się okazał, może albo musi, lubo w rzeczywistości nie jest
jeszcze sam widocznie takim. – Podobnych wytworów poczet byłby nie-
maly gdyby mowa potoczna ludu nie tak ślepo strzymała się szarej
rzeczywistości. Ale i w domysłach mieszka niekiedy prawda. Wacht+em
dla nas wszystko co pachnie,; to prawda, a przeciw tego w ustach ludu
nie słychać, jak nie słychać się. Mart+em wszystko co żyje. Rabaczowi
rabt+em wszystko czego się słyszy. Żyt+em jest również serce jak
żyta ta czerńka ciała którejdy krew krąży.

Na wodzy być prawda otrzymując zatem imiastowny ty k. te wy-
twór słowa zawodów następujących:

^{Wzajemny imiastownych własności samowłasnych.}
Stąd uległe imiastownym ty (a. te) wytworom dzielności samowłasnej.

Na wodzy prawda w ustępie poprzedzającym otrzymując imiastowny ty (a. te)

wytwór słowa zawodów następujących:

a). Słowa zawodu śi-c). Znamienując przez się droślności stanu samowłasną bo usłaturnioną albo zjednostajniczną w tej myśli w tym zamiarze dokąd dążności bezwzględnej wynikłością swych ruchów prąży,²⁾ wyobrażają już znaczeniem swoim całą własność powołania rzeczywistego, tćm snadniej i domyslnego. Świadkiem zwracajcie nam w mowie potocznej wytwory niemal wszystkich słów tego śi-c) zawodu, jak: bieć, cieć, ić, jeć, nić, leć, lać, pać, roć, sić, siąć, brząć, wieć... gdyż śi mówią, również z przystawnym do pierwotu przyrostkiem jak i bez przyrostku: prze/biegt+yac, wś/iecht+yac, prze/ost+yac, przy/ost+yac, za/jadt+yac, wy/niośt+yac, roz/laśt+yac, u/ległt+yac, wy/ł^ęgłt+yac, o/paśt+yac, podu/paśt+yac, za/rośt+yac, do/si^ęgłt+yac, o/siadt+yac, o/brz^ęst+yac, roz/piośt+yac... Jadt+yac jest i arsznik byle w porę a miarę. Siągt+em ceto, wiekowi zda się na co patrzy, dla tego i do nieba pcha się.

b). Słowa zawodu ai-nać) jako miana czynności bezwzględnych, odwracając szeroko pole domysłom że zapewne i stan osobistości (yae) wyzręgolniać się musi takąż samą droślnością samowłasną, jaką się akt ruchów bezwzględnie przedstawia sam przez się a dostrzegaczowi w rzeczywistości widocznie.³⁾ By takie domyslnie przekonanie droślności samowłasnej oznaczyć, każde mowa potoczna usuwa bezwzględny (a-na) ustroj słowa, przez co powstaje wytwór ogłowy na dwie spółgłoski (ai), zatem zupełnie taki sam co powyższy słów śi-c) zamiatowych,⁴⁾ a tćm samym również a nim słosowny tak w powołaniu rzeczywistym jak i domyslnym. Dodaj jednak winniśmy że domyslności

2) Bl. Hymel; wytwór słowa ostryj śi-c) i ich ananizmitaini pierwota i łania. str. 2. Bl. Hymel
 i wytwór słowa ostryj ai-nać) i ich ananizmitaini. str. 2. Bl. Hymel formazajem różnica
 3) śi-c i ai-nać i ich ananizmitaini, str. 2. Bl. Hymel formazajem różnica
 4) śi-c i ai-nać i ich ananizmitaini, str. 2. Bl. Hymel formazajem różnica

ludu chociaż, chociaż, nie ze wszystkiem jeszcze ułata podobne wytwory; ale sty,
 chaj przecież: $klęk/naft = klękt + yae$, $mok/naft = mokt + yae$, $częch/naft = częcht + yae$,
 $dech/naft = decht + yae$, $ciąg/naft = ciągł + yae$ ... Kłakł są palce u rąk jak
 u nóg kolana. Powiedź czy dąb do mokłych rzeczy liżyc? Koral, polip, mó,
 wiaż ze to twory jak zwierzę dechle. Częchle wargi u polwarcy. Naten sam
 spowół powstawaty: cisty, chudły, chopły, chrzępły, gasty, gubły, klęsty,
łkły, puhły, mogły, miękły, nikły, siągły, siękły, schły, łechły,
więdły, więzły, wisty, wąsły, ziębły...

c). Słowa znanieniem przyrodnie i przyswojone, jakimi są: zawodu ei)
 i powinowatemi sobie ai), ludzisz ie-yi) przyrodnie, ^{jako też ui) przyswojone} wychodzą dla swych
 wolności i własności stanu, w formę imiesłowną ty-ta-te), a w miarę pow-
 ności jaką być może ich dzielności samowłasna, wytworają się z przyrostkiem
 lub bez przyrostku w pierwocie; i mówiący: śmiały, za'mdlaty, oficjzaty,
z'grubiaty, wy'rozumiaty, skamieniaty, za'mrzaty, za'świdziaty, do'z'żaty,
za'gorzaty, u'marły, o'spaly, wy'staty, prze'gnity, o'łyty, za'złyty, za'wity,
prze'byty, czuty, suty...

d). Słowa zawodu ai), których bezwzględny rozwój zmierny do objawu
 samowłasności wporobieniu wykonawcy przyrodniej albo przyswojonej
 dążności; jak np. dbał+yae, brat+yae, za'mioszkaty, za'pamięsaty, za'żafaty,
wy'brzymaty, o'haraty, bywały, wy'kapaty łatus' mówi pospółstwo.

Znamienitości byłoby tu rozwinąć w szeregołach ze imiesłów ty-ta-te)

idolę znanienia swego jest imię „przymiotne”, bo znamionujące żywotność

3) Ol. Wykład i wykład słów o słowach ei) do 3). Znamienitości ei) druga m. 3). Słowo ie-yi) znamienitości
 znanie do 3). Słowo ui) znamienitości druga m. 3). Ol. Wykład i wykład słów o słowach ai) do 3).
 ; ich znamienitości pierwsza; znanie do 3).

wszystko co jest, co żyje, wszelka samowolna wola i nieświadoma dążność
w jakiś sposób, powstała i świadoma wola tego co się z nią dzieło. Ujęcie
w odmięt, odnosimy bliźny, świadoma, pamięćki wrzeń, każdy z nas
wedle zdolności usposobienia swego, w rzeczywistości widoczne, a w pro-
ci niewygasła tak że ich ślady, znaki i pozostałości wszędzie się nam od-
rywają, gdzie się tylko dążności wykonawcza onych dążności przegodnie
ustalała i ustalemiata. Ten głos w moim ręku widoczne nieświadome
świadoma odłotu rzęby, ryła, prasy, ale i odrywai się pamięci naszej
moje świadomości aktu jakim przystąpi do ręki: prawa, znajda, kra-
dziej, — odrywai skutecznością tej dążności wykonawczej, której sam
przez się od siebie nie wydawał, a jednak jej obrotem uczestniczył i wy-
stawała porosta. tego co się z nim dzieło. — Podobnie i nam wszystkim.

To całe przyswajamy jest prawda dążności, jest skutecznością pewnej
dążności wykonawczej, aleś rzadko samowolnej, zwykle takiej która
z naszej strony idzie, słownym wpływem przekorem, odwarozem albo
odwetem; z tego też względu zowiemy ją „dążnością osobistą odzwierc-
dlać”.

„Dążność odzwierc-” nie jest władzą usposobienia udzielną, raczej
powiadamy jest żywotną uczestniczką każdej dążności wykonawczej,
to wistocie jest przyrodnym dopełniaczem aktu każdej czynności. Żadna
czynność sama przez się nie uwidamia siebie, jeśli jej nie podtrzyma
obec jakas druga pomocna. Czynność, to akt dążności dwójnej; przez
to potok ruchów świadomych, a potok-by spłynął bez śladu gdyby d-
dążności obec nie odznaczała świadom tego potoku. „Trzyć się” nie świad-

2) Ob. Wywód bytu i miana skutków dążności słanu, etc J. 2) Ob. Odwrócony byt sam ^{ojaw} (wra-

żymierem skutkach wzajemności skutkowania, etc J.

jeśli się za nim nie proszą nie kruszą opylki, ciurki, mimo znamion ruchu
 „pióda” języczek nie będzie, „pisai”, gdzie się oraz nie odciskują porostające no-
 min i anaki, „hosemne”, „wołai”, nie woła, kto ust nie osłony, garbła nie roz,
 drianu, leku nie naprzęży; gdyby nie widoczna z akty swego drzielności co-
 wrałyby, mary, obrasy schwytyje, spłynęłoby „zau”, dumał, myśleć, jak woda,
 gario’ w załoki bez śladu. Sama przez się czynności, rzecz ptonna nihta
 wyciót z owym ruchem, dopiero ta druga obec, jej uurealniera jest jej włas-
 ciwym tłumaczeniem, jest dopełnianiem tego dokład słowna pierwsza dążności
 sama przez się swą wykonawcą drzielnością zmierną.”

Otoż w stosunkach społecznych nastaje rozróżnienie tej drzielności wykonawczej.
 Jedna osobistość (ja-ty-on) wprowadza dążności swą w ruchomienie, a druga
 osobistość (ja-ty-on) podtrzymuje tego ruchomienia ślady, znamiona, oznaki.
 Sama osobistość co znamiona swych ruchów wybrała zowie się „mianownicą”
 i ta sama co mianownicą wybrała chwyciła i przytrzymuje zowie się osobisto-
 cią „odpowiedzą”, a rzeczywiste odzwierciedlenie wtedy, gdy posiada odpowiednia
 w sobie drzielności odzwierciedlenie, bez czego nie byłoby i śladu czynności mianowni-
 czej. Mimo najszerszych chęci i uścisłej pracy nie dotrzyma ślaba pamięć
 i śladu nauki, groch na ścianę i wykład najjaśniejszy na twardej głowie.
 Chłoda: niema tu i śladu nauki, wykładu, bo niema drzielności odzwierciedlenia;
 w gorza zi języczek i wtedy mało albo wcale śladu nie będzie, jeśli nie dołężna,
 i wionie nie hochyci tego co było w zamiarach dążności mianowniczej i
 wionie nie odzwierciedla znamion które mianownicą osobistość drzielnością
 swych ruchów wnosi. Wionie musi być białe, musi ściana, jeśli odzw-
 ierny. Wyobraźni biała nie modra; a rys angielskiej herby na międrze, muszą
 i odzwierciedlać.

Blizna zjawy, tych stosunków ob. Tom II. ustęp: Wykład akty skutowności mianowniczej

herby, jeśli odzew wierny, wyglądać tak samo jak rylcem powodziła ręką. To znaczy „Dzielnoci” odzwiera jeśli rzetelna, musi wydawać odzwroca zna-
mion takich samych, jakie zalegają w słuchanej sobie czynności mianow-
niej, a mowa potoczna to samo słowotworem wytworem słowa wypowied-
Dworz! Znamiona skuteczności jakie zalegają w znaczeniu słowa a

w potocznym braku zawodu na jaw występują, są - wiemy - stopniem
trojakie: albo są to znamiona skuteczności rzeczywistej (to), albo sku-
teczności wstępczej (no), albo skuteczności domysłnej (to); więc i sta-
nowisko (yac) odzwiercy jeśli swemu powołaniu wierny, będzie mian-
brać w odzwroca skuteczności (o) dążeń mianowicie z oznaką tych
samych jej ruchów (t, n, f) jakimi znamiona swe uwypakowała i
jemu się stęczyła.

Imienniki wytwory własności (t, n, f) + (y, a, e) odzwiercy.

Wpamięci wywodów z poprzedzającego ustępu ustala się zatem główne

Prawidło wytworów imiennikowych (t, n, f) + (y, a, e) własności: „Ja-
kim trybem ruchów mianowicie dążeń uwidamia (t, n, f) rzecz (o)
swojej skuteczności, tym samym trybem w odzew” przyjmują i ponosi-
stan owobitości (yac) i znamiona tych (t, n, f) ruchów.”

Na mocy prawidła tego:

A). Stan owobitości (yac) odzwiercy ponosi skuteczności rzeczywiste
ty. ta. te) kiedy w odzew” wpływowi mianowitym widoczne przyjmują
się ślady, znamiona, oznaki takich czynności, co od chwili zaszła
po sam koniec zawodu swego. porostawiają w rzeczywistości jawne a

50. (Stopnię wykanawczych w stanie skuteczności, w
działności wykanawczych w stanie skuteczności, w

C. G. C.

jednakowe ślady i znamiona po sobie; — zaurēm w tych przypadkach gdzie czynnoś' mianownicza takie same po sobie zostawia w trakcie zawodu znamiona swęj skuteczności. Wici w przypadkach kiedy zachodzą:

- a) miana czynnoś' zawodu q̄-nq̄) jako oznajmienia dążeń i zna-
mionujących się samowół-jednakowem znamieniem w rzeczywistoś';
wici się mowi: dę+yae, cię+yae, pehnię+yae, zatknię+yae, ...
b) miana czynnoś' zawodu ic'yc') przyrodnych, a tēm samēm dowol-
nym zmianom nie uległych, jak np. woit+yae, myt+yae, kryt+yae,
ryt+yae, ... c) miana czynnoś' zawodu ci') w przenoszeniu na pole
rzeczywistoś' znanienia; np. dart+yae, part+yae, sart+yae, zart+yae
... d) miana czynnoś' zawodu uc') o ile się rzeczywistoś' znamion
wydatniać mogą; np. kut+yae, sut+yae, obrut+yae, ...

Wszystkie wytworem tym samym jak było w podobnych wytworach skuteczności rzeczywistej (to)?) lecz używane najskładniej w kształcie słów złożonych z przysłówkowym przyimkiem: u-w-z-o-do-pu-na-pny-jme... który is wyraża zamiar wstawienia mgili powięty. wnoszą kase ze i odzew osobistoś' nie mógł być zmienny, lecz ze się statycznie trzymał toku dążeń i słuchanej; a w tēm przekonaniu mowi się: debyt+yae, zuzyt+yae, ...

B). Stan zrobistoś' (yae) odzwozy ponosi skuteczność wyrażoną ny-na-ne) kiedy w odzewie wpływem mianowniczym przejął ślady. znamiona, oznaki czynnoś' stanowiąc się skutku niepewnych i

Ob. Samis stopień picimny. *) Ob. Wytwory skuteczności rzeczywistej w tej formie wystonienia (to) etc.

nieistotnych.⁸⁾ Jest to właśnie zalecająca się o tyle rzetelnością o ile wiadomości usporobienie stanu odzwoy odpowiada dowolnie obranym zamiarom i widokom mianowności dążeń. Zachwalone leki, o tyle słowne o ile się sprawdzają; kradziony grosz, kto o tem nie wie temu zajedno czy da, rowany, czy zarobiony, czy znalezione. Tawrze właśnie przyjmują (ny-na-ne) dopatruje dalszych względów nim się z pewnością wypowie. Wybierają zatem formę imienną ny-na-ne):

a) miana czynności zawodu ai) jako oznaczające rozwój, zatem mnogość zmianienności a tem samem niepewność która z nich gorzej; więc się mówi: bran+ya, nasan+ya, wygnan+ya, wochowan+ya... b) miana czynności zawodu ii-ye) obwrem samowolne, przeto licznym prośbami slosunkom uległe; ny. wodzon+ya, bracon+ya, uromion+ya... c) miana czynności zawodu ei) organiczne z tych samych powodów; ny. umyślon+ya, donatyon+ya, widarian+ya... d) miana czynności zawodu si-c) właśnie iż z umysłu prawiły zamiar oznaczają; więc się mówi: niesion+ya, wprzeżon+ya, wleson+ya, zjedzon+ya...

Wszystkie wytwarzane zgodnie, jak były przepisy wytworu skutków wyłączonej w stanie wykonawczym no! więc i z zastrzeżeniem onych zmianienności że gdzie ony) sam wola, gdzie ety) sam prosta rzeczysłowa.⁹⁾ Dla tego gdzie się powie ny. wiagniony między kłótniwo, rozumie się że sła udaraka z wola i odzwoia tego nie chiał; wiagnięcia zaś mówi że sam jest, nie patrząc czy sam chiał czy nie chiał tego. To,

⁸⁾ W. Stopnie dzielności wyznaczanej wstami skutecznymi; stopień drugi, etc. ⁹⁾ W. Słowny skutecznymi wyznaczanej wstami skutecznymi no) etc. ¹⁰⁾ W. Samie słowny formą ono) ¹¹⁾ W. Samie, zmianienności powinowactwa między eto i ono).
a); formą ano) ¹²⁾ W. Samie, zmianienności powinowactwa między eto i ono).

dobnie: zwiniony i zwinięty, zdmuchniony i zdmuchnięty... sam obiór od woli i usposobienia, tu aktu prostej skutek bezwzględny.

C). (Stan osobistości (yae) ponosi skuteczną domyślną ty. ta-te) kiedy przyjmuje znamiona takich dążeń stręcznych, których ruchy nie zostawiają po sobie ni śladu ni znaku byłego zawodu, co wtedy bywa gdy dążeń znamionuje samo proste usposobienie stanu.¹²⁾ Alu sku, skuteczną dążeń takiego znaczenia, wiemy, jest właściwością dążeń samowłasnej.¹³⁾ właściwością przeto wręcz odwrótną czyli przeciwną temu czego się odzwiera dążeń domaga;¹⁴⁾ musis zatem imienną ty. ta-te wytwór, jeśli ma oraz oznaczać i właściwość dążeń stanu odzwiercać, wyrażać wyprawdzać skuteczność dążeń stanu samowłasnej która stan osobistości sam od siebie wydaje, ale oraz wypowiedzi że ją wbrew zwinotniej a sobie właściwej dążeń sam na się, przyjmuje i sam sobą ponosi. W podobnym położeniu znajdujemy się wtedy, gdy skuteczną naszą samowłasnej ^{dążeń} znamionuje jedynie własne stanu na, czego wady, przywary, niedoświadczenia, grzechy, to jest gdy oznacza jakąś własność której stan osobistości, mimo dążeń jego a sobie samemu świadomego usposobienia, niewolniczym uczestnikiem porostaje. Podobne właściwości nazywa technika szkolna „własnością stanu ujemną” — lecz czy ta wyrażona ujemna właściwość jest nią rzekłbyś, to za prawdę tego ręką jedynie ^{moż} wiedza, albo sam tylko domysł i wewnętrzne przekonanie że służy do samowłasnego usposobienia osobistości przetrwania.

¹²⁾ St. Wytwory skuteczną domyślną, czyli formę myślenia (to) etc. ¹³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości samowłasnych, etc. ¹⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ²⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ³⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁴⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁵⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁶⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁷⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁸⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹¹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹²⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹³⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁴⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁵⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁶⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁷⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁸⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ⁹⁹⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc. ¹⁰⁰⁾ St. Wytwory imiennych właściwości odzwiercających, etc.

Nigdy też odzowory ty-lā-tē wytwór nie wyrara dogodnej żywotniemu
 usposobieniu własności, zawsze coś takiego czemu nie rada dusza
 uczestniczy choć się z tem zrosła, jak owo z pomiędzy wielu: zbestwiał-yae
zaciękły, zdumiały, zdrizaty, nierdaly, obrzydły, zglupiały, wygardy,
wycienieraty, schoraty, skalizaty, skamieniawy, skostniały, wypłotniały
zamierkaty, zasiedziały, osierociały, ^{przeruły} owdowiały, uwiasty, uwięzły...
 Stan osobistości który taką lub tym podobną własność wyznaje,
 okazuje widocznie, że postradał dzielność własną a przyrodniej sobie
 dajności, że horbowion jest opieki władz takich które potęg stan jego
 ogrzewały, i że ta nowo nabyta własność jest tylko znamiemniem ujemnej
 samodzielności jemu żywotnej. I gdyby nie ta wiedza, domysł i we-
 wnętrzne przekonanie że ogranicza swobodę żywotnych praw ludzkich,
 nie byłby ów smutnej pamięci zwaśno pańszczyżnianych imierłów:
ciagt-yae, tyle ubliżającym. A kto mówi: Wina wótkie jak żydowski
 manna, chowate nie są; mówi to w domyślnym przekonaniu że im
 żywa na znaniej winom przyrodnej własności: im słarsze tem lepsze.

Znamienitości imierstwnych wytworów odzoworych (z-n-t) + (y-a-e).

Znamienitość pierwsza. W odzowory spowob (z-n-t) + (y-a-e) nabyta wła-
 ściwość wypowiada że stan osobistości porostaje w posiadaniu takich zna-
 mion jakże po sobie zostawia skuteczną słęczną czynność. Zdaje się
 przeto że być wiedzieć jakże znamiona swej skuteczności, czy rzeczywi-
 ste (to) czy wyścane (no) czy domyślne (to) czynność po sobie zostawia,
 jużby się i wypowiedzieć mogło w której z tych trzech (z-n-t) + (y-a-e) form

wystąpić, nowinien i wytwór imienny. Lecz w tej mierze rzecz cała reguluje pojęcie i widza, jaką jest odzwierca dzielność stanu osobistości; to przecież bez zywotnego w sobie usposobienia przymiotów się nie na- bywa, być dla tego może że jedno i to samo miano czynności we wszystkich trzech formach snadnie wystąpić może. Mówimy: wyciąg, niele druty, w przekonaniu że przyjęty skuteczność takiej czynności która od początku po sam koniec ruchu swego jednolajnem znamieniem się uwydatnia; mówimy: wyciągnięte losy, w przekonaniu że uwydatnia się znamieniem występnie w ten sposób dobranej czynności; mawiano: ciągła panoszyzna w przekonaniu w ten sposób ograniczonej i zwię- żanej samodzielności wieśniaka, — wszystko w pamięci praw a poznaje drającego ułęnu."

Znamienistość druga. Odzwierca dzielność stanu nie tylko przy ni stręczyła; w chwili wręczenia przyjmują stręczoną oba skuteczną czynności bezwzględnie kło ją wprowadza. W tej samej chwili kiedy przesłach razi, sło i cich przesłachom, a przesłachom zjawie czy go przesłach raziwiste jaku strasznie, czy urojony potwór własnej sensylności. Nie przeciwij nie poźniej sław, czy były splakane, jak wtedy kiedy usunie albo pamięć krzywd, chłosty lub żalów palniczych uwydatnia takie znamiona po sławie. Miedzy dopiero gdy się gętnem obicnie będąc zmarzane, czyja bado by je ręka, własna czy cudza marała. Kło stręczyłem uroaen, sziat czy my sami, tego niema w prawach dzielności odzwierca; w powołaniu jej nie jest szukać zhad

wrażenie pochodzi, ale uśrednieniu ruchom mianownikowym, i uwydatniał znamiona ich dążeń gdańskich są, gdań były i gdańskich będą. ²⁾ Węć też i stan wszelkiej obojętności gdańskich ulegnie wpływowi dążeń mianownikowych, tam musi, jeśli posiada dążeń odwracających odwrócić i brnąć na porę i stręczyła, już tam sobą odwracać i Znamiona, to jest skutecznosci mianownikowej dążeń. Zaproszony na urzę, czy jest czy był czy będzie, gdy zaproszony przyjęt zawsze jest zaproszony, a czy na urzę się wypogodzony czy zmudrony, w tem wina nie zaprosin ale własnych wrasień które go pod porę przyjmują. Nici ekad lub od kogoś wrażenie pochodzi, szuka i wypowiada imię, słów (s, n, t) + (y-a-e) odwracają, ale jakich wrasień skutecznosci stan obojętności przyjmują i ponosi, - a skutecznosci czynności zawsze jest jedna, kowa kłobadzi ją tworzy, ciwirony jest zawsze uwrę, czy się sam czy kto inny go ciwiryt, i dla tego to odwracają wytwor imiennika pomija wszelkie tak zwane zwrotne (sobie, siebie, się) względy między przyjmującą a stręczyłem. ³⁾

Znamienitość drzecia. Imiennik odwracający (s, n, t) + (y-a-e) nazywają z łacińskiego, Własnością stanu bierną czasu zeszłego, - a czasu zeszłego ekad ze wznaję przyjmiołem nabyte znamiona, śladu, pozostałości tego co ruch stręczanej dążeń po sobie zostawia. Ale dla tego ze pozostałości wszelkie jest wyjątkiem byłej przędzi w zawodzie czynności, loc podjęcie i odwrócenie znamion pozostałych jenure przestawienia nie jest, owszem przeciwnie, rezygując obojętnością również dla dostarczania, jak i dla

²⁾ 06. Wymag imiennikowych słówimian odwracających (s, n, t) + (y-a-e), ^{każdy} wręć, dążeń odwracających, etc.

³⁾ 06. Wymag skutecznosci dążeń ^{każdy} formy wyrażenia (to) etc.

samego przyjęcia. zwłaszcza gdy idzie o odzwierciedlenie ich usposobieniu
 wrażeniom. Ameryka jest i pozostaje odkryta, od pierwszej chwili
 kiedy przyjęła i sobą odzwiercała znamiona tego co odkryciem się zowie.
 Wrażenie, prawda, nie byłoby wrażeniem, gdyby się wyprzedziła pewna,
 dzielnością wykonawczą (do, no, to) nie naciskało; wtem jest względem
 przyjęcia akt przesłonięty; ale wrażenia niema gdzie stan osobistości
 znamion nacisku nie przyjmuje i wręcz sam sobą nie odzwierca, a to
 właśnie jest tem co stanowi rzecz, istotę i miano odzwierciedlenia (h, n, t) + (y, a, e)
 własności. W tem też przekonaniu że zależy od przyjęcia, nazwaną
 być własności „bierną”. Bierną, słownie w znaczeniu odzwierciedlenia, ale
 nie w znaczeniu bezwładnego „passivum”, co pomijając ugięcie osobistej
 dzielności stanu, sam tylko wpływ wrażenia przez się uważa. Co wtem
 „passivi, czasu upłynięcia, minione wieki? wszak same od siebie minęły,
 upłynęły, albo: Niema cię, zginionego bracie, kiedy się zapierał talentu
 swego; albo: Upadłej duszy nie przeprzeć, pozostanie coim jest jak nos
zadany choć czasem zawieszony.

Człowiek tych form „acy-aca-ace / ty. ta. te / (h, n, t) + (y, a, e)” domyślają się
 niektórzy jeszcze innej formy, formy ōmy-ōma-ōme), jak mówią;
 wprawdzie wielkiem przydatną tak ziemny i wytworu jej zapomnieli,
 ale zawsze imienniczej. Domyśłada się chybiony bo nie dostrzega
 różnicy jaka zachodzi między własnością stanu żywotną a nabytą.
 Gdyby tych kilka ōmy) wyrazów co są w obieg: znajomy, wiadomy,
świadomy, widomy, kryjomy, znikomy, ruchomy, takomy, rodziny...
 miały w istocie oznaczać stan osobistości przymiotniczy czyli imienniczy.
 Pł. Właściwości stanu osobistego przymiotnicze, przymiotnicze czyli imiennicze, etc. J.

dla tego że pierwot ich słowny, tedy na uparte go wpisać by się tem pra-
wem dawa między imiastowy i przymiownikami: przedaj)ny, chwiej)ny,
słoj)ny, bawiał)ny, sypiał)ny, chętny, zły, kłam)liwy, mściwy,
chętny... i inne tym podobne.

(S)

Imię słowa rzeczowniczego

czyli
Wzciśnienie przymiotniczej skuteczności w rzeczowniczego.

Wymów imion rzeczownych słowa.

Często samowolna skuteczność dzielności wykonawczej sprawnia zupełnie takie same wypadki, jakie wydaje i tworzy stan osobistości sam taką dzielność wyposażony. Ktoś „chodzie”, samo przez się jednemu będzie takim drugiemu staje się urozumiem gdy mu z tego nogi popuchną... Władza dzielności samowolnej jest właściwością Imion rzeczownych, czyli osobistości rzeczywistych lub domyślnych co się znamionami takiej dzielności samo „istnie” uwydatniają; więc ten ilokroć skuteczność czynności jakiejś ujęta jest w znaczeniu udzielnego, przez się wanieciciela lub tworzy wypadków, gmy, biera miano i formę rzeczowniczą, którą a Tacinska zowią „Imię słowa-Verbale-Imię rzeczownicze słowa”, i wyobraza uosobnioną władzę dzielności wykonawczej, która sama przez się takie skutki wywiera i sprawia jakie w znaczeniu samego słowa zaigai mogą. Zgad prawem jest:

„Takie słowien skuteczności wykonawczej pojmujemy w znaczeniu słowa, taki sam słowien przypisujemy jego dzielności rzeczowniczej”;

to analogicznie innemu słowu. Wytworzenie rzeczownicze imienia słownego słowuje się i polega na formach skuteczności wykonawczej słowa. Owor; formy skuteczności wykonawczej słowa analogicznie: pierwsza to) która oznacza słowien skuteczności rzeczywistej; druga no) co wyznacza słowien skuteczności wyśgiernej; a trzecia to) znamionująca słowien skuteczności domyślniej.

W. Władimirskich bytów ruchu potędmichim: Osobistość stanu, ujęty: 1) Wyłnony samowolnych osobistości 2) W. Słowien dzielności wykonawczej w stanie skutecznym 3)

274.
Porównie więc do tego otrzymujemy: A) Imię rzeczownice które uosobnia
samodzielną władzę działności rzeczywistej (to); - B) Imię rzeczownice które
uosobnia samodzielną władzę działności wyłączonej (no); i - C) Imię rzeczownice
które uosobnia samodzielną władzę działności domyslniej (to); —
wszystkie wytworem nie innym jak takim który się zgadza i odpo-
wiada właściwościom skuteczności słowa, chcąc ażeby wyobrażały to
czego szukamy: Uosobnienie władzy wykonawczej.

Wykazy form imion rzeczownych słowa.

Na mocy prawa właściwe wyodrębnienie: „Jaka skuteczność czynności wy-
konawcza, taka sama i jej działność rzeczownica”, wyodrękuje Imię rzeczownice
słowa z temi samymi właściwościami, jakie okazuje czynności w stanie
skuteczności swej bądź wykonawczej: to-no-to bądź przymiotniczej: ty-ny
a mianowicie takim przestrojem:

A). W czynnościach oznaczających się skutecznością, rzeczywistą, to-no
przelworem formy: to-ty w strój: ty-le (= cie), wyle jest jakby się rzekło:
Działność czynności pierwotem (*) zapowiadana oznajmiona (*) istniejąca
(*) w sobie porządku ruchu działności (j) samodzielnego uosobnienia (e)
słowa. Wycie dają formę cie:

a) Słowa zawodu ci-naci przelwarzając cto-ety na cie, np. acie,
acie, poracie, skniecie... b) Słowa zawodu ci-yci przyrodnie, prze-
warzając cto-ity na cie-ycie, np. bicie, zycie, poicie, wycie... c) Słowa
zawodu ci w znaczeniu przenośnym z pod wpływu organicznego oswo-
bożeniem; np. daicie, paicie, porapicie, zawapicie... d) Słowa zawodu ci

166. Uosobnionych wyrazów także przymiotników, przelwanych A. c); B. c); i

jak niedo wytwór skuteczności wykonawczej lub przymiotniczej, ale z za-
strzeżeniem że ustroj zawsze być musi e) nigdy o); zatem mówi się np.
mi'enie, mdl'enie, drz'enie, patr'enie, mysl'enie, musz'enie, powo-
dz'enie, wyjasni'enie, sprzysięż'enie, jedz'enie... ⁶⁾

C). W czynnościach znamionujących się skutecznością demyślną
(to), właściwą jednolajnej bez przerwy dzielności wykonawczej, wystę-
puje Imię rzeczownice słowa przetworem formy wykonawczej (to) lub
przymiotniczej (ty-ta-te) w stroj (to) bez żadnej dalszej odmiany; doko-
nałość; a) Słowa zawodu ac-nac) za wypuszczeniem przygodnego
sobie ustroju na); - b) Słowa zawodu dl-c); - c) i Słowa wszelkich
innych zawodów znamionujących się jednolajnością dzielności
wykonawczej; i tem prawem mówi się: ciag/toi, wkles/toi, bieg/toi,
przewo/toi, rozwióz/toi, zary/toi, opra/toi, ocięza/toi, sta/toi,
śmia/toi, eru/toi, srwa/toi, niedba/toi, ohaza/toi, zapamięta/toi.
Wszystkie prawami wytworu skuteczności wykonawczej i przymiot-
niczej. ⁷⁾

3.

Stwierdzam 24 Maja 1875.

9) Ob. Imię rzeczownice słownictwa (e, n, h + (y, a, e) adwanych, ^{Waznoli} Wstępn. B) etc. 1) Wykazy
skuteczności występniej czyli formy występnienia no) etc. 2) Ob. Słowni, ^{Waznoli} Wstępn. C) etc.
Indeksu, wany występnienia demyślniej (to) skuteczności, etc. 3) Wykaz imię rzeczownice
słownictwa samostanęch, etc. 4) C. 70. C.

Modla wytworów trybu bezosobnego.

Modla wytworów w trybie bezosobnym jest nam źródłem słowo „baci”, które w swym dawitym zawodzie „byci-bywai” wydaje wszystkie formy w jakich dzielności stanu obrotu dążeń swoich oznajmia.

Baci Byci-Bywai.

A.) Wytwory dzielności wykonawczej „położnej”

w stanie zawodu: . . . . . byci — bywai.

o jawu . . . . . by(ta-to/ty-li) — bywa(ta-to/ty-li).

skutku ^{wykon} . . . . . do)byto — bywano.

B.) Wytwory dzielności wykonawczej „wzajemniejszej”

w stanie zawodu . . . . . będąc — bywając.

o jawu . . . . . bywszy — bywawszy.

skutku ^{wykon} . . . . . przejście w uczestnicze.

C.) Wytwory dzielności wykonawczej „uczestniczej”

w stanie zawodu . . . . . będący-acy-ące — bywaj(acy-ące-ące).

o jawu . . . . . o)by(ty-ta-te) — bywa(ty-ta-te).

skutku ^{wykon} . . . . . do)by(sy-ta-te) — dobywa(ny-na-ne).

D.) Imię słowa szerewnie, czyli Modla dzielności urobionia.

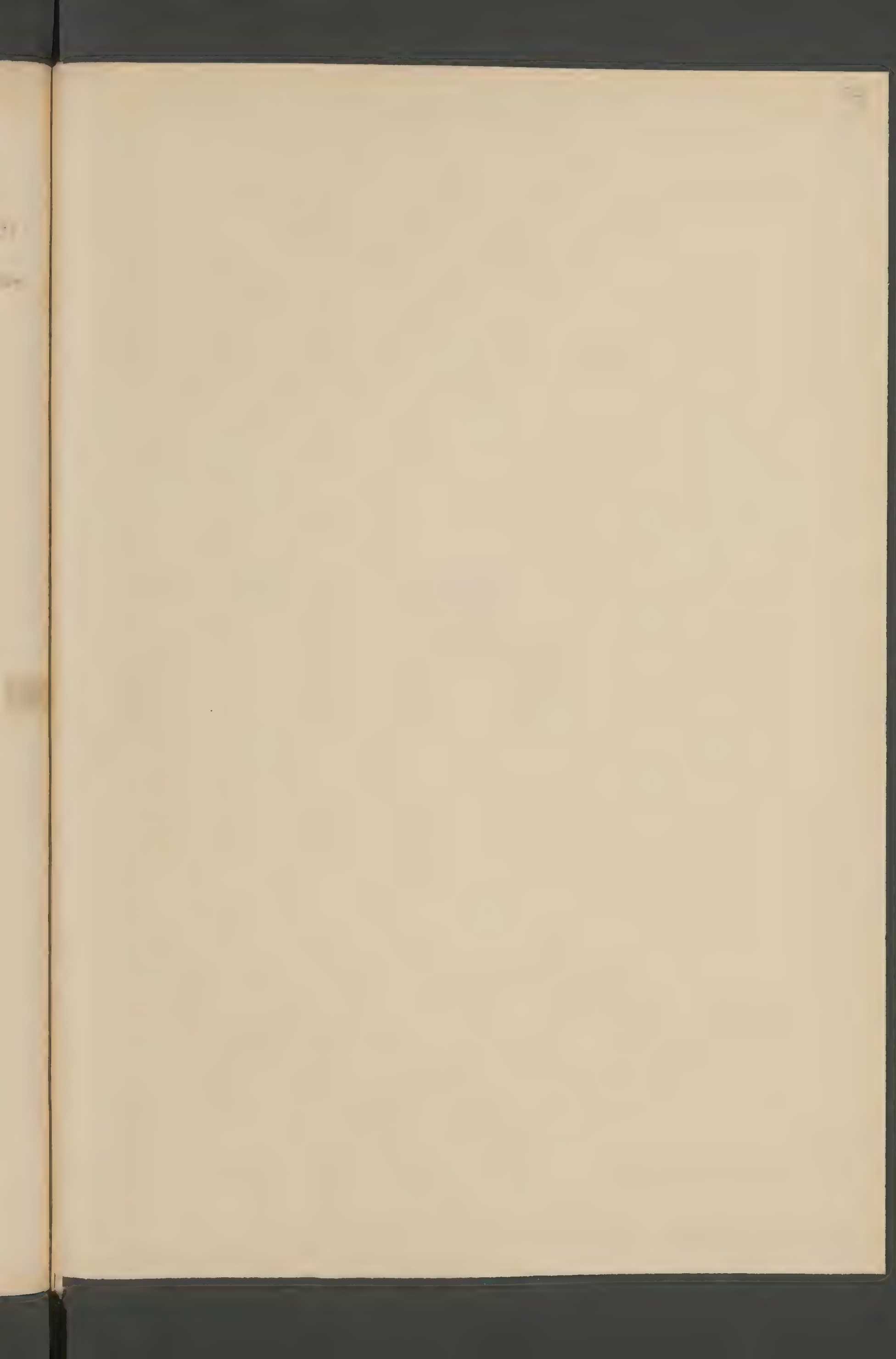
przy) bycie — bywanie.

o) bytoń — (bywatoń).

[illegible]

2

Russische: ~~in~~ Deutsch & Russisch Name.

[illegible]

Słowa polskie.

1.
Słowa polskie „Kiermasz - Ustroj” - Słowa, nębowe słowa.

(Słowa polskie nębowe: Słowa nębowe i słowa nębowe. Słowa
idzie gloska (A) alba gloska (A) nębowe nębowe ad nębowe nębowe.
nębowe nębowe nębowe, nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe
„(A-i-y-l-u-a...)”, i zamyka nębowe nębowe nębowe nębowe
słowa nębowe „t+s+j” nębowe nębowe „t+s+j”, alba
„t+s+j” - słowa nębowe nębowe, nębowe nębowe nębowe
nębowe nębowe nębowe (t), nębowe nębowe nębowe nębowe:

„(t) + (A-i-y-l-u-a...) + (t-t)”,

Słowa nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe
nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe
nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe
nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

Słowa nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe
nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

Kiermasz - nębowe nębowe, nębowe nębowe nębowe nębowe.

gloska (A-i-y-l-u-a...) nębowe Ustroj nębowe, a nębowe nębowe,

nębowe (t-t) nębowe Słowa nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe nębowe

Wł. Głog. polski. Zmianki nębowe nębowe nębowe nębowe. 539.

Każde idole, wzniesione już są i w miastach powstają. I na
wzrost samych, nim forma powstanie, prawię przylacie,
prawię smyślowe, prawię sercem moim i długi nim
są i pod okiem naderwanych wzrotem odwrócić w kierunku
smyślowym potęgą naderwanych przylacie okiem samych.
I prawię mi tyż, mi wreszcie kłopotliwym prawię kłopot
je naderwanych, ale prawię tyż wreszcie kłopotliwym naderwanych
wzrostliwym. Długość samych, prawię samych, i
prawię do samych kłopotliwym, to prawię do kłopotliwym
naderwanych idole prawię naderwanych i kłopotliwym.

2. Prawię: Ruch i dążeń samych.

Prawię mi imna co wzniesione samych, prawię
do kłopotliwym naderwanych. Wzrostliwym prawię naderwanych, Wzrostliwym
naderwanych dążeń naderwanych naderwanych naderwanych
ruchem, to prawię prawię, to i kłopotliwym naderwanych
Prawię wzniesione: Sprawię, kłopotliwym, kłopotliwym, kłopotliwym, kłopotliwym,
naderwanych dążeń, prawię prawię, a prawię do kłopotliwym
co prawię naderwanych naderwanych prawię kłopotliwym kłopotliwym kłopotliwym
naderwanych albo kłopotliwym: naderwanych prawię naderwanych naderwanych
samych ruchów dążeń co do dążeń naderwanych
naderwanych, albo uderzenia: naderwanych naderwanych naderwanych
dążeń samych naderwanych dążeń co do naderwanych
ruchów w nim naderwanych, a prawię do kłopotliwym
tem do kłopotliwym naderwanych naderwanych naderwanych

(*Trametes*: *Trametes rufo*, *Trametes repens* & *Trametes
obscura* im *Trametes* *dominica*; / *Trametes* *dominica* *dominica*
nur *dominica* *dominica*.)

[illegible]

o niemi strasne urhoj nepotrebne, drugu manju
symonii a it. Samykh dasinov signalizacij.

Lynx tigris, ita originaria. Formis illis; me-
 morum jam dicitur - standardi junctis me prope in istis
 ab illis me Volke obveniens, haec^h rationem animi
 spiritus praevalentibus utraque politica maxime Lygia &
 abhominem; sit in istis, hinc technicis me in istis
 deo namque dei - technicis - rationem - igitur, me prope in istis
 maxime in istis. Nam me prope, prope in istis
 me. Præstare. 2. Præstare.

[illegible]

Praestantur mihi una et eademque sententia; sententia tamen abbat
non peritua sicut regnum mihi meae potestate mihi whole natus
regis legatⁱ et miana ibidem ego transire jip.

Samotni Jurek nasz śliczy, bratniei miłością i wdziękiem umiłowany
 Decem'ni' sławny, najpożęty i najczysty, kochany i szanowany
 nasz cyprian i Jurek nasz nasz problem nasz i statek
 nasz i Jurek nasz i Jurek nasz i Jurek nasz i Jurek nasz

de pueris una sem. re. Tarum. hyssopina ^{memoria} ~~magis~~
 croilegoradogio: ~~memoria~~ ^{Stuk}, sem. obf. ^{magis} ^{hyssopina}.

Сиренев. *Lamium trachelium*. Бер ^{романовых} ~~памяти~~ в амбон
мечу, намоныхъ романныхъ, нима ^{романовыхъ} ~~Ламия~~ ^{изъ} ~~взростомъ~~.

[illegible]

Družje, Inamivna svetaja Hana. Symionem svetuz,
 sote orjane, ker mič mima vyznani. Vrandastara, mi
 močny, jak svet - svetlo jemu mi prapsti Inimelvo-

Nan rich breriny, puljiz mury abracow, Narywa
 to ciumy, w narywa mury samowat omaginie rywolucja
 isola slawa, Wprowadzenie, i narywa puryfikacyjny
 puryfikacyjny narywa puryfikacyjny puryfikacyjny
 Gynie, mury slawy kogo odslazniti zymy, marmy
 ciato gdy zymy szychy, mury slawy, irota szychy,
 gdy mury slawy szychy. Alj, a mury slawy slawy
 slawy, mury slawy slawy, slawy mury slawy slawy;
 upada kogo it, apada, slawy mury slawy slawy
 upada kogo it, apada, slawy mury slawy slawy
 slawy, mury slawy slawy slawy slawy slawy slawy

[illegible]

nim forma powstanie, grzeje przestawia, grzeje
 przestawia, grzeje rozum (mnie i długi mniem, i przed
 obrazu naturalnych rzeczy odbrany i kształty, wszystkie
 podobne wielkie postacie nury i przestawia. I przenie
 nie bieżą nie czoły kształtów i przestawia, które są
 ale przenie, które nury, które na taki i wielki obraz. Durey
 formy, przenie i przestawia, a to i nury, przenie
 formy, które godła przenie i przestawia i wielki przenie,
 które uchojny i wielki przenie,

2

Prunella: rubra, Virginica, lancea.

Przedstawa mi imma co wyznosi samy. Obojętne
nie wyraża myślenia, sam si, przedory iuile
„brakim ruchim wydalnych znamienam dacinie
stane”. ~~Przedstawia~~ ^{Przed} ~~stanie~~, my myty, drini-gim.
nowi rozumajemy wyznosić myślenie, nim noma
poterna, nim ichota noma pojmuje. Prace
mima. Opa, chudzi, bier, chębraia; „chę”, mowi
drini, jichim swim, a noma to same w swym
luminijsa roku puzistoi. Drinijsa noma, albo
lek: Wariet, duje wznosić anannia ruchon
inadory jako jest dacinie stane, albo drolnie: nra,
siebne, da jest myślenie noma na samej dacinie
stane inadory co z ruchem wyznosić si, zapowiada.
Thumawie boki do puzistoi jile myślenia
Tawie, anannia ruchu, nannia stane, i nra-im,
nierzim obpólnie dacinie. Dlatego bryja, ni

in crunțelor din țigăncuș, sarmă de tătărești. Mă
urdușii țigăncuș nu de peșteră cu „șiriciu-mălină”,
glăbănu „co răpăci de spăimă”,

Bez navenamých známion rukou, navených vry 24,
oorych, niema navenamých oorych. Odyby mi navenamé
známion rukou, dorymai a navenamé, mody a navenamé,
bydly se samo. Odyby mi navenamé, navenamé,
navenamé, mody, dorymai, dorymai, dorymai, dorymai,
oorych. Dorymai

[The handwriting is extremely faint and illegible throughout.]

[illegible]

• (*) + (a-i-y-e-u-a...) + (c'-c).
 kłój ^{strach} w polach rosnących ^z łoboz, gromadzą ^a prosię, ^a
 wrony jadłyby: „d/a/c', p/i/c', z/y/c', m/e/c', b/o/c',
 b/a/c', d/j/c', m/o/c', p/i/c', z/a/z/a/c', z/a/z/a/c'...”

[illegible]

The
 new
 slave
 who
 gave

1/2
m
ay
the

me
 my
 rat
 dr
 'n
 li

[Faint handwritten notes, possibly "ing", "egab", "ma"]

a
 2m
 in
 only
 Pl

[illegible]

~~large, greenish-yellow / pointed, yellow-streaked~~

manner

[illegible]

Leithen

1883

Thiffling

any given "Nachtrag" has
number 1" beginning on the page

7/6.

Prunella, Rubi & caryocarpus *stans*.

[illegible]

Königsbergerischer Stadt Rat

[illegible]

[illegible]

Pernettia, Prunella, Sapotaria, Scaevola, Scaph. signata

[illegible]

[illegible]

